

Zigurds Teikmanis
Dzejas krājums
“Es visu daru jaunu”

Turneja.

Plašumus dibini, zvērīgais streļķi,
Kamēr šķeļ ledlauži asiņu peļķi,
Pastaigas solī veic mošķus un soģus,
Apslēpjot apmetnī melnākos stroķus.

Vienmēr būs frontes, kur akmeņi sūbēs,
Vienmēr būs asins, kas vērtīsies upēs,
Kaistoši vārdi uz strēlēm no jauna
Dedzinās pretspēka miesas un paunas.

Uzklausī, pulkvedi, šņācošās lodes,
Tās cauri mūžiem pret varmākām potēs,
Izdzertie kausi kā kandelabrausmas
Šķindēs pret gaismu iz tumsības drausmas.

Koki pret kokiem, un gaidas pret gaidām,
Griežoties smaidām, kad zibeņus šķaidām,
Akmeņu mūri, šķiet, pārsteigs vēl vīrus,
Sadeldēs tos kad visveselais vīruss.

Plašumus dibini, karsusī pusnakts,
Dzejvārdu liesmām kad bataljōns uzrakts;
Trīsmēru kāviens un piecjudžu spēriens -
Straujākā ņēmienā pildītais dzēriens.

Šķēpeļu joņi un dzeloņdrāšvāli,
Vēl vienīgs vezums ar sālāko sāli;
Maldugunzeltlietas spiediena presē
Kausētas slāpes aizvienu vēl dzesē.

Pateicies tumsai, kas vērusi vārtus,
Kareivi, zaudēji cīņā kas vārdus;
Elektrōpilsētu tranšeju schēmās
Spēkā arvien miera mākonis ņemas.

Krusā, kas sakapā atbalsis skrajās,
Aicina eņģeļi baltajās mājās,
Mežvidus tekas un klusuma lauskas,
Beidzoties kaujām, tik vāras un trauslas.

Plašumus dibini, spīvākā garša,
Atstāj kas dvēseles atdusam gāršā,
Mainoties laikam, kas atmiņas vētī,
Nāc, rāmais gars, nāc un mūsējos svētī!

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

17:19
11.12.2023.

∞

Trauksmes un dīkstāves vienība.

**miera cirkumfleksos
šarmanta talantu izcilību dunoņa
iegūst rakstnieka nodomus
galantērijas trieciendevu kulminācijās**

**visi sasēduši brangi un jauki
vilcienu tribīnēs un nozīmēs
klusumā, kur sniegi birst
reptīļi pamostas sērsnainām acīm**

**daudz nedomājis, es atsakos no pusdienām
un klausos, kā vilciena dobajā elpa
manierīgi izvizina atnākošo rietu
raupjās un idilliskās saules atbalsis**

**jau sintakšu ceļā veltņroču dēļ
man bija jāatzīstas savas glābšanas labad
visiem ienākumu avotu citplanētiešiem
kas aizslaucīja nedēļas kā smiltis pludmalē**

**tiesa, apstājas momentos dažas dīvas
spēkradnīgi apvienoja izlašu sacenšanos
divtaktu piemēru racionālajās skalās
iegūstot sadabūjamības skaistuma uzvalkos**

**prāts vai sprāga no acumirkļu stagnācijas
vienkāršu jokdaļu disciplinārajās dotībās
kamēr kurpes kūpēja uz radiatoriem
sevis pašu uzkundzēšanās svētku laikā**

**uzsila viss, un pēdīgi es nogaršāju
atnākošās mēnesnīcas kruzuļaino elementu
vilcienu satiksmes daudzfrizūrainajās modēs
kas pieprasa trauksmes un dīkstāves vienību**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

**15:49
13.12.2023.**

∞

Rakstvežu kopa.

**Rakstvežu kopa nebaidās joka,
Apspēlē ķēģus, ieloka nēģus,
Tipina tumsā, lāči kā klumzā,
Nodilst līdz nāvei - pastars tas grāvējs.**

**Rakstvežu jonis - pseidofīlīkronis -
Atdzimst caur dražām dardedžu krāsās,
Lemuru mantras - siltzemju gandrs
Pārtiku cilā okeānā zilā.**

**Lūgumu sēkļi - dinamītdegļi -
Noraksta ēnu Piebalgā lēnu,
Rakstvežu titāns tagad ir citāds,
Palūdz brist upē, zivis kur grupē.**

**Dzelzceļa brīkšķi valda ar īkšķi,
Vizla un hektārs - saldākais nektārs,
Baudi ar naudu, raudi ar jaudu -
Bezceļa sievas uzzied kā ievas.**

**Rakstvežu autōrs pārvalda autō,
Apziņo baušļus, prinčus un kaušļus,
Iešņāpj uz galda ciklības baltas,
Savieno slēģus, atalgo reģus.**

**Bifšteks un rauši, kukulis aušīgs
Saviņģo līknes sidraba pīnēs,
Grāmatu vākos burtkopas trako,
Izlejas vecgads gluži kā pretskats.**

**Rakstvežu ģinte - lāģera pinte -
Izskolo klakšķus, sakārto grabšķus,
Ķimeņu norās, pieneņu spōrās
Laikatēvs bārdu aizkuņ kā sārtu.**

**Rakstvežu ķelle - rotaļu lelle -
Atbalstu dabū, lielu un labu,
Koeficientos žilbsapņus entos
Darina ļaudis, dievi un flautists.**

**Rakstvežu kopa jēgtuņu stropā
Izrok simts tonnu smagu sirds fōnu,
Izplaiksnīt tajā lietas, kas vajā,
Tapināt preces jaunotās redzēs.**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

22:06
13.12.2023.

∞

Sarmas saule.

**Sarmas saule sērsnā lēca,
Aizvirmoja melni dūmi,
Tētis durvis vaļā slēdza,
Izslaucīja vārtu rūmi.**

**Iekvēluši ziemas skali
Veco gadu dedzināja,
Sniega māte savu šalli
Apkārt mežiem, siliem klāja.**

**Izbaloja pērnīe meti
Baltas jūras sidrabiņā,
Lielai laimei tieši pretī
Ļaudis modās svētā miņā.**

**Sarmas saule zilgmē kāpa,
Aizplēnēja senie kvēpi,
Šodien līksme sētā laba -
Katram dāvāts vesels klēpis!**

**Miera sveiciens visiem brāļiem,
Cieņa sievām, meitām, mātēm;
Tā caur padebešiem tāļiem
Tikums spiežas sirdij klātēm.**

**Laipnīgs sveiciens visiem draugiem -
Biedriem, vīriem, puisiem, zēļiem;
Ziedonis drīz pāri laukiem
Dāvās balsi putnu treļļiem!**

**Sarmas saule zenītsmailē
Bēra lejā zeltmonētas,
Nu tās baltā zemē gailē,
Dienas skaita, jaukas, svētas.**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

21:49
14.12.2023.

∞

Aeronautika.

Savāda migla uz lidaparāta
Jau spārnus sien bēšīgā virvē,
Tik visu var apjaust bez gara un prāta,
Kad rītrīts ap asti sāk ņirbēt.

Porcelānlauskas uz helikoptera
Vēl griežņus sauc ātrāk tik dzīties,
Tur rītrasas pērles iekš ziemāju cera
Jau gaismā sāk īpaši vīties.

Kristāla spoguļi dirižablītī
Kā kapteiņi virina vārstus,
To izneses drausmas ir paņēmiens cītīgs,
Kas saucējus padara karstus.

Augstfrekvenčliesmas pie aerostata
Briest līdzīgi gepardiem, pumām,
To inerces atbildes debesīs stāda
Par laiku, kad visi mēs skumām.

Iznīcinātāju sagaidīts briedums
Kā mājvieta cildeniem gariem
Pūš silti kā aizjūras gandarīts rietums
Pār idilli, svētkiem un kaņiem.

Nesena dzīve pie lidmašīnaukām
Spriež dzenskrūvju karbonāteļļas,
Caur zālāju asiņu skandētām spraugām
Virš pasaules mākonis ceļas.

Laiņu vagas pret būtībām šmaugām
Kā cisternas dūmakā sprēgā,
Mēs visi jau dzīvojam it kā pa draugam,
Bet sirdis kā negudras lēkā.

Kosmosa raķešu degvielas smārdā
Pār likteņiem izlejas piķis,
Un, jaunākās lietas kad nosauktas vārdā,
Tiek izspēlēts galvenais stiķis.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

14:58

17.12.2023.

Etnonīmika.

mani pārņēma ziedošo sniegpārslīņu atkusnis
kad mūzika dziļi sirdī ritmizējās
monotōnie zvani nēsāja līdzī visus jaunus gadus
līdz gaismas pabeigtībai baltuma baltumā

trīsarpus tonnu smagie zelta bumerangi
izskolojās atpūtas krēslos līdz nepazīšanai
konkrētā jurisprudencē un piemiņas mācībā
atlaižot valā domdēstu singulārās pamatvienības

jūs domājāt
ka ekselentie staltbrieži ziemo vakaros
bet tie bija uzlēcošās zvaigznes dzemdināti

jūs domājāt
ka esmu bez prāta
bet es biju matadōrs pirmajā šķīrā
pēc paraugu ziedošanas vasaras saulgriežos

rietošie ritumi daudzveidīgi izplājās
efejās
mildās un vārīta iebiezinātā piena cukurīšos

es pametu savas valodas rotācijas centrībēdžē
un izliku laipas mehāniskiem ļaudīm
katras stundas trešajā ceturksnī
pidžinot un midžinot jokštelles bravūras platībās

kamēr vasarotie okeāni klīda manu sapņu dzelmēs
es iedarbināju meklēšanas vadmotīvus
jaukajos mazpilsētu hitos
lai neuzurpētu neko šais atnākošos svētkos

dzimtenes dzelmeņi ritēja radošuma repetīcijās
un manu dvēseli jauca dieva dēli un meitas
kolosālos sidraba apmetņos un svārkos
kas iznēsāja miera brošūras līdz nākamiem gadiem

vai neba es sukas nedabūjis melleņu lūpās
ko skūpstīdams iztielējies līdz vēžveida grimasēm?
vai neba es domkratus salauzījis pušplēstās zeķēs
jautādams pretlikumīgus polietilēna sārmus?

mani pārņēma bagātības alkas nakts viducī
un valodas
kuŗas es biju darinājis pašaizsardzības labad

tagad zaigoja ar intīmu rōzganumu
svētku rotājumu mijiedarbē
lai atspēkotu ikkatru lāsteku uzbrukumu
drudžainam sapnim vai kariķētai anotācijai

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

16:31

17.12.2023.

∞

Griezošais pakāpiens.

Kur augštaišu balsis sauc, deklamē vārdus,
No ziņām pret ziņnešiem ugunos kārtus,
Tvan atbalsu cikli kā gruveši tāli
Pret kustību laikā tik diagonāli;
Kur aizmirsta kaisle uz debesīm tīko,
Simt ogļu kā zvaigznes iekš brīvības spīgo,
Tur esmu es arī kā Vezuvs vai Etna,
Kam dvēsele gaismā tik skaudra un špetna;
Jau radraksti mūžīgie taujā pēc cilmes
Kad izmisums dzīslās bez dūmvadu vilkmes
Nes atgriešannaudu kā šļakatas gaisos,
Pēc kuŗiem es vienībā makteni taisos;
Līdz virzībai tuvai, kur lecektis lokās,
Simt dravnieku dzelsmē tik trakoti mokās,
Es aptveru visu kā naksnīgais ļauķis
Un aizeju rītos kā skursteņu slauķis;
Viens brīnums steidz uzrakstīt gatavas rīmes,
Kad salasu izrādēs dievišķas zīmes,
Pret ekvatōrskāvieniem cietas top sirdis,
Pret pōliem un cukādēm esmu jau virdis;
Ō, ģeniālie draugi, vai esat jūs īsti?
Šie laikmeti mūzikā kļuvuši šķīsti,
Un šķīsts ir tas jēdziens, kas tuvina briesmas,
Kad piepeši atdzimstam plūdmaiņu dziesmās;
Ak, neceliet brēkas šai pretkustībjomā,
Jo miers ir tas auglis, ko klints neizdomā,
Tai jomā, kur kurši kā dardedži svēti
Nes rotas no dzītara, jauni aust lēkti;
Es esmu no akmeņu šķautņainām grēdām
Un nācis no baltāko uzvalku bēdām,
Skan sirdis, un atbalsis vējo kā brāzmas,
Kad krampji tiek veldzēti ezerā Rāznas;
Kur žemaišu lapkriši dziļumos aiziet,
Tur, draugi, līdz pušumiem āliņģus graiziet,
Kur ziemīgās peldes sauc atvaru māgās,

Tur tikai vien atkal šī pasaule sākas;
Es aizeju triptichu saldētās rokās,
Kur darbi iet raiti un veiksmītes sokas,
Tur apstājas kaleidoskopi un kinō,
Līdz atkal līst sentiments sarkanos vīnos;
Ak, miegmaisu gavēņi - cildenie tilti,
Šai saulē ir redzēti dažādi vilti,
Bet cerības naskākas ir mūža gaitā,
Kad glazūras uzziestas melnajām aitām;
Tik blaknes mēdz kavēties sapņainās ārēs,
Kad piparkūkšķembām ir viducis pārēsts,
Tik valdību vētrām no klintainas raudzes
Ir noliktas pretim visjaukākās draudzes;
Ko domāt šo mirkli, kad adījums veicas?
Līdz pakaišiem stallos to dūkanie steidzas,
Ar fōliju mirdzošu aptīt ik egli,
Kas aprīs ik jaungadā liesmaino pekli;
Tur nāciet jūs, skaudrie, pret diverģentpōrām
Caur sniegāju baušļiem uz vaskotām norām,
Es noklīdis būšu tais apcirkņu smilgās,
Līdz pacelšos gaismās kā brīnišķās ilgās;
Jūs rakstījāt, draugi, par atpakaļskatiem,
Par purpura mežiem un violetiem stādiem,
Kas minstinās pasaku kaisītās naudās,
Es zinu - tur gars mans vēl iedegties jaudās;
Skat, kupenu vāli šļakst mēnešos karstos,
Bet neba jau tālab vēl dvēselē svārstos -
Pret plūsmām, kas degustē graciozitātes,
Es esmu kā dimants bez sūbējumskādes;
Jā, ģeogrāfiskajiem šogad ir lēmums,
Kas atļaus drīz lidot gan augstu, gan zemu,
Tad klanītie kalni segs dziļvagas tumšas,
Un ielips ik medpodā irši un mušas;
Bet neesmu nācis vērpt pasakas gaŗas,
Tak lūpas uz saldmi ir neganti kāras,
Un pirksti steidz zeltīt ik mirkloto gūzmu,
Kam nav nekā lieka - ne miera, ne dusmu;
Šāds pūralaiks mīlošs ir dvēselei katrai,
Kad filmā ir iekļuvis neparasts kadrājs,
Es uzticos intuīcijai un jautai,
Kas stafeti nodos tik rāmākai tautai;
Jau nopil no vēstulēm dairākas šķīlas,
Un upes pēc ledus ir atkalīn zilas,
Tur spēlējas zandarti, raudas un vimbas,
Kas ēdušas naktī ir melleņu klimpas;
Un sacīsīt varbūt, kas feļetōns draiskais
Ir pēctecis jūtām, kas mākoņos aizgaist,
Kad viss cauri šķeļas, ir rotaļām vieta,

Kad smiekliem šī pasaule valjībā smieta;
Ū, ruberoīdi un flabeři mazie,
Es spēju vēl fantazēt, mīlēt un paskriet,
Kur aicina dusošie pēcnāves spektros,
Ir novilkts caur zvaigznēm mans priekpilnais vektors;
Un sadzīsīt varbūt bez ziņas un miņas,
Kad sidraba skujas pār Ziemsvētkiem līnās,
Ir īpašs šis mets, kuŗu loloju aumež,
Pret viņu ir gāzušās dievišķas straumes;
Kur latgaļu balsis sauc eksaktas rēmas,
Dun balsis no pērkoniem, skatlogu zemas,
Tur rakstu uz priekšu ik lietavu pulkus,
Kad apkampju mēness un bākguņu spulgu;
Jau parādās nianse ptolemajvārsnās,
Kas nevaic nu likušas mūsdienu astmās,
Zobs noklikšķ pret stenderi filigrānmaskās,
Kur cigarešpelniem vāc naudu kāds rezgal's;
Jau bija man sakāmas laimīšu skrandas,
Kas cēlušās naktī no dzeloņu bandas,
Ik izmisumcena tur zaļgani sprausta,
Ik ļautiņu pirksti to mudīgi tausta;
Un ziedāmurs brašais ir šķelmīgi radīts,
Lai gadmijas lēveris, pusnaktī adīts,
Rod ķērpjus un sūnas par tiesīgi feiniem,
Kad atdots viss universs kreisiem un kleiniem;
Turpat ir ik atskaņa repšiem, to sfērām,
Kad kadiķis uzplaukst ar nākamām ērām,
Turpat ir tā jēga, kas zenītos stīdzas,
Lai būtu kāds nopelns ikkatram mums līdzās.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

18:34

17.12.2023.

∞

Debesu ceļš.

Kur jūsmība dzenas kā vienradzis gaišs,
Pār debesīm saulstari bērniņu laiž,
Tur ausmās ir piedzimis valbrīža prieks,
Un visums tur zaigo kā svētticībnieks;
Klāj dziesmu uz vējiem, kas dimdoši šalc,
Nes rotas, lai greznojas gaviļu galds,
Sauc eņģeļus kopā, lai spēlē tie dain's,
Kad apvārksnis plaiksnījas ziemeļblāzmais;
Jau ejam pa teku, kas augšup tik ved,
Uz margām tur cildeni ķerubi sēd,

Visapkārt tur mākoņi topāzā lās,
Un ēdenes krāsās jau mostas ik krasts;
Vai galdi nav saklāti svētkiem, kas nāk?
Jau brīzes te sātīnās vasarīgāk,
Uz paradīžjumiem dzied ūbeļu pulks,
Un iecere katra kā zvaigznīte spulgst;
Ō, svētums, kas idillē piebriest un mirdz,
Ō, dzīvūdens strauti, kas pamalē irdz,
Ō, šķīstības dāvanas brīnumainās,
Ō, pārkoņi krietnie, kas godībā brazd:
Še viss ir no sapņa un īstenības,
Kad pildītas laiktelpas izdarības,
Ik mirklis top svētīts ar kvēlību jau,
Kas pāri pār nedienu mutuļiem stāv;
Nāc debesu korē, kas sniegbalta sprakšķ,
Kur kristālu lietutiņš dvēselē pakšķ,
Tur radīsi skaidrību, mieru un jūt',
Kas vaļāvīkšņoperās skandina krūt'!
Lai notiek tas dievišķi laimīgais prāts,
Kad gars jau ir apspārnots, rātns un sāts,
Lai putni nes vīziju pilīs, ko ceļ
Viss cilvēces labais ik tuvākā dēļ;
Jau kāpnes ved augšup caur zilgmi, kas tvan,
Un līksmīgas balsis visapkārti skan,
Tie ir izredzētie, kas mīlību sveic,
Kas pateicīb's vārdus šai dzīvībai teic;
Lai arfas un vijoles teiksmaini spindz
Par godu tam Kungam, kas pestīšan's klints,
Lai uzmirdz ik skaņa pār sauli, kas žilbst,
Kur mīlvārdi jaukie iekš ticības tilpst;
Jau dārd ūdenskritumi trīsvienībā,
Un zvaigznes dzeļ kāzas to izcilībā,
Mēs kāpjam kā sūtņi un trubadūri
Pa kosmosa stīgām uz paradīzi;
Jau zibens šķeļ debešus, vētras un vēj',
Kur dievi iz kaŗa sav's asinis lej,
Tur sajaucas viesuļos sirdsdomas tās,
Kam pēdīgi salauzts ir krustkoka lāsts;
Uz troņa visaugstā gulst lūgsna un smarš'
No vīrāka smalkā, kam ceļš bijis garš
Pie svētuma dziļā, kas virsotnēs pauž
To brīvību tam, kas bij' važots un gaužs;
Kur jūsmība dzenas, deg svētuguns sārts,
Tur septiņos gaismekļos karst Dieva Vārds,
Un mūžības pirmsaknes attēls un veids
Tur jaunības atradnes pūliņus veic;
Šais debesīs aicinātie esam mēs,
Un vārdus no Dzīvības Grāmatas dzēst

**Neviens nevar mūžā, kas gaismiņas dots, -
Šī ir paradīze, tās mīla un gods!**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

17:58

18.12.2023.

∞

Asins.

**Asiņu līkne, paziņu likme -
Atstātais nospiedums smiltīs,
Purpurā tonētā apziņas zilgme -
Baltkvēles mantija ciltīs.**

**Cepešu sāļums, debesu tāļums -
Kronētā uzviju dārgme
Tuvina stāvus kā dvīņus, kā brāļus,
Starpā vien paliek kā sarkme.**

**Lineāla lūzums, pušplēstais klusums -
Laimētā dzīvība, nāve
Aiziet to ceļu, ko pārvalda dusums
Laikvirpuļgriezošā stāvē.**

**Zvaigžņotā māja zaudētā klajā
Sacer vien bēdīgus pantus,
Pāri vien paliek nakts mirdzošā stāja
Likteņa villotos grandos.**

**Pogcaurumsmiekli izgaist tik viegli
Asaru tvaicētā rāvā,
Tanī vēl eņģeļi taustoties ieklīst,
Eņģeļi, kuŗu vairs nava.**

**Pentekostsalūts saka, lai sarūc,
Doma, tu, apmātā nelga,
Līdz citiem svētkiem tik daudz jau ir pagūts,
Vairāk aiz striķiem mēs velkam.**

**Asiņu plūdi nākuši rūdīt,
Galantos atraisīt šņorēs,
Aiztraukt tos mirkļus, kas sakūda zūdīt
Gadsimtus promvestās orēs.**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

22:00

18.12.2023.

∞

Atvērtās debesis.

Cik stiegraini ātri, cik akurāti
Mirdz censoņi gari, to dižie prāti,
Tiem svelmenis karsē ziemīgās mantas
Tais jēgpilnās fortēs, kas amizantas.

Ņaud ksilofōnplāksnes tik apcerīgi,
Un dusmavots virpuļo atsperīgi,
Vien pavedinošas un kaislas dziņas
Drīz salasīs tasēs kaļpēdiņas.

★★★

Liek roku uz plaukstas, brīvi solot,
Tas bezizmērs druknais, kas ūdenspōlō
Tik drudžaini spēlē, iedziļinās
Visaugstākā spēkā, kas ietīts linā.

★★★

Miers svētais ir nācis - svētums spīgo,
Pār deviņām kupenām tauta līgo
Iekš kaladu dziesmām, senis prastām,
Kas jaunaju spozmi dod notīm prastām.

★★★

Ō, skaniet jūs, dzirkstis, kas esat kopā,
Kad zvaigznes tiek vērotas teleskōpā,
Viss mūžs tāļiem galiem tiek likts uz riekšu,
Un tālab tur koncertus es vēl sniegšu.

★★★

Kad kambaris pildīts ar dīvānsnaudu,
Sirds atceras sevī par zelta naudu,
Tur lojāls un nemirstīgs fantoms gādā,
Lai laime uzplauktu jaunā gadā.

★★★

Ik programmatūra mēdz sevi deldēt,
Kad pelde ģeld kveldētā speltes veltē,

**Ik norise lāgā tur kūst kā medus
Tai traukā, kam mūžīgi vēlēts neduzt.**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

21:01

19.12.2023.

∞

Grozi, kā grib'.

**uzraksti švīkst
pasaule līkst
celsmīgie atkušņi beržas
pavēlēt drīkst
pamiers jau čīkst
sniegpārslas jaunvārdos vēršas**

**slodzījums dārgs
brīvīgums bargs
augstkalnu līmenis sēžas
piemiņa sarkst
spēcīgums vārgs
projām no rituma dvešas**

**atziedi draugs
tevi vēl sauks
atcerēs un sintētikā
tāļi vēl brauks
spelgonis auksts
paslēpies sniegotā pikā**

**teiksmaini stalts
caurcaurim salts
ledustēls nektārā sulo
brīžiem tas balts
uzdzied kā skalds
krāj viņa dziesmas dzelzs kulōns**

**parādies acs
esmu kad pats
veidojies tikai no sala
nesīs jauns gads
visu ko prāts
ir izdomājis no gala**

**klusuma rīts
tējkannā sīc**

būs aļavaska drīz galdā
rokas jau trīs
tomēr vēl mīts
pār mūsu dzīvībām valda

grozi kā grib'
odi vēl līp
glazūrā medū un sviestā
sirdis vēl rīb
domas vēl zib
jaunākā modē un riestā

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:37
20.12.2023.

∞

Uzmundrinājums.

Katrai dienai savu strēli novelc naktij paralēli,
Ziedkopo un ziedus taisi, uzēd saldu medusmaizi,
Netver nopietni it visu, daudz ir dzīvē kompromisu,
Labāk smeļies, biežāk smaidi, ņem par sievu karalaiti!

Eņģelus dzird dziedam miestā, skat, šīs melodijas piestāv
Tev pie taviem goda svārkiem - ej caur gatvēm, ej caur parkiem
Krietnu ceļu, pasakainu, kur nav ligu, kur nav vainu,
Uzpucējies svētku labad - katra diena var būt sabats!

Jā, ar brīnišķīgu dzirksti labos laikus neaizmirsti,
Rausies lainerī un svini, topi mundrs, jautrs, zinīgs,
Dabū laimes atslēgvārdus, izdarini sapņus gardus,
Skat, pie idilliskas jundas līmējas jau prieka stundas!

Katrai dienai savu marku līmē tā, ka bēdas pārkūst
Līksmos ordeņos un kniedēs - sirds tad sirdi mīlā liedēs,
Ziedkopo un ziedus vairo, daudz slēpts spēka mūža aiņos,
Iepriecu rod darbā raitā - labais labo nesamaitā!

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:18
20.12.2023.

∞

Ticība labajam.

Tāļajās svecēs aust ticība labajam,
Ilgi mēs spelgoņa vērpetēs sāpējām,
Ilga bij' teka uz dzimstošo rītdienu,
Pilna ar likteņa apgaismes svīdienu;
Tāļajās korēs dzirkst pirmsmūža eņģeļi,
Uztraukti plandās tiem godības zēģeļi,
Visur, kur griba milst nereālās vīzijās,
Laimdotas alkas sirds dzītarus izsijās;
Ķeries tu, cilvēk, pie burām, kas aizvedīs
Lidojuntēlēs, kam mirdzošais gaismmetis
Paklās drīz jaunajās ugunīs sātībai,
Ekselenčspulgos, to dēkainai patībai!
Aizspurdz laiks senais kā cīruļi putenī,
Esam mēs mazgāti dzīvajā ūdenī,
Ilga bij' mīla, kas bezmērā dalīta,
Ilgas bij rūpes bez dievišķa palīga;
Esam mēs pacelti zenīta šķēpelēs
Tanīs, nemūžam kur sarkanvīns nepelēs,
Dievi sauc dzīrot pēc vecajās kārtības
Visus mūs tur, kur dzimst nāvīgas sparības;
Paceļam acis uz pārkoņa mīmiku,
Neesam kaut ko tik spēcīgi zīmīgu
Jautuši laikā, kad vecgada planētas
Sastājās rindā, to dziesmas bij' skandētas;
Mākoņu ligzdās, kur mirāžas perētas,
Cilvēces visas ir atklāsmes cerētas
Dievīgā brīnumā, visuma kodolā -
Atklāsmes, kuŗas mēs nākotnei nosolām;
Ķeries tu, cilvēk, pie debesu trijļūgiem,
Laiks ir jau nobriedis zvaigznāju izlūkiem,
Ēdenes kaismē un naktssargu ētikā
Reizinās domas to sirds aritmētikā;
Pasaules baltumā, radības svētībā,
Vējlausku spozmē un gaidītās vedībās
Krustceles atrod ik laimības centība
Atskaņu spēlēs, to strāvotā lemtībā;
Rau, dimantpakavi rasotā skrējienā!
Rau, visas rotaļas bērības smējienā!
Kaut kur vēl strinkšķinās kokles iz pamatiem,
Virzītas saulē līdz jaunrastiem amatiem;
Esam tās debesis kopīgi vēruši,
Esam kā zibeņi torņus ar' spēruši,
Metuši dūkstī tos murgus, kas nekalpo,
Pratušies koŗos ar degsmību pretelpot;
Esam mēs guvuši likteņa mācību,
Bijuši līdzdarbinieki ar zādzību,
Kuŗa sev noplūca rozes un magones
Ceļā uz sevi bez mirkļa un nākotnes;

Tā nu mēs sakām, lai patiesie lōzungi
Allaž ir cienā kā sektōru lōžkungi,
Allaž lai dzidrinās panti un tribīnes,
Bungas lai skan un lai daiņojas bīrbīnes;
Tāļajās svecēs aust ticība labajam,
Ilgi jau to mēs iekš dvēseles glabājam,
Ilgi mēs izturam pastarās pirmatnes
Ceļā no šūpla pie remdētās sirmatnes.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

16:25

21.12.2023.

∞

Dzintarmeita.

Sauju dzintaru tev došu, dzintarmeita skandalōzā,
Skūpstus manim sniegsi tu, tos skūpstus avenīgi rōzā,
Trōpu naktis Ziemassvētkos likšu tavā sapņu grozā,
Tad tu lūkosi no debess oranžkvēlas zvaigznes nozagt.

Tu tās manim dāvināsi, lai tās pušķo gadu jaunu,
Ielūgšu es tevi tad uz karstākājo mīlas saunu,
Dzintars kusīs, zvaigznes kusīs, abi kusīsim kā medus,
Ārā sprakšķēs brīnumsvecēs, krakšķēs arī lauska ledus.

Sauju mīļglāstu tev došu, dzintarmeita simpātiskā,
Ceļš uz tavu sirdi vaļā, tomēr tas ir itin riskants:
Palo sarkanvīna upes, krāces šampanietī pludo,
Tā tu mani dibināsi, karstā aizgrābtībā rūdot!

Dzintarmeita idilliskā, izkūst sniegi zemē mūsu,
Tevi vēl aizvien es saukšu jau par dievi, jau par mūzu,
Dāvāsim viens otram laimi, dzirkstot salūtā un kāvos, -
Ja tu tikai zinātu, kā es pie tevis mūžā rāvos!

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

17:58

21.12.2023.

∞

Epifānija.

Šie būs tikai vārdi,
Kam atslēgas prātā,
Kur aizvējo negaiss

Tai līkloču miglā,
Es atminos brāļus,
Kas zuduši saulei,
Tur meičas dzied daiļi
Un koklītes spēlē;
Šis būs sacerējums
Ar tukšotu kausu,
Kas apziņas tūrēs
Veic lidoņa dabu,
Drīz rītausma šņāpsies
Ar krītu pret sienu,
Es metīšu malā
Tad atskaņu varu;
Kā rakstāmā lietā
Un mašīnas eļļā
Top savircots dzīves
Un pirmsnāves kliņķis,
Tā izturu diezgan
Uz striķa un dzegas,
Lai atgūtu darbus,
Kas piešķirti senis;
Tā arī es domīgs
Tās dusmas ar' skaitu,
Pirms pātagas atnāk
Ar zibšņiem no elles,
Tur dabiskais rieciens
Ik saldajās maizes
Ir viedoklis antīks,
Kas rakstīt man pavēl;
Tik grūti bij' šķirties
Uz baltlapu pūļiem,
Lai dziesmas ar' nāktu
Reiz rīklē kā stropā,
Un mudīgais solis
Kā cenzūras motīvs
Tad izķēra dogmas,
Skarb' sažulinātas;
Lai aizplūst šīs ēras
Un pasaules meli
Pie dieviem, kas rosās
Šīs esības skaldnēs,
Lai izzīņo dūjas
Par Svētajō Garu,
Kas atbild par visu
To sadziedēšanu;
Drīz uzzied - es manu -
Šīs planētas vaļa,
Un esmu ar mieru,

Ka pilsētas vēršas
Tais tuksnešos skaudros,
Kur oāzes skaistas
Reiz atbrīvos tautas
No ilūzijspīlēm;
Un tālab es knosos
Kā vēlētais biedrs,
Kas apziņu atliek
Uz brokastu šķīvja,
Un gaidu, kad tiesa
Nāks tālāki vadīt,
Kad izzudīs gaisma,
Tās spektrs un atbalss.

Šķiet, vēji tik ļoti
Mīl zagties pa naktīm,
Šķiet, iekalis esmu
Es taktis iekš ritma,
Tur izmisums jaudā
Pēc nozīmes prasīt,
Ik lolojumstundā
Kad izriešas as'ras;
Re, guvums jau paliek,
Kad stāstu vairs nava,
Kad pāri vien paliek
Dzimts noskrietais atceļš,
Re, zobkaļu gaumes
Pēc jaunākās modes
Drīz izskata lietas,
Kas mēnesī grieztas;
Drīz nāve jau elpos
Uz pakauša suņiem,
Kad dzelmeņi vērsies,
Lai atvarus rītu,
Un singulārs trieciens
Būs likteņa blīkšķis,
Kas asina durkļus
Ar mērnīku stangām;
Bet cerības laipas
Ir izstieptas dīķos
Un ezeros seklos,
Un purvāju dūņās,
Tās sagaida sauli
Ik mirkli no jauna,
Kad atceras plauktus,
Kur grāmatas liesmo.

Šie būs tikai vārdi,

Kas savieno puses,
Jo tālāk, jo šaurāk -
Un nolemts tas vienmēr,
Šie būs tikai spraišļi,
Kas pusnaktīs blāzmo,
Lai pakāpiens dziļāk
Var aizvest par sprīdi;
Un vidus tad šķītīs
Kā monēta dārga,
Tur sirds atjaunosies,
Līdz zvaigznes kāps lejā,
Būs redzams tad, kuŗi
Ir gari un dievi,
Kas atnācis ziedot,
Kas atnācis maksāt.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

20:41

21.12.2023.

∞

Gaisma zemi svētījusi.

Lauki smaidu sabiruši,
Domas tēstas lapu eglēs,
Skrējiens nostājis uz mirkli
Atcerībās filigrānās;
Acis brīnus redzējušas,
Sirdis veldzējušas slāpes:
Atnāk katra mīlestība
Vienreiz mūžā svētku laikā;
Lūpas sniegu skūpstījušas,
Gaŗām skanot kamanzvaniem,
Paradoksi izauklēti
Arī, jaunu gadu gaidot;
Slēpes birzīs skraidījušas,
Bērnu smieklu pavadītas,
Kadiķi caur sidrabvārtiem
Noliekuši svecei zaru;
Zelta lietas pārskaitītas,
Sadalīti dāvanpušķi,
Rūķi juntus rotājuši
Katram labas gribas namam;

Teciet, ziemas eņģeļi,
Šurp uz ciema goda dienām,
Ļaudis kad ceļ lielo egli

Pāri ikdienības peliem;
Daudz ko redzēt, vecam gadam
Aizejot pa zvaigžņu teku,
Daudz kam ticēt, mīlestībai
Atnākot pa sērsnas stigu;
Laidieties jūs, eņģeļgari,
Šurp uz svētu nakšu lāgiem:
Vēl ir karstvīns ozolmucā,
Vēl ir piparkūkas galdā;

Lauki smaīdu sabīruši,
Mēness - siera ritulītis -
Maīgi blāzmo labā gaitā,
Mākulīšus izklaidinot;
Vārdi dzejā sacerēti,
Panti dziesmās ierakstīti,
Daiņas balsī izdziedātas,
Balsis korī sastājušās,
Koŗi gaisus strāvojuši,
Gaisi laimē sātināti,
Laime gaismā izlolota,
Gaisma zemi svētījusi!

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

22:37

22.12.2023.

∞

Izsviedrētā elpa.

Pāri elpām izsviedrētām, pāri dziļurbumu rētām
Skraida atmiņa tik sena, cik ir sena mana ēna,
Cēlāka par visām domām, iejūtas tā svešā lomā,
Skaldot matus prefektūrā, melni baltā ziemas jūrā;

Tiesāšanas gadi trakie ielaidumus iešuj svārkiem,
Atmirdz eņģeļspārnu vēdas, kamēr cilvēks sevī blēdās,
Allaž jaunu, allaž citu dabū tas pret katru rītu,
Kamēr saltas liesmas nodziest, varoni, uz priekšu rocies!
Neptūns, izklienējis bangas, lepni aizbrauc dzelžu tankā,
Izsalkums aiz skumjām vijas, man tas sapnī parādījās,
Neputni aiz logiem cīrē, viņus vada zelta svīre,
Lai tie pabadojas ģīnstot, lai tie aizlidinās dzimstot;
Reku, plānais ledus kustas, vārdi sastājušies krustā,
Reku, ziemas pārgalvība, ataugošā ādamriba,
Jātņieki ar kaklasaitēm - kas tad viņiem iespēj kaitēt?
Dusošie ar tēliem blāviem, tiecošies uz kaŗa kāviem!

Tagad elpā izsviedrētā mani meklē dīvains etaps,
Drāšu dzīvžogs, perimetrs kuņģī kļuvis tukši dzedrs,
Zinu katru atskaņiņu, lai ar dzeju sveiktu viņu -
Pasauli, kur spoki lāpās eņģeļvēju pūstās kāpās;

Pamet cerokli, kas švītīgs savu dievu mūžam zīdīs,
Auklē pamatus no māla, kamēr klons kāpj gammu skalā,
Cilvēk, atminies par cirku, kuŗu iecentrēja cirkul's,
Viss jau viegli, viss jau rāmi, gozējas sirds pamanāmi;
Ciešanas, ko sajūt mīmi, nepaslēps pat trekni grimi,
Riešanu, kas sadrebina, arī lietūs lāses zina,
Iešanu, nekur kas neved, iemīl piena zupas plēve,
Griešana, kas garam sniegta, tikai sāpēs liekta, spiegta;
Atdusamies ceļmallapās, kad ir celis dikti apbrāzts,
Šaujām ar' kā biatlōnā, dzīvi aizbirdinot fōnā,
Simbōlos un etiķetēs, paidagōgu slavas sēdēs
Sapulcinām pianīnus, lai ir izskaitļojams sinuss;

Katrā elpā izsviedrētā ir kas dzerams, ir kas ēdams,
Paliec, cilvēk trīsvienīgais, blakus džinkstošajai stīgai!
Zumēs tā caur bada kaujām, tāpēc skanēt viņai ļaujam,
Lai caur sarkanajām bantēm spētu tā ik mirkli grandēt!

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

14:11

23.12.2023.

∞

Notikums.

Cikla dzeja, šķērsu eja, virpuļdeja, sakristeja -
Pīlādzis rieš jaunas lapas
Ziemas vidumā.

Dieva galva, klints un alva, ērgļa spalva, gala balva -
Ālīņģī krīt balti ziedi,
Ledum atnākot.

Rozes zilgas, skumjas vilgas, krasta smilgas pazūd ilgās -
Viensētas deg krāšņām gunīm
Mākslas galoksnēs.

Kristālpaijas lido kaijās, smilšu aijas vētī maijus -
Mēnesnīca katru mirkli
Nakti izelpo.

**Ļaudis mēļi, zvaigžņu ceļi, gaismas treļļi, sveču veļi -
Plaukstā ierakstītā dzīve
Nāves negaida.**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

19:08

23.12.2023.

∞

Ziemsvētku nakti.

**Ziemsvētku nakti eņģeļi laižas
Sīksmalkā sidraba lietū,
Iededzot katrā pilsētā gaišas
Zvaigznes, kas neredzēs rietu.**

**Ziemsvētku nakti svētums ir dzimis
Dvēselē katrā un garā:
Nāciet ar lūgsnām, ticīgo dzimtis,
Mīlības plašajā varā!**

**Ziemsvētku nakti jaukākais brīnums
Sirdī gail atpazīstami:
Tas ir šo svētku rozītes dzinums,
Kuŗa dēļ pušķojas nami.**

**Ziemsvētku nakti svētumu rodiet
Visi, uz laimi kas cerat:
Dārgumus zelta un vīrāku dodiet,
Mirres šai jaunajā ērā!**

**Ziemsvētku nakti atlaidiet vaļā
Vecgada nastas un saiņus:
Re, arī jums pie svētmiera daļa -
Klusi tas sirsniņā daiņo.**

**Ziemsvētku nakti pateiciet vārdus,
Kuŗi birst klēpī kā pārslas,
Lai, kad pēc tumsas rītausma sārtos,
Skartu mūs dievišķas glāsmas.**

**Ziemsvētku nakti paceliet acis
Augšup uz zvaigznēm un kāviem:
Neļaujiet sapņiem drīzi tik atdzist,
Sapņiem, ko saucat par saviem!**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

22:34
23.12.2023.

∞

Laimes pilni.

Laimes pilnas kamaniņas
Līksmi iebrauc katrā sētā,
Izgaismotas prieka ziņas
Visur sniegpārslīņas mētā.

Patiesības spožmei dzimstot,
Eglītē mirdz zvaigznes trejas,
Daiņas skandē neaprimstot
Eņģeļbērni, vedot dejas.

Paskatīsimies uz sirdīm -
Dziļi iekšā vārdam baltam,
Neesam lai no tā šķirti,
Ļaujamies kad mūžam saldām.

Paskatīsimies uz savu
Tuvāko, tam roku sniegsim,
Izlolosim sapņu dravu,
Pāri kāpsim gada sliekšnim.

Laimes pilni svētku rati
Ieripo pa vaļā vārtiem,
Ak, kā mums tas viss nu patīk,
Mums, to zvaigžņu staru skartiem!

Atcerēsimies par slavu,
Dotu dievišķīgām rūpēm,
Gādāsim par mīlu savu,
Lai tā plūstu šķīstām upēm.

Atcerēsimies par mūsu
Visu ticību, tās gaitu,
Lai, kad svētvakars nāk klusu,
Apsveiktu to mēs ar smaidu.

Nolīst gaismas gara lāse
Nu no firmamenta cēla,
Iekrīt karstas tējas tasē,
Apskaidrojoša un kvēla.

Laimes pilnas ļaužu sejas

Dzirkstī pretim dievazotei,
Skan jau dziesmiņas un dzejas
Apkārt visai zemeslodei!

Priecīgus Ziemassvētkus!

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

20:16

24.12.2023.

∞

Viens vakars svēta miera.

Sveču smarša kadiķos, miers, kas visu pārspēj,
Vijas egļu vaiņakos, visas vainas ārstē,
Savienojas sirds un gars, izlīgst visi ļaudis,
Laimes pildīts svētvakars ceļu Kristum audis.

Gaismas stari vīrākos, prieks, kas iežūžina,
Smaršo svētku pīrāgos, līksmi iemūžina,
Apskaujas jau sieva, vīrs, bērns šai ziemas sapnī,
Zvaigžņu apvārksnis, tik tīrs, sidrabdzirkstīm aplīst.

Klusumu šo baudīsim, noskūpstīsim domas,
Tās kā kaķi glaudīsim, vajā vēršim somas,
Dāvanas no viņām birs katram eņģelītim,
Kurš par svēto neaizmirst - svēto laiku riti.

Mirklis šis ir gandarāms miera noslēpumos,
Pāri mēnesnīcai rāms ceļas debess jumos
Laimes mazmazītiņš stars, līdz par sauli izaug,
Nu tas dvēselītē karst, mīlestības izsaukts.

Pilns šis laiks ir, labestīgs, Ziemsvētki ir skaisti,
Kad iekš sirdīm laipnums dīgst, atmaigst cerībvaibsti,
Katrs domu okeāns norimst pēkšņi sevī,
Ceļas mīlestības klans tur, tik jauks un devīgs.

Ziemassvētku liesmiņas it nekad ar' nedziest,
Izmargotās dziesmiņās katrs bērns nu sedzies,
Pasakmīlās sarunās, brīnišķīgos vārdos
Katra ticībacs nu lās debess dzidros vārtos.

Sniegsim siltas valodas, meldijas tik tiklas,
Lai tās baltmē palojas acīs asarmiklās
Aizkustinājuma dēļ; mīļumā un dailē
Darīsim, ka katrs smej laimi debess smailēs.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

23:14

24.12.2023.

∞

Dzejas lokomotīve.

Brīdinu, brīdinu - panti šie normāli,
Pagājis gads vai patiešām tik formāli? -
Sakēris būtību, palaidis zudību,
Apsmadzeņojis vien zobgaļu jutību.

Spīdinu, spīdinu repatriāciju -
Kādreiz to varēja dzirdēt pa rāciju;
Ballēs un hallēs, un šallēs, kas ārēs silst,
Pusmūža dziņnesis lūko ko jaunu bilst.

Irdinu, irdinu tumsības bezmiegu,
Lai vairāk lekciju gaismā tam nesniegtu,
Pamier, vai docēsi prožektōrprocesus
Pirmstermiņkūļos, šai grozībā nodzēstus?

Zīdinu, zīdinu kareivju ķiveres,
Tanīs vēl melleņu laumiņas šiverēs,
Smogā un dūmeņos, dūjās un rubeņos
Jaungada plostis tiek laists stāvošos ūdeņos.

Svīdinu, svīdinu dēmoni mirāžas,
Kamēr tās virpuļo šķīdumu virāžās;
Akcentē bijību, atalgo rijību
Tagad, kad likts viss uz timotiņvijību.

Smīdinu, smīdinu - nav viss tik nopietni,
Atstutē tanku pret taksometrnovietni,
Izraudot smējienus, izšķaudot skrējienus,
Izdali visiem tos stiprākos dzērienus.

Vītinu, vītinu - galdā būs mamuti,
Ciemā ir ielūgtas modīgās laputis;
Gauž tās uz nebēdu, krēsli lai drebētu
Uzsāk tās dziesmu, iekš sirds nepiezemētu.

Līdinu, līdinu sidraba naudiņas -
Ziemsvētkos sabērta viss baltajā autiņā,
Fosfōra žvadzekļos, dinamītspridzekļos
Apslēpta virzība kosmosa līdzekļos.

Klīdinu, klīdinu vecgada kvēpības,
Kuŗas aug vienmēr no aplamas lepnības;
Zvaigznes top mālētas, un nenogalētas
Turpina soļus kā svētceļniekamēbas.

Blīdinu, blīdinu cukurvat's vārsmiņas,
Potētas viņas ik domdēstu asniņā:
Noliecas klanoties, bet neapmānoties
Vārdi, kas līgojot nākuši skaņoties.

Šķīdinu, šķīdinu akvareļsēpijas,
Vairāk ar' krāsot man vaļas tik nebija:
Krītiņu skaldnītēs, mītiņu kopmītnēs
Mīla vēl sirdsjundas pādroši nobildēs.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

21:45

25.12.2023.

∞

Ledusskūpsts.

Kaut kuŗā vietā palaidis es biju vaļā skrejceļu,
Kas manā stāžā rīkojās kā izkopts melniem dūmiem,
Un sekojis es biju tam, kaut pietrūka man vējdēļu,
Lai izlauztos no kādības caur veciem ierakumiem.

Pret mani sniedzās mākonis, kas sponsorēja bobsleju,
Lai pateiktu es beidzot visu saprotamā mēlē,
Bet neba es tam piekritis, un neba skaudri pōzēju
Tam priekšā, zinādams, ka archetipi arī spēlē.

Iekš manis slēpās buldozers, kas attīstījis techniku,
Kā pulverizēt sapņus vienā laidā tīrā prasmē,
Bet pastāvēja nozare kā izdibināts pretlikums,
Kas uzkāpa man augšupeju līdzinātā asmē.

Es nogulēju zādzības un miegazāles sprinģotas -
Viss atkal bija vien par to, kas nokavēts un cerēts,
Kur planētas zilgst zedeņos, vairs gaismas neaprinģotas,
Kad mīlestības eliksīrs top izsvaidīts un tērēts.

Kaut kuŗā vietā aizmirsis es biju mūsu kopdeju,
Kur tagad auļo senatne ar ziedkāpuru smīnu,
Es notis tagad pāršķirstu un roku rakstus kopēju,
Bet neaizstās nekas vairs mūsu jaunīb's saldu vīnu.

Šī nakts bij' dzelta smadzenēs ar transekspreša īlenu,
Ko teikt, kad prāts vairs neizvirza mantrisko un labo?
Tik daudz ir svētkos asaru, un neglītāko pīlēnu
Cirks aizved viņā saulē, kur tas dienas vada sāpot.

Kur nocirptas top skaņu gammas krāsu tīkla glābusos,
Vēl atļaujos es sasapņot to laika parku ziedos,
Vēl gara dziesmas ierakstīs tie laimīgajie ūpusos,
Kas atvadām mums ledus skūpstu vaļsirdīgi iedos.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

01:01

26.12.2023.

∞

Debess dziņa.

No melnākā mākoņa debesu dzīlēs
Iet svabada tautības liesma,
To cienīs, to lutinās, lolos un mīlēs
Sirds žēlīgā asaru dziesma.
No skaidrākā mēness uz pamesta ceļa
Gulst likteņa sodītie draudi,
Tur, ziemoņe, dedzi bez uguns un eļļas
Un cauri ik laikmetam raudi!
Šķīst nopūtu vārdi uz rakstāmā galda,
Vēl šorīt tur pasakas dzima,
Tur sirmmūžu teicēju sludināts aldar's
Bij' uzvests kā luga bez grima.
Ō, guli simt gadu tu, bagātais pūķi,
Kopš metiem, kas trunēja klētīs;
Tur apēd to lielāko valodas brūķi,
Lai top mūsu baznīcsols svētīts!
Ik kustība nosaka funkcieņa sveķus,
Kas plaiksnī iekš firmamentspulga,
Tur tīkami vērot ir elektroneģus,
Kas risušies svaidāmā pulkā.
Kad miers atnāk krasi kā lieveņa mīnas,
Es nogrimstu vasaras šuvēs,
Tur asmens pret asmeni mūžīgi trinas,
Līdz pamostas pērnajais gruves's.
Es zināju godības nopelnu lielu,
Kas atgādā draugus pēc kārtas,
To ceru vēl ciemos kā vaiņaku ielūgt,
Kā atradenrozītes sārtas.
Jau izpušķots kamols iekš kakla sāk zumēt,

Un jauna top ģērētā diena,
Tik acenes aizsvīst tās miglotā rūmē,
Kas vakar bij' ģeniāli krietna.
Jel traucies, mans miers, kamēr sveces vēl cerē
Uz ziemeļniekatvasar's plūdiem,
Virs tiem baltu joni ir elpojis erel's -
Virs visiem tiem statūtiem grūtiem!
Kur pazaudēts grasis elš vizmotu rasu
Pret likuma vandītiem sargiem,
Es izeju teku, tik dzelkšņaini basu,
Ko mainu pret sienamiem svārkiem.
Jau zēģelē atsauce dievišķā steigā,
Kas pieprasa kosmosa alkas,
Tur, atdarīts tumsībā, pastmarku veikals
Nāk zibeņu liekšķerēm talkā.
Ak, akcentu vārdi, kas esat šai virumā,
Vai nebūsit guvuši maksu?
Jai zināms, cik skumju ir nesusi pirmā
Tā eņģele, mīla un raksturs.
Jel aicināt atgriešanos līdz' ar mani,
Kad sāpes smeldz bravūras krūtīs,
Vēl pēcteči laipos kā nakts uragani
Tās dvašas, no ausmas kas zudīs!
Vēl drusku top rakstīts no režģota stara,
Kas drumstalas kaisa kā zvaigznes,
Tam talkā nāk mises no mežģotas varas,
Pie dieviem kas dvēseli aiznes.
Un zināms, ka saplīst ik smaršeļļas trauki,
Lai svaidītas galvas un kājas,
Un mīklu jau saraudzē mazumiņš rauga,
Lai sūtītu valstības mājās.
Tā arī pret palastiem gulbji mēdz plesties
Ar spārniem, kas nejūt vairs sala,
Tur gods ir šīs pasaules labākais vēstnieks,
Kas visu sāk atkal no gala.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

17:50

26.12.2023.

∞

Mistērija.

Izkustināju es pirmajo akmeni
Saulītes pielietās rudeņa žāvās,
Norāvis apavus, zeķes un apmetni,
Laimi es atradu brūkleņu rāvās.

Saulīte mirdzēja atvadu balansā
Rētotās muguras dzintara sēklī;
Visu, ko saņēmis biju es avansā,
Aizuguņoja kāds pagātnes deglis.

Zīmogu uzspiedu varai un cenzūrai,
Runādams brīvi par laiku un telpu,
Nepakļaudamies vien mežīgai dresūrai,
Kurā māk aukot caur mantotu elpu.

Tāli bij' kaisīti spēki un artavas,
Liedētas nenožīmīgajos krēslos,
Kuņiem bij' kājas tik briedēti gatavas
Brīžos, kad saule zem pasaules krēslo.

Vai es tur būšu, kur saprāti vienojas
Sirdīs, kam malduguns viltībā zaigo?
Pazīstu būtnes, kas vairs neieziemojas
Speltē un sniegā, kas lāstekas laiko.

Uzšņāpis biju vien grēcīgas atmaksas
Projām uz krītainiem padebess vāliem,
Nospraudis punktus iekš dievīga atlasa,
Aizgāju ceļu pa dubļiem un māliem.

Un, ja kāds teiktu, ka sapratis nava tas
Pēdējo mēru, ko aplēsu dūkstī,
Attraukšu tam, ka ir planētas savādas,
Piemīt kam atbalsis, blāzma un čuksti.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

23:00

26.12.2023.

∞

Līdzautōrības.

merkurija pavadone saule
saule līdzās visām
krastuguņu līdzautōrēm skraida
skraida mājup aiznes

fotogēnisks aicinājums ļaudīm
ļaudīm dzīparotiem
pavēlnieču kalambūru zalvē
zalvē kristī zvaigznes

pitagōra tridents vaļu cirsma
cirsma saputotiem
okeānu kaligrāfu biedriem
biedriem sillabiskiem

retrofōbu didžeridū avis
melnas avis biedē
kaķi tērpti avangarda notīs
nošu feļetōnā

skaties visur eksistences māte
māte dabas pletne
vārdi šogad nogatavos bailes
bailes vēžu knaibles

iepriecājies bižutērijvalde
valde eskimōsiem
daiļu darbu darītāja sēne
sēne noslēpumā

paredzama manu vārdu ķīte
ķīte lakōniskā
suņu mamma liekos zobus atdod
atdod vampīrēniem

ptolemaju izgudrotie žokļi
žokļi vannu sapņiem
izkož cauri dinozauru spārnus
spārnus svabinātos

nomierinies aktuālā bilde
bilde melnumbaltā
vēl pēc tevis karalienes skūpstīs
skūpstīs rožu ērkšķus

kaut vai tikai atkāpi no normas
normas izplaucētās
atgūs vanagligzdas pneimatiskās
pneimatiskās skumjās

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

14:08

27.12.2023.

∞

Aizkaru stangas.

Klusums ir sātināts vieglāko debesu:
Meklē un atrod, meklē un atrod;
Vairāk par svētību es neko nenesu,
Allaž viss tapis uz dullo pa ātro.

Cik gan vēl laika līdz pastardien's svinībām?
Priecājies skumjās, skumsti šai priekā;
Atvērts ceļš pasaku pilnajām zinībām,
Tajās par velti kā zilonis iekāp.

Atnes vējš cepeša tīkamo arōmu,
Līst smalki sniegi, snieg sidrablietus;
Daudz bijis zemē šai degvīna varoņu -
Daudz nāksies komandēt bitīšu spietus.

Ak, tu, mūžs! Izsmeltas smadzeņu paliekas:
Sakulsti sviestu, graudus ber piestā;
Pēdējā laikā šīs dzeijas ir pavieglas,
Toties ne katram to atskaņas piestāv.

Izklausot kārtīgi mūziku moderno,
Aizmirsti dzīvi, nāvei dod puķes;
Tautiskā garā ved stundas, tās nopeņot,
Stundas, neviens ko nekad neatmūkēs.

Šī ir tā kārtība, dievišķi aizgrābtā -
Chaōsa bangas, patosa dangas:
Palicis vienmuļi violetā aizkadrā,
Cilvēks pie sirdīm kaņ aizkaru stangas.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

15:21

27.12.2023.

∞

Starprindiņu kolosāļi.

Starprindiņu kolosāļi, brāļi - kultūristi cāļi -
Jau džakuzi plūmpē alu, neredz tuneli un galu,
Izved pastaigāties rekšus, aiziet tupus, aizskrien lēkšus,
Starprindiņu kolosāļiem pilni grozi rudens kāļiem.

Starprindiņu kolosāļi skatās tuvi, skatās tāļi,
Aizmirst mīlu nododošu, apskurbst līdz ar gaismu spožu,
Sēd džakuzi, burbuļskrejā ļauj lai liktenis smeļ sejā,
Notriec naudu, notriec laiku, trauc ar vecu tarataiku.

Starprindiņu kolosāļi uzliek mūziku jo skaļi,
Kaimiņi jau sienas dauza, kamēr pirmie ie brauc auzās,
Un džakuzi vēršas ledū, bet nekad tiem nebūs bēdu -
Starprindiņu veterāniem allaž mīļākās pie sāniem.

Starprindiņu kolosāļi nebērs asaras tik sāļi,
Kausēs to džakuzi vaļā, dabūs simtgrādspirtu baļļā,
Uzraus ziņģes, svētīs biedrus, nelies darbā sīvus sviedrus,
Mūžam svinēs, mūžam minēs ložu skaitu karabīnēs.

Starprindiņu kolosāļiem vēl viens rīts līdz pilniem pājiem,
Iededz guni, dūmu uzvelk, visa dzīve - viena puzzle!
Tabaciņa smaržo tīksmi, aizmirstībā allaž mīksti,
Starprindiņu kolosāļi neaizmirsīs dzīvot zaļi!

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

20:15

27.12.2023.

∞

Iz chrōniku dzejijām.

Nopūtas skanēja,
samaisīdamās ar dzestro rīta miglu.

"Nebija jēgas, nebija jēgas!"
Klauvējās sirdis pie atsvaru slēga,
Nopītas dredos kā siltzemju rēgi;
"Nebija jēgas!" - tā dunēja spēki.

Kapteiņa mezglis teic indeves jūgu:
"Salāpies vienatnē, salāpies gatavs!"
Tā nu es iežos, līdz jūku un mūku -
Aptin miers mani, lūst laimīgais pakavs.

Nopūtas skanēja, nediena tvanēja:
"Celies pret austrumu saltājo dvesmu!"
Vēl gan pie dzīvības pukstēja manējā
Sirds, kuŗas dēļ es vēl ziedoļies esmu.

"Nebija jēgas, un nebija naktsputnu!"
Atgūtās zemes pēc ūdens vēl sauca,
Un, kad tās sapņoja pasauli atskurbtu,
Okeānos sirēnas žēlīgi kauca.

Fantazēts, dziļilgots solitūžapgabals

Vienatnes asaras vētraini plūca,
Viņas kā dzirkstis vēl dievības saglabās,
Kamēr būs pilna to jaunvīna muca.

Izelpas kaisījās,
izplūzdamas putaino vilņu vērpešu klajā.

Atmiņu plīvuri sašķēlās spelgonī,
Zaudētie laikmeti sabirza saujā,
Dvēseļu katafalks, eņģeļu nenolīgts,
Aizbrauca sirmatnes brezenta kaujā.

Netaisnīb's afēru zibeņu spīdumi
Skepsē vēl dzina vissaldāko spirtu:
"Būs gan tev jādzīvo sirdssāpju ritumi,
Galā lai vārdā tavs gars nenomirtu!"

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

22:03

27.12.2023.

∞

Sapņu gans.

Raksti alkas kosmosā pāri ilgu aizsprostam,
Delikāti labdari veido dziesmu apdari -
Dziesmām dzimt būs atbalsis, tās vēl mēle atbalstīs
Visuresmē godīgā, salūtgunī modīgā.

Dodies tālāk, sapņu gans, kamēr skatlogos mirdz samts,
Kamēr retōriskais bums pāri svētām galvām skumst,
Izkliecinies, rōzīgā, mūžam neizgrozīgā,
Savā dārgā terasē, kristāldzidrā mērglāzē!

Būs pret mirkli mirklis likts, sadegs pēdējā kad bikts,
Melnsvārči kad dikti smies, mēs ar dieviem tiksimes,
Mūžīgā tad saķers drīz mūsu izejamās vīz's,
Rūgtums saldmē pārtaps tad pat bez augsta paraksta.

Maini sejas, maini tās, kas pie visa vainīgas,
Izdzīvojot spektrus to, pluss vairs plusu nekrusto,
Atgādā par pārdomām, nekad neizpārdotām,
Kuņas tūkstošgades nes, kā to dara apteksnes.

Raksti tieksmes kārkās spridzinātās barakās,
Dodies tālāk, sapņu gans, kamēr taurē elefants,
Piepeši tad lūzums nāks, un aiz loga krusa krāks,

Skaldot sirmumus, kas trūkst, skaitot jaunības, kas būs.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

14:09

28.12.2023.

∞

Urjavas.

Kas ir šie vārdi, no kurienes dodas
Tie rakstzīmju fokusā springtā?
Ek, es par viņiem vienmēr dziedu ūdas,
Kad startēju teikumu sprintā.

Visums ir iebiris vecgada vīnā,
Un ieplaisājusi ir glāze,
Tōnuss, kas tagadīņ pat neatminams,
Ir aizgājis galējā fāzē.

Kas ir šīs domas, kam formula veiksmes
Nu kodēta burbuļu sprakškos?
Kampju es gaisu, kad pārskatu teiksmas,
Kas vecgadā aizlāso pakškos.

Gribas vien šoseju pilnībā pēdot -
To nopēdot garšļaukus, lēkšus;
Dienas kad vadītas, augšpēdus sēdot,
Viss it kā ir zagšus un slēpšus.

Tomēr tak jauda kremt pazoļu švīkās,
Un kustība turpmāki raujas;
Esmu es dzimis kā mūsdienu lkars,
Pret sauli kas mūžīgi šaujas.

Piebilde: tukšumvārds mūziku dara,
Kad spēkratu joņi kaļ stīgmas;
Tā jau ir arī tā mūžīgā vara,
Kas ieapļo kopībā likmes.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

15:19

28.12.2023.

∞

Kosmosa dziesmas.

Raugies brīnumā, atvērtā kosmā,
Kas sasiets ar cerību josmām,
Kur vētrainie putni pār zvaigznēm
Kā dziedoši zibeņi plaiksnē;
Uz rītausmas idilles spārniem
Ver saprātu jaunajiem vārdiem,
Kas kvēlības inerces kaisa
Šīs pasaules vīziju aizā!
Tai brīnumā, mirdzošā tēlā,
Kur iedegtas ugunis vēlās,
Trauc ilgām un sapnājiem pāri
Pa vizošu sidraba āri;
Lai brīnišķīgs piedzimst ik tieciens,
Kas parāda eņģeļiem pieciem,
Ka gaisma ir uzvarējusi,
Kad dodies uz mūžības pusi!

Tai vietā, kur klusums stīdz ausīs,
Vēl septiņas pasaules ausīs
Pār mēnešu naksnīgām elpām
Caur dievišķu atklāsmju telpām;
Tai vietā, kur murgi plēn svīdā,
Kaļ dzelzgriezējs sapņus, kas rītā
Tik jūsmīgi aiznesīs jaukā
Un neatkārtojamā laukā.

Dzi, pavediens tīkrākās gaismas
Šauj zibeņu errotās plaismas,
Dun pārkoņi debesu dzīlēs,
Un mīla ir saķerta spīlēs;
Dzi, jautājums kvēldiega jautra
Spindz apkārt kā strēlnieka šautra:
Kur iraid tā laimīgā vieta,
Kas netumst pēc saulītes rieta?

Spēks dusmu un vienotas gribas
Skrej cauri no dvēseles zibas,
Skrej taisni iekš nepasacītā,
Lai atplauktu kārtējā mītā;
Spēks naida un atriebes spīvas
Lemj dienas, kas tikai ir dzīvas
Tādēļ, ka tās asinis mēdza
Dzert laikā, kad debesis slēdza.

Dārd sārtos ik valodu pali,
Dārd cilvēka miesīgie māli,
Un patiesīb' ielenkta paužas,
Kur raudātas asaras gaužās;

Tik dzestras nāk rītausmas dziesmas,
Kas gājušas bojā reiz briesmās,
Tik daudz ir to cerību ļaužu,
Kas neredzēs mūžā vairs klaušu.

Kur pavediens tikrākās jūtas
Vēl sadalās deviņās bultās,
Sens noslēpums atgūts ir sirdī,
Kas dzīvos tai dievišķā mirtī;
Pēc miris un tās sīvākā gara
Vēl ziedi būs pavasarzarā,
Vēl rotāsies ūdeņi vižņos,
Un muiždārzi pušķosies blīžņos.

Jā, jaukākās stundas ir priekšā,
Kad kosmoss viss satverts ir riekšā,
Tur spēlējas bērni, kas gaismas,
Tiem svešas ir tumsības baismas;
Tik viegliņām atkal ir cerēt,
Kad sakrāto beidzot var tērēt:
Kur saņemts it viss ir par velti,
Vairs nejūt ne salu, ne spelti.

Ū, vediet jūs, eņģeļi dārgie,
Pa vaļavīkšņalejām, parkiem
Uz dzīvības korēm un norām,
Kur dzirdams ir skanējums koŗa:
Tas pilnīgām, ģiedrākām balsīm
Ik universtikumu balstī,
Lai universlikumu valstīs
To mīlu neviens neizsmalstī!

Jau zvaigzne, jau ticība dedzas,
Jau likteņa žēlība sedzas
Pār visuma brāzmotām lejām
Caur sārtām un mīlīgām sejām,
Un kvantos ir mērāms ik brīdis,
Kas sapņus ir makteni zīdis,
Un planētas jūsmo par laimi,
Kas atmirdz tik mīļpasakaini.

Rau, brīnumā, atvērtā kosmā,
Ik jaunā šī gadmeta posmā
Jau augstākā vadība nolemj,
Ka tīta tiks laiktelpas spole,
Tur savīsies atbilžu darbi,
Daudz vārdu - gan laipni, gan skarbi -,
Daudz skatu, kas plakstiņos slēpti,

Un augumi, rožlapās tērpti;
Rau, brīnumā, atklātā dvēš'lē,
Kam stāstu ir kalns un pūrs vesels,
Top rakstītas dižmelodijas,
Kas tālumā raisās kā dzijas:
Tās dziedāt būs sirdīm, tik krietnām,
Tās zināt būs garam, tik viedam,
Tās izplatīt būs katram sūtnim,
Tās iztreļļos paradīz's putni!

Tai vietā, kur blāzmotnes skaujas,
Ar dienu vēl nakts mazliet kaujas,
Tur dieviem ir visnebeidzamas
Tās dzīres, kur izspēlē drāmas;
Tai vietā, kur prāts rada visu,
Miers arīdzan gūst saldu misu,
Tur pāršķeļas ikdienīb's priekšgars,
Lai atklātu dārgumu iekšas.

Spēks atalgots ir mirklī katrā,
Tak gribu, lai grieztos vēl ātrāk
Šī zeme ap uguņu stabu,
Ko savlaik ar lūgšanām glābu;
Spēks paliek, kad milst simfōnijas,
Tās mūžam sirds mana vēl bijās,
Līdz zibenī mainīsies debess,
Kas dievišķā klātnībā drebēs.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

18:03

28.12.2023.

∞

Pēdējie gadi.

Attālinās, pietuvinās ķēdes efekts dominō,
Paiet veco gadu gaismas, komētastes nominot,
Spoki līdzās tautumeitām svilpo dziesmu pēdējo,
Lai gan daudz ir viņu sirdīm bedēju un vedēju.

Esmu allaž visur līdzās tiem, kam gars ir plēsts un triekts,
Veco gadu atminējums, sasiets mezglā, nenoliegts,
Kas bij' mani rāvis rakstīt tekstspriegumu pēdējo?
Atgādina man tas, kā uz kapakmeņa sēdēju.

Jaunais laiks ir parādījies pašā saules pinumā,
Tautas gars ir iesaistījies tumsas neatzinumā;

Rotācijas dēļ kur izplēn vaļavīksne pēdējā,
Manas klusās harmōnijas ēnā neizdēdēja.

Testamenta baudīšanas svētkos kāda meitene
Pasniedza man chaotiskā pušķī liktas kreimenes,
Tām reiz kritīs smaršas plīvurs, kritīs lapa pēdējā,
Kuŗa savā laikā manus ērkšķus nenobendēja.

Noplūkts ziemas baltais vaiņaks, likts pie laika duravām,
Lieciena par sniega pārslām, vājā neapturamām;
Veco gadu īpats sliektnis kausē ledu pēdējo,
Kuŗa palu upē es līdz krastam neaizpeldēju.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

14:39

29.12.2023.

∞

Tagadīņas.

Digitālais saturs, diži tālais rakurss -
Izplāj banknošķūkšņus, kamēr dzird vēl būkšķus,
Aerodinamikā, augsta ranga šikā
Izsvied laika cilpas, kamēr acis žilbtas.

Prževalska zirgi, uguns ēnu cirki
Šmorē divdīgļlapjus, tuksnešaini slapjus,
Viss ja reiz ir bijis, lai jau herbāriji
Pildās pamestībām līdz pat zvaigžņu ribām.

Sērkociņu sēri, mērkociņu mēri,
Bērkociņu bēres, smērkociņu smēres!
Viss ja reiz ir galā, kā lai aiziet tālāk
Vēl par mata tiesu, laižot mājās viesus?

Lietas saprotamas, vietas atrodamas,
Kosmoss griežas riņķī, krītot sirdsāliņģī,
Gars ir atjaunināms, dvēselē viss zināms,
Tumsai nepārnākot, jāsāk gaismu lakot.

Digitālais saturs savus pirkstus sadurs
Galaktiku cīņā (otrupus saules viņās),
Maizeskoks kur maizēm mīkstumu bez raizēm
Pārpilnībā atdod, nav vairs, par ko prātot.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

20:12

29.12.2023.

∞

Spārncelsme.

Paceļ spārnos notikums, notikums ar puķi,
Tam bij' izsens nolikums, nolikums, kur pūķi
Siržu dusmām blakus šņāc filosōfu stilā,
Vārds, kas tika aprunāts, dega liesmā zilā.

Ritma dēļ es atsakos no tām naida burām,
Kuŗas retrō atskatos zeltatslēgas tura,
Paceļ spārnos gadījums, gadījums ar vārdu,
Kuŗa dēļ kāds radījums guva sēra smārdu.

Raisiet gubmākoņus nu, kalēji un aušas,
Jau ar spara tōnusu dievi dievos laužas,
Mācieties no manis vēl - esmu neaizmirstīgs,
Esmu kārtīgs baristers, šampaniešos dzirkstīgs!

No tiem maniem pirkstiem nāk zibeņotas gammas,
Tās prot sirdis izcienāt debess pentagrammās,
Paceļ spārnos nekuriens' nekurienes vidū,
Eņģeļi kur spēku sien, svēttapšana lido.

Gadījums ar vārdu džinkst pupuķīšu ligzdās,
Ledus šoziem nesastingst kā tas laika kristāls,
Raisiet gubmākoņus ar' katrā sarunšovā,
Tad jums brangā bōnusā dimants tiks, tāds ovāls.

Paceļ spārnos zibeņi, nākoši no pirkstiem:
Vēl ir citi līmeņi, kuŗi dus iekš šķirstiem,
Mācieties no manis gan - esmu lietderīgais,
Toņu spēlē skaniskā visiem pieder tīklājs.

Ritma dēļ es uzjundos vārda cilmes dejā,
Kuŗa vecos lōzungos pāraug visas spējas,
Tai bij' izsens nolikums, nolikums ar puķi -
Paceļ spārnos notikums, notikums ar skuķi.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

19:12

30.12.2023.

∞

Vecgadnakte / jaunie meti.

Neatgriezeniskās saites saišķu pušķiem gadus plūc,
Un tu esi novērtēts, un ordenis tev sprauts pie krūts,
Un tev piemīt lōģika, kas izrauties no sevis liek
Tekās, kur plūst dzīvīb's upe, kas pie mūža balvas tiek.

Izdrupināts laimes klintājs vārdus pamet, domas šķel,
Sīzifs, vīnu ieņēmis, to akmeni caur as'rām veļ,
Nekustīgas mašīnbūves vecgadnaktē dūmus rieš -
Atkal sapnis bijis tumsā pārmērīgi spožs un tiešs.

Noklausāmās ierīces pret novērības kamerām
Izaugušas palos līdz pat gigantiskam apmēram,
Katra burta gūtā bauda kolizejos, muzejos
Neticamas trejvienības mālē sejās klusējot.

Būs vēl naktis, būs vēl dienas - enkuri no dzīlēm kāps,
Un tu esi mērāms naudā, fenomenāls, cilds un labs,
Un tev allaž ir ko teikt, kad dievi mākoņtālēs brauc,
Bet neviens tā arī nezin', kā tad tevi īsti sauc.

Vecgadnaktes lefkojziedi gaidīs, kad būs divpadsmit,
Gaidīs laikrāžus, kas mežos gluži tā kā sniegi krīt,
Uzlasāmās sekundes un katrs mirklis gūstītais
Nāks kā svētais bende - nāves, dzīves lielais krustītājs.

Neatgriezeniskās saites novēlējumos arvien
Prožektōru gaismās jaunus metus vēl pie veciem sien,
Izritināms alku kamols - dinamīta paveids tas -
Koķetē ar likteni, līdz mīlai mīlēt paveicas.

Būs vēl vakari un rīti, būs, kas superdatōros
Nanoiekārtas vēl zīdīs silto zemju atōlos,
Vienreizējām dzejām sava pestīšana atspīdēs,
Kad tās ierakstītas būs tais nolemtajās avīzēs.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

13:01

31.12.2023.

∞

Nepieradinātā doma.

Aiznes mani tālu prom nepieradināta dom',
Tornī, mīlība kur mirdz, iemūrēta mana sirds,
Tekstveidē, kas dziesmot sauc, sajūtos kā kosmonauts,
Aiznes mani projām tāl' dvēsele, kas sniegos bāl.

Nesaprasts un mijkrēšlots ir šīs lielās laimes gods,
Naktsstundiņu dzīparos pašpasludināta most
Gribas tīrā mēraukla, veidota no tērauda;
Nesaprasts un mijkrēšlots ir mans svētlaimīgais sods.

Dusmu ēnu drīģenes negatavas vīģes ēst
Aicina pie kāzu gald', jau pie kuŗa klātan salt;
Aizmigt neizdodas kad, viena acs jau otru lād,
Dusmu ēnu mēģenes raksta jaunas seģenes.

Reiz, kad ķermen's atpestīts, pāri palicis kad spīts,
Izdzīvot tik vēlas šarms, izbēdzis no dižās karm's,
Iztukšojas trakonams, un tur spirta flakōnam
Reiz ir ķermen's svabināts, līdz pat kaulam kapināts.

Aiznes mani tālu prom nepieradināta dom'...

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

17:42

31.12.2023.

∞

Vidusšķira.

Uz sliekšņa sēda vidusšķira, mēdz tā manī spokoties,
Toreiz, dzirksts kad dzirkstī bira, spēju sāpēm nodoties,
Kaut kur doma pazibēja duāļismus saliedēt,
Kamēr šalts no skaidra vēja nāca manus sapņus slēgt.

Kaut kur mana izmisīgā skrēja pusnakts neceļos,
Viņas baltkvēļkaltā briga stiga rēgu recekļos,
Slieksnī mūsu vidusšķira iegravēja nakstinties,
Kuŗas kādreiz ātri mira aizslēgotās atvilktnēs.

Cauri pelniem samezglotiem nesteidzīgā liesmuguns
Parāva mūs līdzī todien, apklusā kad rējējs suns,
Bija jākāpj pāri stikliem tad, kad vidusšķiras stāžs
Asarainiem skatiem mikliem godu atdeva kā pāžs.

Centies, mana skumja dziesma, sala brīzi izturēt!
Vēl būs atģismes un viesmas, nevarēs ko izolēt!
Sliekšņa rūpju metināmais aparāts, kas spozmi šķīļ,
Vidusšķirai, aplam rāmai, ceres dod, kas nepieviļ.

Kaut kur mana destrukcija guļamvietu izdeldē,
Izskatīgai konstrukcijai būs no ledus izpeldēt;

Jaunais pāris apavu, kas pasniegts ceremonijā,
let uz lugu vēl no lugas vidusšķiras fōbijās.

Sliekšņa glābtā vidusšķira sapņos manos vēl aizvien
Aizrautīgi grīdas tīra, dzīvsudrabs pa tām kad skrien;
Centies, mana dziesma skumjā, krustvārdmīklas atminēt,
Domas kailākās kad stumjam sasprēgātā atbildē!

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

15:08

01.01.2024.

∞

Mūžīgais sapnis.
Ōda.

Neviena netraucēts, kāds sapnis piedzima,
Tas tēli brīvoja un svabināja gar',
Starp mākoņiem tas spīd ar glanci mirdzošu,
Tas bezgalīgs nudien, tas svētlaimīgs un košs;

Kur sākas sapņa vārds, viss teiksmains, labs un brangs,
Līdz augstienēm tas ved caur smeldzi remdētu,
Kur jūras gauži līst iekš bezdibeņa krauj's,
Mīl sapnis izpausties kā simfōniju raksts;
Tas senas dziesmas zin', kad tās no korēm kāpj,
Tas gaismas atbalso, kad jauna saule svīst,
Neviena netraucēts, mans sapnis spēku dod,
Kad cauri lietavām slāj pagājība sēr';

Kur skriesi, sapnīti? Vai visur esi bij's?
Es tevīm sekošu, kad laikmets sulosies,
Kad upes pārplūdīs, kad ledus izkurtēs,
Es zināšu, ka tu man esi vajadzīgs!

Ir sapnim sapņa dab' un ilūziju mežs,
Tas manīm atklāj to, kas bijis nezināms,
Tas runā valodā, neviens ko neapjauž,
Es sapni auklēju, kad gaisma margojas;
Neviena netraucēts, es arī sapņoju
Par Kluso okeānu, kam sirmums mans ir sniegts,
Par zelta atlasu, ko mūžos šķetinu,
Es arī atceros, kad alkas manī briest;

Ak, sapni, sapņa gars! Es tavā idillē!
Lai cerīgs top šis laiks, kas azotē tev svērts!
Lai kur es aizietu, tu būsi manīm klāt

Kā siržu palīgs, draugs, kā uzticamais Vārds!
Kur skreju, esi tu, un noslēpumu tev
Ir daudz kā pasakā, jel atklāj manim tos!
Es vēlos dibināt, kas paredzēts ir man,
Kad tevi atšķiršu kā svētu grāmatu!

Ir dangas ceļiem ar', ir radzes klintājiem,
Ir purviem akači, un dzelkšņi tuksnešiem:
Kur iesi, iešu es, mans sapni cildenais,
Un jūdzes mērošu ap veco zemeslod'!
Kur mēnesnīca lās, tur esi salds kā piens,
Tu domas manim sniedz, kad tukšs ir vīna kauss,
Kad padoms jāmeklē, uz tevi paraugos,
Ak, tavos brīnumos ir paslēpts universs!
Es sapnī atdzimstu tam skaistumam, kas sens,
Un atraisos, jā, gan tai valodā, kas urdz,
Kur labestības sports nes jaudu dvēselei,
Mans sapnis mani ved uz citu pasauli;

Neviena netraucēts, mans sapnis neatdziest,
Tas debess dzirklē dzirkst un laimi briedina,
Es laižos vēl arvien iekš jūsmu pajūga
Uz kosmosu, kas lāgs, kam piedošanas miņ';
Arvien ir jauns mans vārds, tas pieder sapnim šim,
Kas atpestī un sauc uz kāzu svinībām,
Es visu dzīvi šo ar' esmu vadījis,
Lai sapņa daiļumā es mājās atgrieztos;
Tas kalnus izkrāšņo un dārzus padara
Jo auglīgus, paties'! - pie viņa pieturos,
Tam balss ir maiga, lieg', kad sirdī viņa skan,
Tā vēstī leģendas par laikiem aizmirstiem;

Un, jāteic, visi mēs šo sapni lolojam,
Tas mājo iekšienē ik dzīvai radībai,
Kā krāsas ziedonī pār laukiem pārlejas,
Tā acis iemirdzas mums sapņa vīzijā!

Neviena netraucēts, blīkšķ svētku salūtā
Tas sapnis pirmšķirīgs, kas smaida meldijā,
Tik brīnišķā un vēl tik fenomenālā -
Tā zelta dzirksteles beļ kaismā iztēlē;

Jā, brīnīsimies vēl par pērļu atradnēm,
Ko atklāj sapnis mums ikkatru mīļu brīd'!
Kad ārēs zibeņos, būs tālāk jādodas,
Tad sapni glabāsim pie laimes, klātnībā!
Joprojām lidosim tad brīzēs cēlajās,
Kas sapni iedvesmo šalkt zvaigžņu spožumā!

**Kur neklust mūzika, kur stāsti nebeidzas,
Mēs sveiksim dārgāko - šo sapni mūžīgo!**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

17:01

01.01.2024.

∞

Senās fiestas.

**Sarūmē vārdu vārdiskai glancei
Vietā, uz kuŗu allažiņ pats ej,
Būs kosmodiski lietpratējdelnās,
Būs baltās dienas tipiski melnas.**

**Kāds uzslavinās, kāds citu zinās
Debespušlokos, zaros un kokos,
Rakstīsies atbalss smērvielu grīstēs,
Vienmēr pēc algas atpūsties drīkstēs.**

**Apstāties vaļas nav domās skaļās,
Vienmēr es cīnos, mēģinu, brīnos,
Acis redz divus trejādus krīvus,
Vīns nopludināts, uzplaucis spināts.**

**Sadrillē štelles štancētās ķellēs,
Zemnieka drēbēs ietītas trepes,
Uzvaras prāvās guļ cietās lāvās,
Izlauztās restes velk bruņuvestes.**

**Ēdene labā - Šeōla skābā,
Jeruzaleme - dievišķā zeme,
Paradīz' jaunā - gunsjūra ļaunā -
Viss ir kā agrāk - Dievs visu sargā.**

**Atslēgtas kalvē spurdz svētku zalvē,
Ļaudis zin' gudrāk spēku gūt putrā,
Mechānisks lēmums izdaiļo ērmus,
Modeļu straumes iziet no gaumes.**

**Savervē lopus iztīrīt stropus,
Otrpus korpuss darinās fortus,
Ķermenis jautīs miņas, kas paudīs
Senas fiestas, uguņos nestas.**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

00:22

02.01.2024.

∞

Substitūcija.

Izdzēstās zilbes no klavieru raktuvēm
Izdzīvo spozmi caur brīnumu skatuvēm,
Ilgmūža tieciens ar vīrāku kūpošo
Stāsta, ka laimi tu mūžīgi šūpošot;
Zondes un prēmijas, stepes un prērijas
Izglābšot nākamās likteņa sērijas,
Skati un valdi to griešanos ciklisku,
Kamēr šņāp hologrammspodrētu cilindru;
Nāve spīd derīgi ateljē prestižā,
Kamēr iet šķīstsirži skolā kā Kembridžā,
Sasalis dukāts ar izglītīb's vērienu
Iemanto naskāko apmātīb's ķērienu;
Saka - tu auklēšot jachtklubu enkurus,
Saka - es vairāk pie lōģikas neturos,
Pārmāc - tu dzīvošot augstkalnu meldijos,
Nospriež - ak, toreiz kā krampjos es dzeldījos!

Atmestā vara un gājēju pārejas
Kādreiz vēl iemīlēt pasauli varēja,
Gaŗspalvu suņi un apogi klajumos
Kādreiz vēl atzina dvēseles vājumus.

Izdzēstās zilbes vēl debesis krāsošot
Stūrģalvīb's labad caur mēnesi lāsošo,
Visur, kur mīlība sarkaniem ezeriem
Svētrunas teic, būšot plaukšana pazariem;
Dusmanalīze un zvērošie tuvumi
Iršot caur bailēm kā nākotnes šuvumi,
Sendienu vērtes kā kosmopolītismi
Svētīšot sauli, kas atvadās mītiski.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

15:45

02.01.2024.

∞

Elpu sintēze.

Karavānu dzelžu rati, diena pēdējā
Izvelk taisnu tiesu tam, ko nepieķēdējām,
Olbaltuma dzīvīgs žests, kas rīta ausmā deg,

Aicina caur debess durvīm svētlaimībā bēgt.

Sveiks lai dzīvo gaismas mirklis un tā stacionārs,
Drīz mēs uzzināsim tēlu, kas uz brīvi kārs,
Krustuguņu šaurās sliedēs patiesība brauks,
Vēl mūs atbildības vara atcerēties sauks.

Vai caur filmām, vai caur dzeju viss reiz atklāsies,
Pāri mūsu zemapziņām albatrosi skries,
Digitālu siržu vietā glezniekpaletes
Pienākumus atraisīs no svētās satversmes.

Pacelies virs domu gubām, mūsu cerībstars!
Zeltā šķind un dimantbruģī saules avatārs,
Sīkākajās vienībās un elpu sintēzē
Esmu princis tavs un esi mana princese.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

23:51

02.01.2024.

∞

Radiofōns.

Saulainā vizma, nākotnes prizma
Sacentās smadzenēs manās,
Ielējās degoša svētītā chrizma
Bronzas un misiņa kannās.

Klintsbluķu sānceļš, nāvīgais atceļš
Izlīkumojās un vērpās
Laikos, kas atgriežas, smejas un sadzel
Vārdu, kas bijis tik verbāls.

Plaukstiņu plīkšķi, salūtu blīkšķi
Sacementējās un blīda,
Kamēr vēl pacelti visi bij' īkšķi,
Cerība ij nenovīta.

Tauriņu jūsma, mauriņu plūsma
Ziedoni atzina sevī,
Kamēr pie apvārkšņa brāzmojās grūsma,
Jāiet bij' durt debess plēvi.

Pilnbrieda filmas, brīvas no cilmes,
Atmaiga kaleidoskōpos,
Pārzinot senās un esošās vilkmes,

Nekrist vairs likteņa zobos.

**Saulainā rase, skrituļu trase
Iespieda kanālus presē,
Tā bija, jā, pati augstākā klase -
Spriegumu stacijās dzesēt.**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

19:05

03.01.2024.

∞

Melnā dziesma.

**Slīd rotējot apli virs perfektās tōnikas,
Nevaru aiziet es tālāk par sprīdi,
Kas dziedētu atkal tās nolemtās fōnikas
Brīdī, kad ieskanas atbalsīs rīti.**

**Veļ plakstiņus gurušos aizlaiku sēpijas
Raksturu gammās, kas liesmo joprojām
Iekš bezbailu atklātās funkciju neziņas,
Jūtot, ka vārdi ir jāsūta projām.**

**Kad aizmirstas mēles, kas krustiņus svaidīja,
Tembrālās dinamik's sarežģī prātu,
Kas atdzimis manī vien fantōmus baidīja
Ceļā uz aumaļu skandēto sātu.**

**Viss vienkāršāk jāņem - to žvidzina žvadzekļi
Tridekšņos, zvārguļos un tamburīnos:
Kad Jēzum vairs nebija trīspadsmīt mācekļu,
Pasaules ūdeņi pārvērtās vīnos.**

**Uz sliekšņa, kas dārdēja tankos un moskvičos,
Pagātnes balsis vēl klupa un kņupa,
Vēl gaidot to brīdi, kad atmiņas nomičos
Skūpstveida tvīksmības saldākās lūpās.**

**Reiz atkal tas tvans, kas nāk piepešā ekstāzē,
Aizraus ik dusošo kosmosa kuģī,
Tur atkal būs dziesmas, ko atskaņo estrāde,
Sabikstot notis kā ogles ar krukli.**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

14:46

09.01.2024.

Ne par velti.

ierakstījās izrušinājās iecentrējās
gads pie gada
skats pie skata
laime laimi neatrada

iesīkstējās iemūžinājās iepatikās
tas šaurīnais ceļš pie zodiaka augstā
pie dzīvības lauskām
dzirde pati kā auss skan

patogēniski fēniksi dirižabļu baros
kaŗoja par dzīvūdens atradnēm
jasmīnu zaros
un neapjaužamos pavasaŗos

izskanēja ŗubīŗu ķiepsti vēlīnos ķetrsveķu vaiņakos
vēl ilgi spīgoja
vēl tuvi un tāli līgoja
līgo laivas stinguma kadiķu jūrās

tikai paliekas no kaulu laikmeta
ķemodānus pildīja
ekrānmirdzumu sildīja
kuŗŗ kuŗu cildīt cildīja

pārvērtieties
mani labākie draugi
par siŗetu droniem plaŗā ekrānŗāviņā
par jaunpārsauktām ielām
starp starpgalaktiskajām vielām

vēl laiks siros pret pretvarām
maidzītos dolomīta soļos
kas izskan pēķ karstasiņu pretenzijām
publikas svarīgā viedokļa labad

rūpējieties
kalambūru turētāji
iekŗ būtību seismogrammu lēcām
sprakŗķoŗos brīnumsvēķīŗu logos
kur sviras tiek pārgrozītas
jaunām ledusmānijām par godu
un seniem līdaku māneķļiem par sodu

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

17:02

09.01.2024.

∞

Lieldarbu lielumi.

No lielā skrejas krosa
Bij' visa zeme rōzā,
Tur klātbūtnības joslas
Vēl absolūtas nosals;
Kad zeme rōzā toņos
Vēl lielo krosu joņos,
Es atminēšos mīlu
Ar pretenciōzu stilu.

Drīz pāršalks sirdsapziņa,
Kad pamodīsies dziņas,
Vēls vakars salda vīna
Būs ieloks serpentīnā,
Un lielo upju pali
Liks mums pie mīlas palikt,
Kad konjaks asinsvados
Būs septiņdesmit grādos.

No kukuļiem un kūkām,
No ciešanām un lugām
Liels pakāpiens tiek pārkāpts
Tik spēji tieši zārkā;
Kur gadījušies jestrie,
Kas siltumu dod dzestriem?
Simts nevietā ir bilžu,
Nekad ko nepievilšu.

No mocekļiem līdz svētām
Un nedzijušām rētām
Iet bungmašīnas laikā,
Kas apvējojies staigā,
Tur pamanītie liekas
Uz grīdas, līdz tie tiekas
Ar ķēnišķīgiem zalkšiem,
Kas triōles sit valšiem.

No lielā skrejas krosa
Bij' izlējusies dōza,
Kas nekā nesaprata

No atnākošā skata:
Un, proti, tas caurcaurim
Bij' aizdzinies pēc lauriem
Tai dienā, laiks kad kusa
Tai pentatōnikblūzā.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
16:04
10.01.2024.

∞

Viss ir iespējams.

Rakstu feļetōnu, dzeru acetōnu,
Viss līst iekšā mīlai, debess blōdai zilai;
Viss uz atgriešanos! Uzstājos un klanos!
Rakstu feļetōnu, ēdu preskartōnu.

Viss uz labu laimi, sauciet kopā saimi!
Ballēsim līdz pieciem, Dievs, ak, mūs nu pieciet!
Izlocīsim kājas, degs kad mūsu mājas,
Viss uz laimi labu - nu var visu dabūt!

Koncentrējiet spēkus, pamieļojiet rēgus,
Divcīņā ar pašiem uzkāpiet uz nažiem!
Trenciet asmeņzobus nu ar lauvām kopus,
Koncentrējiet maņas siržu dižkampanās!

Jāatmost ir vērtei nu no jauna vēlreiz,
Kuŗa publiskajā telpā varēs vajāt
Pitōnus un dzelžus, aizvelt sodu velšus:
Jāatmost ir gribai, karstai mīlestībai!

Rakstiet daili, dzeju, jachtas, kas pret vēju,
Trauksmainas un spraigas, ceļo kosmoslaikā,
Nozīmēs un burtos spīts lai mūžam kurtos,
Rakstiet mākslu augstu iekš to Dieva plaukstu!

Medījums un koncerts, Bēthovens un Mōcarts -
Gaviļziežu trauki - visi top par draugiem,
Juceklis un chaōss uzsauc zvaigznēm "bravō!",
Medījums un koncerts, spektaklis jau nodzerts.

Saceriet bez mitas avantūras citas -
Jokā noslīpētā dievi dvēs'les mētā,
Priekšsēžiem un zelljiem, oratōru treļļiem
Saceriet ar joni atdzimšanas troni!

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

16:47

11.01.2024.

∞

Mīlas pavediena ritinošais kamoliņš.

Ritini to kamoliņu šķīstā sapņu debess velvē,
Kamēr vasaras vēl uzzied, kamēr rudenī vēl dzeltē,
Unikālu skaidrojumu gūsti pieneņmedus lāsēm,
Kamēr diena lāga rodas cauri pieklājības frāzēm.

Četri vārdi senu teiksmu, piecas domas zvaigžņu ceļiem:
Tā mēs atkal iemīlamies pāri aizmirstības veļiem,
Tā mēs jūtam siltu smaidu, lūdzošu starp mēness margām, -
Tur ir mūsu atklātība, kuŗa piedošanu sargā.

Jūti manu maigu dvesmu - dziesmu, sulojošu vīnā,
Dzirdi siržu melōdiju, izgaistošu mandolīnā,
Ceri manas labās stundas, bezcerības vaimanātās,
Kamēr vēl ir pusnakts elpa, kamēr vīzijas vēl rādās.

Kaut kur griezīsies šie gadi, atmiņas kā tērces palos,
Atradīšu tevi visur - debess pusēs, zemes galos,
Ritini to kamoliņu, kuŗš veļ zīda astru gaismu,
Lai pie tevis allaž spētu es caur sapņu ziediem aizmukt!

Pavasaru jaukie vēji, dzintarzemes jūras dvaša,
Nebeidzamie jūsmu stāsti - jūsmu bagātīgā raža! -
Tas ir tas, kas paliek pāri tad, kad laiks uz brīdi mulstas,
Visas laimes pasaciņas tad iekš mūsu sirdīm gulstas.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

23:17

11.01.2024.

∞

Gaismas paisums.
Ziedoņgaidas.

Rau, kur skaidras acis mirgo domu dēstu staru plaismas,
Rau, kur spozmes nesējs izpauž savu daļu Dieva gaismas,
Lāstekas no jumtiem krīt ar lielu troksni vaļā alpām,
Atgriešanās mājup sauc, kad bads ir pienācis ik kalpam.

Rau, kur viņu tīrās mīņas izkalkulē pastardienu,
Rau, kur laimes metronōms belž jauna laika piesitienu,
Lāstekas mirdz, durot zemi sasalušo, šķīstā gaitā,
Atkal senatne ir klāt, bet nu tā tverta gigabaitā.

Rau, kur ledus pāriet lēni plūdu izmargotā gatvē,
Rau, kur gaismas bērni steidzas visiem namiem logus atvērt,
Lāstekas kūst asins lāmās, oļi nesteidzīgi smejas,
Kamēr vajā visas šaltis, klondaikas un rēderejas.

Rau, kur saules dižā elpa izpūš laimes ermōņikas,
Rau, cik dzirkstis šodien spožas un cik bailes aplam sīkas!
Lāstekas jau upēs vēršas, neatņemtas, nepielūgtas,
Atklāj viņas praviešzīmes, mutē saldas, iekšās rūgtas.

Rau, cik spilgti šodien skati neaizmirstamības lokos,
Rau, kā kūst uz mēles vārdi gluži kā no piena kokoss,
Lāstekas jau sen ir projām, ziedoni, vai nekavēsies?
Tevī ir šīs gaismas kōdi, absolūtums, stars un vēziens!

Rau, jau stikla ziemas stunda atkūst kamanās un acīs,
Rau, par projāmdoto algu brangu vārdu sirds vēl sacīs,
Lāstekas kā ziedtauriņi nu jau iztvaiko un lido
Maiga vēja pieskārienos prom uz sapņu zemi zīdos.

Rau, kur rīta zvaigzne izdziest manā dvašā nevažotā,
Rau, kā gaisma pati atnāk ļaužu cerībā un godā,
Lāstekas nu veido gaisos pavasara puķu smaršu -
Nevaru es nu nekādi aizmirst solījuma garšu.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

14:00

12.01.2024.

∞

Tūkstoš.

Tūkstoš dzīvju nodzīvotas,
Tūkstoš dzīvju tālāk dotas
E-parakstos, nošatslēgās,
Debesskrāpjos, vecās ēkās,
Un vēl tūkstoš priekšā stāvju
Gaida pulka brīvo nāvju,
Slauka svabadības klonu,
Kremtot pelavmaizes donu.

Tūkstoš miršanu un beigu

Gaida kristību ar steigu,
Lielās galvas leļup mācas,
Kamēr spoki atdzimt mātās;
Tūkstoš dziesmu vienā vērpjas,
Tumsa gaismā atkal slēpjas,
Klusiem soļiem lauvas lavās
Ēdenēs un šķīstītavās.

Tūkstoš acumirkļu blāvu
Uzšķīļ dzīvojamo strāvu:
Gaidiet dūšu, baušļu kalpi,
Kamēr pliki pārtaps skalpi;
Tūkstoš dīkstāvju un liesmu
Dieva debestīgas piespurdz,
Zārki paceļas pār kalniem,
Liekot palikt mums par pelniem.

Esmu skaidras gribas būtne;
Kamēr asinīs mirkst gultnes,
Zibens būs to dzīvinātājs,
Kosmoss - ziediem, veltēm klātais -
Būs labs skrejceļš dvēselēm bārām,
Saucot putnus Dieva ārā,
Lems tas mieru nodzītājiem,
Visiem važās slodzītājiem.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

19:03

12.01.2024.

∞

Havaju salās.

Turpinājums, skurbinājums -
Vēl aiz vaļavīksnes
Ziests ir mana mūža gājums,
Visas manas līksmes!

Domu viesuļos un brāzmās
Šķiests ir zvaigžņu ēters,
Elektrības liesmās, plazmā
Jauns top gaismas spektrs.

Kaut kur vēl aiz vaļavīksnes
Satikšanās mīļa
Apsolīta smaids tīksmē,
Noslēpumā dziļā.

Sapņi, kurus izsapņoju,
Vai tik drīz jau zudīs?
Dziesma mani aizsauc projām,
Ilgas dzelsta krūtīs.

Ziedos vaļavīksne dāvā
Augļu saldo sulu,
Domāju es dūnu lāvā
Vien par Honolulu.

Tur, kur papagaiļi smejas,
Klusais okeāns lāso,
Paradīzes lietus lejas,
Neko nepieprasot.

Putni aizlaidīsies drīzi
Pāri kalnu grēdām,
Tur starp Havajsalu brīzēm
Būšu brīvs no bēdām.

/dzejolis iedvesmots no dziesmas "Over the Rainbow/"

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
22:46
12.01.2024.
∞

Svētās maģijas izsaukmes vārdi.

Paisums grēko, neatspēko,
Vasarās tie saltie vēji,
Prom uz ziemeļzemēm bēgot,
Sirdī sakrīt tūlītēji;
Skarbi vārdi, debess vārti
Rudeņos kā elpa liesmās
Sadeg blāzmojoši sārti
Likteņceres drūmās dziesmās;
Prāts bez varas gaismots darās
Visos līkločos un galvās,
Līdz to paņem taures kaŗa
Plaiksnījošās zelta balvās;

Es caur sniegu veŗu diegu
Nesamierinošās čaulās,
Līdz pret sauli svabads tieku
Asmeņos, kas duŗas kaulā;

Fēnikss kosmā dodas nosmakt,
Ziedojošies dievos pirmos,
Kamēr debess dzīļu josma
Pretim rīta zvaigznei virmo;

Zemes plātņu tektōnika,
Austot asinīm un bailēm,
Šodien rādās pārgalvīga,
Stāvot kaila durvju ailē;
Salto mežu ledus trauksmes
Sasvilpj dūju miera saukļus,
Tā no trōpu kūdras augšnes
Dabūju es spēka augļus;
Kamēr malā eņģ'ļi nostāv
Savu savaldības jomu,
Manas cerības iet ostā
Tik pret sapni, tik pret domu;
Sadusmotie rieta gari
Atņem apgaismības laurus,
Tak tie nespēj pavasari
Darīt tukšu, pliku, cauru;

Stājiet pulkā, mierticīgie,
Jau ar sensācijas acīm,
Visi žagariņi sīkie
Pakulas kuņģa ciema dadzim;
Stājiet, simbōliskie griesti,
Pāri koķetēm un ākstiem,
Tur var zelta rūdā iestigt
Pretī svēto lomu rakstiem;
Sildiet pakaušus, kas dzīvi
Cauri manekenu smaidiem,
Arī lidojošo šķīvi
Dzirdēsīt caur mākoņvaidiem!
Kamēr iedvesma vēl mājō
Vientuļnieku romānzilbēs,
Iztikt varēs, piedomājot
Katrai dvašai savas tilpnes;

Re, kā iekarst nodevīgie
Malu zvejas meža vimbās,
Re, cik taisni visi līkie,
Izspēlējot spalģās cimbal's!

Rakstu ruļļi senā naidā
Izvērš disciplīnu pulku,
Atminot, ka tikai gaidās
Varot darīt sauli spulgu;

Respektīvie, perspektīvie
Komētām lēš jaunus ceļus,
Un tie nelabojam' stīvie
Karina no mēness lejļus;

Traktieros un sūnu ķēķos
Teksts ir sargājama vērte,
Izkalts kas tais tvirtos bleķos,
Asumu dod likteņcērtēm;
Tukšais plašums fotofilmās,
Klusi pārslas atdarinot,
Aizskrien pažobeles dzilnās
Tā kā melnbaltajā kinō;
Pūtiet atgriešanās ragus,
Visi dievišķie un skaudrie,
Un, kad paredzams būs sākums,
Vēl pie uguns jūras draudiet!

Paisums grēko, neatspēko
Rododendru ziedu vālus,
Jau pret debess velvi slēgto
Šķīlot nemirstības skalus.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:17
14.01.2024.
∞

Komanda.

Paskaties vēlreiz, kā ziemeļu blāzmā mirdz
Sapņi, ko ilgās reiz nāvēja greiza sirds;
Ierodies svētkos, ko sarīko spelgonis,
Zini, ka kādreiz ar' beidzies būs šitais viss!

Mijkrēšļa dziesmā tvan vīrāki slepeni,
Sniegs dzirkstī zvaigznēs, kas atskatās ēnaini,
Domīga iztēle sasalst līdz rītdienai,
Atstājot miglājus dvēseles vidienai.

Zini - šīs ziņas ir liecības nākamās,
Rakstītas kaņogā zaļā vai sarkanā,
Zini - būs brīvība dvēselei šķīstākai,
Likteņa smejai vai asaru iztekai.

Nenaido vārdus, kas kāvuši tumsību,
Iemanto dainas kā īpašu klusību,

**Redzi - nāk kristāla lietus tik vētraini,
Tagad neko šinī laikā vairs nemaini!**

**Paskaties vēlreiz, kā uguņo solījums,
Kuŗa dēļ vēl tava cerība sirdī skumst,
Paceltām burām un vējnieka zēģelei
Pāri kā atmodu patieso laimi lej!**

**Glabāsies pārspīlējumi un askēzes
Mīlošas valodas šifrētās aplēsēs,
Reizini svētības, debesīm pārplīstot,
Spožākai aurai ar dzintariem aplīstot!**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

18:22

14.01.2024.

∞

Lietu būtība.

**Metināmais aparāts, akurāts un adekvāts,
Iešķīļ sirdsapziņas vadus,
Pasit laimi iekš to padus';
Metināmais agregāts - cilvēctības atentāts.**

**Lodāmura baltkvēle māk caur ledu atpeldēt,
Karsē dvēs'les divējādas,
Ogles sabakā aiz ādas;
Lodāmura tveices laiks allaž ir uz sutu naigs.**

**Ķīmisks skābes elements smadzeņpavēles jau sprendz,
Izšķīdina gaumes dīvas,
Meklē citas perspektīvas;
Ķīmisks skābes etalōns pāri pārļaižas kā drons.**

**Kalvja smēdes konjaks, džins - laikmetīgais dižapbrīns -
Sacer eposus un teikas,
Neredz pasūtītās beigas;
Kalvja smēdes viskijs, vīns - veselības vitamīns.**

**Tetovējummākslinieks - daudzu tautu cietais rieksts -
Izkaļ galvaskausu miesā,
Nenāk atbildības tiesā;
Tetovējummašīna zemi nepaplašina.**

**Augstais zibensnovēdējs kļūst šīs gaismas nodevējs,
Uztver programmas un šķīvjus,**

Balkōnmargās pakar cirvjus;
Augstais zibenssaķērējs ugunsgrēkus pagērē.

Motōrzāģis, ķēžu ass, nogriež mežu struktūras,
Lentēs šņāpj un šķin, un rotē,
Dimantus un skaidas kotē;
Motōrzāģis, fikss un sprauns, nošķir, kas ir labs, kas ļauns.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

20:28

15.01.2024.

∞

Sensidraba ielokā.
Tēlojums.

Sensidraba ielokā, kur sarvas upe zelta ziediem
Tautas skumjas vizināja, bija vieta vārdiem viediem,
Sensidraba ielokā, kur debesīs bij' meži sēti,
Salas pacēlās no klintīm, un to sapņi bija svēti.
Mājoju es tālā zemē, nost no mākoņiem jo baigiem,
Cerot atrast lāga mirkli - piedzīvot to cauri zaigiem,
Klusi pīpi kūpināju, atklājot šīs esmes kārtis,
Esot sentimentāls poēts, sāpju dziļu sirmais artists.

Sensidraba ielokā pirms miega putni vidžināja,
Radībai tur bija labi, tur tā dienas īsināja,
Rotaļājot vecās spēlēs, kaitējoties ledus vizmā,
Tur es sevi ieraudzīju Dieva atklātības prizmā.
Mājoju es ceļagalā, tur kur liepas saldiem zariem
Aicināja neskumt daudzi par tiem mirdziņiem un kaņiem,
Klusi smaidot ieraudzīju senču ilgas debess tālē,
Lai ar' kādi laiki nāktu, tiem tās sevī nenogālēt.

Sensidraba ielokā, pirms pusnakts nosit tumšu stundu,
Es vēl savus malkas ratus turpu šurpu drusku stumdu,
Un tur īsti nevar saprast, vai ir vasara, vai ziema,
Jo tur neparastas domas allaž sirdī, prātā ienāk.
Tumsā izvēlos es rakstīt vienkāršāko tautas dvašu,
Sveci iededzot un gaismu - tai es vienmēr galdu klāšu,
Miers kad ieskāvis ir mani, izauklēju rakstāmrīkus,
Tad es uzskicēju laimi un tās dzirkšu viņus sīkus.

Aizmirst gadi savu cenu, aizmirst liktenis pats sevi;
Kādus ceļus mērojuši ir gan mūsu senču tēvi?
Pirksti tirpst, un mainās jausmas, redze blāv, un skolas gadi
Aizsauc atmiņās kā tveicē, veļot valā laiku lādi.

Dažnedažāds ietērps rādās tur ik nostājai un gaumei;
Ak, kā esmu lēcis palos, sekojot tai gaismai straumei!
Ak, kā esmu daudzīnājis svētku gara līksmā aukā,
Kad ar draugiem bumbu sitām pienēnziedu smaršu laukā!

Tagad esmu sētu cēlis tā kā telti maigās sūnās,
Apklusušas ļaužu balsis, aizgājušas miestu runas,
Sensidraba ielokā, kur laime svētījoši staigā,
Esmu pateicīgs, ka esmu skatījis to vaigu vaigā.
Ne tur zariņš pakustas, kad rīta elpa atdziest plaukstā,
Ne tur vilnis saskalojas bangu dukas spēkā augstā,
Bet gan saule dzidri atnāk, lolojot ik oli smiltīs,
Jā, te tiešām labi ir - neviens - es zinu - neiebildīs!

Esmu apsēdies uz akmens, reizē visi gadalaiki
Viz kā kolosāli kāvi, virmo kā jo karsti tvaiki,
Un man līdzī kafeja uz blukēna kūp rūgtā saldmē,
Baudot to, es saprotu, kur esmu starp šo ēru skaldnēm.
Harmōniski - jāteic gan - šīs zemes aura caurspīdīgā
Zum, kā noteikts sienāzītis savu vijolīti čīgā,
Zvaigznēm izgarojot ārē, pamale jau dienu kristī,
Un es saprotu, cik jauki var ar dabu pašu iztikt.

Sensidraba ielokā jau daudzus metus miers tiek glabāts,
Turu arī es to mūžīgajās gara rokās abās,
Vai bij' krusas lietūs smeldzīgs, vai bij' sniegputenis kaislīgs,
Absolūtais pirmās saknes aizlaikvārds šē bijis vaislīgs.
To es zinu, sirdi remdējot pie saulstarspozmes ģiedrās,
To es zinu, raugoties iekš ozola kā lāga biedra;
Acis lai redz daili šē, pavisam kur ik brūce sadzīst,
Rau, vēl mūžu mūžos Dievs šo viet' ar mīlestību slacīs!

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

23:07

15.01.2024.

∞

Zālīšu mikstūra.

Vasaras ieviestais zaļumu klājiens
Pāri man pārgāja svelmē,
Vai tas bij' likteņa dāvātais mājiens,
Piedzimis akūtā vēlmē?
Sniegs bija biris iekš ledāju grodiem,
Vasara mērcējās kublā,
Vaidzēja izvilkēt līdz nākamajiem gadiem
Dzīvību, uzņemtu dublā.

Pludoja mellenes, izšķīstot nāvē,
Katra vēl skaistāka likās,
Nebeidza prāts mans tās debesīs slavēt -
Mellenes neizmainīgās.
Kaut kur vēl tukšumi mālēja āres -
Caurumus melnos un brāķus,
Šķita, ka varētu mājup es pārvest
Ārijas dziedošos kaķus.
Rūpnīcu pārvaldes lielākais ķēriens
Atvēra pagaidu tirgus,
Tas bija dižākais mūslaiku vēriens -
Atmaskot izcilos zirgus.
Likos es gudrāks par izsmēķu dūmiem,
Kaut kur vēl zibsnīja fejas;
Cauri tiem jāntārpiņaigotiem krūmiem
Uzplauka svilstošas dzejas.
Svētbrīdis muižā vai ķeceru lāsti -
Vasara ziemoja saunā;
Kamēr vēl draiskojās vilņi pret krastiem,
Nebija pasaulē jaunā.

Ak, mana māga un zaudētā mīla!
Mēness jau arī prot melot;
Aizspurgto lidoņu karstuma ķīla -
Baltais, kas līdzstāv ar mello.
Jaukākās gaddienas gadījumdarbos -
Glītraksta tuvīnais atbalsts;
Eņģeļi ilgi vēl dziesmiņas arpos,
Ilga būs pasaules atbalss.

Kustību ūnijas sasteigtā firma -
Fruktōzes trafaretspēki;
Atceļo pilsētā sentauta pirmā,
Piedien tai matricas rēgi.
Nesauciet atpakaļ laiktelpas zondes!
Apstājas mirklis jau gatavs;
Izjaucot, izspriežot vēstuļu plombes,
Ienāk iekš stila vecs pakavs.
Kādreiz jau arī nakts pilnvaro dienu,
Kādreiz jau arī sāp zvaigznēm,
Izrakstot jostas, es pārmēru skrienu
Zibšņos, kas neapstāj plaiksnēt.
Vai būs kāds ritums tai delikātajā
Maiņā, kas uztūkst pa lāgam?
Mani vēl pārdomas ērcīgas vajā,
Gluži kā gaismas to bākām.
Zinu, cik labi ir sakrāts un kaisīts,
Vārdi - tie labie - ir skaisti,

**Kaktuss, kas sirdī, ir amazōnlaistīts,
Retais spēj viņu nu aiztikt.**

**Atsperu motīvos dzenskrūves virpo
Skandoņu jūtīs un filmas,
Mellāko avi, iekš kūts neapcirpto,
Pieskaitīs pie mūsu cilmes.
Klintīs ir klimstošie, zintīs ir ģintis,
Kuŗas no laikstāves pārtiek,
Liesmās ir sprakšķi, un alū ir pintis,
Kuŗas mīl vaidziņi sārtie.
Šķietami nesaistīts atceres trumpis
Atjēdzas burtkopu mijā,
Vai tad jau atkal būs pilsētā dumpis,
Kuŗu ik svētītais bijā?
Spēkrades valdzinājumi un troses
Izstīdz jau treniņu ciklā,
Tā mūsu centieni premjeras nosēs
Teciņu solītī žiglā.**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

13:52

17.01.2024.

∞

Tituldziesma.

**Tituldziesmas plejādes
Antikvārus dzejā nes,
Nobrīkšķ jēdziens, noskan posts,
Aizbrauc jēlnaftīgais plosts,
Turpinājums antenām
Nav iekš maņām atņemams,
Tiecos es pēc klātbūtnes,
Kuŗa spēj caur miglu dvest;
Tituldziesmas sods un ilkss
Ilgi stilbus nepavilks,
Mūžīgi ir jākāto,
Jātin laime lakatos,
Gudrs, veikls, izveicīgs
Ir šīs dzīves lielais ikss,
Bruņots helikopteros,
Izdzerts saldās porteros;
Iejūdz kamieļratus, cilts!
Laika vērums šodien cilds!
Tur caur spraugām gaismai tiek
Tas, kas darbu neatliek!**

Izjūdz mīlestību, ģints,
Kamēr bultas vējos spindz,
Kamēr skumjas sirdī duļ,
Ugunsgrēku garā kur!

Tituldziesmas vērība
Novērošanai jau der,
Tā ir laimes derība,
Kur gaismas darbus cer,
Tas ir pravietojums mums,
Kas kā dūnas matos krīt,
Nezūd tas, kad saule tumst,
Nācis ir tas atpestīt.

Titulene - tituldaina
Manus vārdus mutē maina,
Vienmēr smeldz tās dzedrā aina
Manā dvēs'lē aveņainā;
Titulene - titulōda
Pārrodas no augsta goda,
Tāda jauka, nemākslota,
Tā kā paša Dieva dota.

Dziesmotais pavasar's, zvaigžņotās jūsmas!
Pārvediet mani no apstākļu grūsmas,
Kur manu sapņaudu nianse svētī
Dievišķu darbību mūžīgā vērtīb'!
Bezgala uguns, tu, kaislīgā strāva!
Izved jel mani caur dēmoni prāvām
Atkal tai klajā, kur okeāni mirgo,
Kur manus sapņus neviens nenotirgo!

Titula dziesma lai skan brīves ārēs!
Pāri pār sūrdienas vecajiem pīšļiem!
Zinu, ka visi iekš viņas nu varēs
Dirīgēt likteni zibeņu zižļiem!

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:00
17.01.2024.

∞

Vējo!

Vējo, dabas lietderība, bezsankciju atvaros,
Netraucētā gandarība mirdzēs jaunpavasāros,
Cilvēkceres lineārie modes uzmetumi sēs

Akcentjumu polifonās nostalgijas kulīsēs.

**Vējo, zamša etiķete, prasībās un stacijās,
Ne tik sen vēl sulainības karakungi mācījās,
Ne tik sen vēl bumerangi aprotēja pasauli
Laikā, kad uz ādas dega asiņaini asfalti.**

**Vējo, kandidatūrgriba, cauri adactiņām,
Vēl ir zelta marlēm jālīst iekšā debess krādziņām,
Apstājas kad magnēti, lai šķiltu bezbailīgu dzirkst',
Visi zemeslodes gali tā kā atriebība tirpst.**

**Vējo, miljardieņu dzimta, vakaros iekš tagadnes,
Tur jums pierādīšu to, cik īstenībā bagāts es,
Allaž ideja kur brāzmo elektrības viesuļos,
Jau caur brīzēm vājprātīgām strauji mana miesa most.**

**Vējo, diližansu elpa, divdesmitā gadsimtā!
Šodien jāsprēgā ir lauskim brangā, skarbā absintā!
Kur no kabatām birst stikli, sisti vaicājumu dēļ,
Visi pārteiktie un svilptie jau no viņsaulītes dzeļ.**

**Vējo, maģistrāle senā, semantikas nostādnēs,
Cigarešu ugunsgrēkus eņģeļspārni novadēs,
Pāri gludekļiem un smilšpapīriem tur, kur laime sauc,
Izaugs viens un vienīgs nemirstīgās draudzes saimes grauds.**

**Vējo, Atlantīdas burbul', sprāgstot atōmlādiņos,
Lai ir vara zaļai dukai krāsu šļakstīt stādiņos,
Lai ir pilna eifōrija nirvānā, kur acis tic
Visam tam, ko kādreiz paudis nepieradināmais mīts!**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

21:26

18.01.2024.

∞

Ainava "Buķete".

**Augstkalnu reģistros, tāļtālā dūmakā,
Tvīkst ziedu buķetes zvaigznāju pakājēs,
Mirdzuma sekvenses delikātvalodās
Atsaucas maigi uz jēgtuŗu vēdekļiem;
Korēs, uz mākoņu zilganiem pustoniem,
Atvadās mīlas caur atmiņu pakaviem,
Eņģeļu prestižs kā zeltlietu skanējums
Aizvirmo līgani dusošā piemiņā;**

Klusuma džinkstoņa pirmvārdu skeletos
Rōzgani iekrāso jaunsiržu platību,
Tur visa kosmosa brīnišķā radība
Samtaini ielenc visjaukākās atbildes;
Purpura ugunis zibeņu tīklājos
Sazvejo elektrōzušus un dzirksteles,
Eksakto vienību pamatu krišanā
Magma caur straumēm kuļ likteņa atvarus;
Drīz jau ir modusies vienradžu dzimtene
Daiļajās pasakās, īsteni pildītās,
Gaismotņu durkļos un lāsteku sīrupos
Mēnesnīc's klajumi nākotni atstaro;
Aicinošs skatiens no dievišķa rakursa
Suģestē dardedžu ieloku izveidi,
Krāsainās gammās un cerību nozarēs
Pušķoti blāzmekļi kāvzibšņus darina;
Medaini rītausmas atklāsmju zieģeļi
Polarizē domu zušanas ātrumu
Debesu velvē zem vētrainiem putniņiem,
Kuņi dedz alkas pret komētu uguniem;
Augstkalnu reģistros, prom no šīs pasaules,
Aizvada svētlaimi filigrāns apvārksnis,
Uzteicot godu, kas piešķirts tam dievīgi,
Šinī un nākamā laikā un tiesībā;
Kristāla rasa pil sveķaini dzītaros
Cauri šīm vārsēm, kas piedzīvos glābšanu,
Apdzenot vēju, kas arōmus iznēsā,
Dzeja stāv smaidām uz Bībelē rakstītā;
Fokusu laidnēs un krustpunktu spirālēs
Atdzimstot elpa vieš ziedoņa tuvumu,
Dziesmotņu vidumos spulgojums izplešas
Vērienu plejāžu kristītās dvēselēs;
Sacerēts triumfs un fanfaru atbalsis
Zenīta lauros zeļ aizgrābtā salūtā,
Vizinot sidraba šampaniešburbuļus,
Ainava pildās ar pirmsmūžu svētumu.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

20:26

20.01.2024.

∞

Dromedāru alegōrijas.

Tukšumcīņas labi talko, tārpejas vien vīnu malko,
Katrā dinozauru sirdī
Kāds no mums ir vārdu cirtis;

Tukšumcīņas ilgi velkas, tām vairs nav neviena elka.

**Mākoņbiežņas kalifātos, Lieldienlaikā balinātos,
Drakōnolas šķiļas lēnām,
Kamēr gaismojoties plēnam;
Mākoņbiežņas reducējot, nākas daudz pret straumēm klejot.**

**Rotveileru pasakvīzes paglābj lielskungus no krīzes,
Telepātu nāves ziņas
Grab kā dzelžu atslēdziņas;
Rotveileru pēdas sniegā mudina iekš naudas iekāpt.**

**Dižsimbōlu patvaļaudis šonakt pulksten divos šķaudīs,
Gatavojot steiku alū,
Piedzīvojot laika galu;
Dižsimbōlu frekvenčšķirbas tagad mājo tikai ģirbās.**

**Trīspatrejas lomu spēles novelk dzīslās paralēles,
Izzondējot kaulsmadzenes,
Kuŗas spīd kā kailsalmēness;
Trīspatrejās fiktīvčaulās izgudrojums sevī laulāts.**

**Tasmānijas vilksomaiņi, pilni tā kā lietusspaiņi,
Izdzied himnas visām zemēm,
Kamēr greizie balsis klemmē;
Tasmānijas bumerangi aizbrauc cīņiņā kā tanki.**

**Izvēlības cietās preses cienā kailas baroneses
Apvidū, kas mutvārddvesmā
Atbrīvo no saiņa resnā
Izvēlības nastas smagās - tagad viss ir kukaragās!**

**Dižciltības gaŗie galdi klusumā skan kā Vivaldi,
Atrod saturnus un marsus,
Pieļauj humōristu farsus,
Dižciltības supernovas kečupu lej jaunā plovā.**

**Rezervistu krustsolpolka TV torni uzceļ Kolkā,
Raida katastrofu kinō -
Kā var tādu neapbrīnot?
Rezervisti beletāžā aizviz universā plašā.**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

19:24

21.01.2024.

Pārnestā nozīmē.

Zibensuguns līdumos,
Kur liesmu sprakšķi ceļu rāda,
Atdzimst saules spīdumos
Viens sapnis balti dziļā prāta.

Akvareļu triepienā,
Kur pagātne sāp smeldzes krokās,
Vienā rokas stiepienā
Ir satveramas visas mokas.

Vienā dzīves vilcienā,
Kur sapņu bataljoni kaujas,
Sakarst nāve milzīgā
Pēc vārdu un to vārpu plaujas.

Mākslīgākā uztverē,
Kur samaņa mij vīzijtēlus,
Nākas laimi uzservēt
Kā ikrus, augstvērtīgi cēlus.

Satrakotās smadzenēs,
Kur dusmu paismi veļ putas,
Vēl kāds eposs sacerēts
No izmisuma algas grūtas.

Nopūtās, kas valgmi rieš,
Kur domas izklaidīgi springo,
Vēl kāds cilvēks aumež cieš
No tā, ka zemeslode riņķo.

Paralēlos visumos,
Kur zvaigznes kūst kā ledus martā,
Pušu ozolmizu kost
Jau nākas Svētākajā Vārdā.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:31
21.01.2024.

∞

Apvārkšņi.
Poēma.

Apvārksnis stīdzēja diagonāli
Kā sendienu dzīpars pret valdošo vēju,

Kur aptaujas vārdi pret klintaini sitās,
Es atguvu valodu smilšpapīrelpā;
Kā nespēka vajāts, es valbīju acis,
Līdz tuksneša sirmatne salija jūrā,
Pret brezenta skaldnēm kur mākoņi dzēla,
Es izšķetinājos kā pagātnes mīkla;
Viss laiklaikos radītais šķielēja pretim,
Kad teikumu locekļi izlaida garu,
Pret smaidu, kas nievāts, es sacēlos raupji,
Līdz birztalu rēgi drīz pārtrauca vajāt;
Ar saullēkta mundrumu dievīgā cīņā
Es pārspēju zvaigznājus šķīrotā dvingā,
Kur nebija jāsaprot konkrētās domas,
Bet viss kur bij' svinams kā mālēta glezna;

Drīz atmetis pagaidu šalcošās ēnas,
Es izurbu lecektīs praviešu dzelžus,
Un nāve tur stāvēja priecīgām lūpām
Kā ekstāzē ievīta atskaņu ūda;
Pret negaisa matiem un metiem, kas tuvu,
Es raidstacijvilņus kā apmātais tvēru,
Līdz jubilācijās un koloratūrās
Kā masveida tendences pusnaktis birza;

Vai jautātais saļima baleta vidū?
Vai jautājums bija un pulverī vērtās?
No pasaku ilgām pret devīto bangu
Drīz tumsa kā atriebes grācija smējās;

Kur apvārkšņi perpendikulāri izstīdz,
Man jāsoļo vienam līdz kalnāju grēdām,
Tur jānirst iekš sapņiem kā okeāniem bargiem,
Kas apveltī dvēš'li ar kliecīgošām brīzēm;
Jūs satiksiet mani pie bada un zibens,
Kas nostalgījsērās jau klauvē pie sirdīm,
Kad durvis būs vaļā, tur sliekšnis mirks as'nīs
Līdz pārejošajam un dīvajam mirklim;

Kauc brāzmas kā gadsimtu paralēļaukas,
Līdz trōpiem var aizlidot sekundes šķautnē,
Kad nerroto ļautiņu mieles sāk sūbēt,
Es jūdzes vairs nemēru zižļotā auklā;
Un pāridarījums, kas slepkavu algots,
Vairs neķer kā trieka šai orkānu valstī,
Te tikai es vēlos pie eņģeļa vērsties
Kā substitūts laimei, kas pelašķus audzē;
Joks bijis jau laineņu izgrieztos spārnos

Kā tridents, kas apvijies smēdiskā jēgā,
Joks lējies kā vīns Visu Augstākā priekšā,
Kā elektrōšalts visas radības mēgā;

Vai laikiem nav gana tā spēlēties prātā?
Es aizeju konkrēts pret šķeltniecīb's miesu,
Kur jāizguļ reibums no pavasarziediem,
Es atmostos ziemā, kas ožama spirtā;
Vai tikai es izsalcis neesmu lāgā,
Kur izrakstās bailes no prestižas gaismas?
Vai tikai es nebūtu miris tai scēnā,
Kas pūļus sauc dziedāt par svabadu zemi?
Jau tolaik pēc romancēm smadzenes tiecās,
Kas izrautu alkas no dvēseles pašas,
Tur haizivis smīkņāja, gandarot elkus,
Pret zūdošo noliekot pagātnes draugus;
Jau tolaik, kad vēderā piens bij' un medus,
Es aiztraucos lidot ar gājputnu kāšiem
Līdz kosmosa tirādēm poltergeistnamos,
Kas sadega atōmu lādiņu liesmās;

Kur apvārkšņi gluži kā rombi velk leņķus,
Es uzsprāgu, sašķēlot ledāju schēmas,
Par spīti, ka ekvatōrs sažņaudza zemi,
Es mīlēju notis, no debess kas krita;
Drīz arōms, kas vēdīja dārgumu spozmi,
Jau pasauca atbrīvot ēterus vecos,
Tur staigāja gari, kas nepazīst jūtu,
Kas rodas, kad poēti aizmieg uz mūžu.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

14:31

22.01.2024.

∞

Zibensvedības.

Tas kristālledus precedents, kas spulgots novitātēs,
Jau gaismu izrakstījis ir uz mūžiem septiņiem;
Kur izmargojas rītvēsmas kā strauji plūktas datnes,
Jau lillā krāsa piešķirta ir Dieva deniņiem.

Es esmu atrasts pienenēs kā sapnis melanchōlisks,
Un manu tautu saglabā vien retōriskā aina;
Jo dziļāk eju taureņos, jo stingrāki ir pōli,
Ko izlutina dvēsele, pēc gara trejsiržaina.

Jau pavasaŗi skrējuŗi lŗdz skrupulōziem reljefiem,
Un baltu, biezu miglu vēdŗ vēja ģeneratorŗi;
Viss pamests tanŗ skaitlŗ, kas tiek uzslavināts nereti,
To meklē zelta kustoņi un sirmie aligatōŗi.

Rau, alfas mirdz, un lauztas galvas attiecŗgi sponsorē
Ik laika sablŗvējumu, kas slieŗu ceļus slŗpē;
Un feodālisks mantojums ar mŗsu zemēm oponē -
Tik daudz, tik daudz var arī řinŗ laikā dikti gribēt!

Kur pagāŗības nianse brauc sabiedriskā transportā,
Ir mirkļa zŗmes ieskrāpētas paŗos kaulu krustos;
Un bilŗu grāmatās ir rādiŗs, kā var nolaist abortā
To ilggadŗgo rezonansi, brokastŗs ko uzkost.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

21:45

23.01.2024.

∞

Matricas trafarets.

Rodeļu traciŗ tai untumu lejā
Kā pusspārnots tieciens pret jūtŗgu liesmu
Dzied klipatu soļus vien dzirdŗgā dzejā,
Kas sargā pret kochēzijfanātu briesmu;
Stāvgrŗdu lōzungs ij saskarsmes ceļā
Kā smaiļotais dēkainis krācēs un dzŗvē
Pret kalnu kā atpūtnieks-delveris veļas,
Lŗdz nolemj iekŗ adatacs kamieli stŗvēt;
Paraplānjoki un smagsvara lempji
Kā fantāzijdziesmekļi atvāztām pogām
Dzen spirtu, ko izliekas, teātrŗ tempjam,
Lŗdz lielceres lineāls top drastiski lokāms;
Izsūdzēts spiediens iekŗ laikmeta vaļas
Nu uzŗķiļ to pagāŗni marmōra slejās
Kā narvalis atkuŗņa ledviŗņu baļļā,
Kas izraksta pasaku smaidoŗās sejās;

Kur ūtrupes mārciņas kapteiņus skolo
Par dimanta blokiem, kas izsamist nemāk,
Ir řasija palaista, droŗību solot,
Tik vienkāŗŗi elpvadā, dzŗslā un vēnā;

Kad atrasta tiks mŗŗu galvenā ziņģe,
Kas nereti nobŗŗķŗķ kā optiskais apmāns,
Vairs nevaidzēs domu kā tumsoni smiņķēt

Tai naktī, kad gaiss kā ar uzviju lāpāms;

**Kur vizuļo šķērītēs galvenās būtnes,
Kas prestižas salaižas dienvidu selgā,
Ir atōlos dzirdamas dzidrākās gultnes,
Ko nodoms ir pamanāms, dziļvagās velkams;
Jau dusmas prot konkurēt daiļākās vilkmes,
Kas pazūd tik pēkšņi kā zibeņa delna,
Tad rokrakstā parādās debesu zilgme,
Kas, rītrītam nākot, top akūti melna;**

**Pie brīvlaika turoties, ģēniju pulki
Kā atsperes izlūkā klasītes sarmā;
Kur atrodas uzvaras dzemdētie tulki,
Pats pirmais iet cilvēkbērns burvības šarmā;
Un jautājums uzdots ir vien meža vējiem,
Kas izvēlas šantažēt mierpilsoņstekus,
Tur pabeigts top milēniums un tā skrējiens,
Kas aizpīpē zvaigznes kā parastus smēkus.**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

13:32

24.01.2024.

∞

Kas pie kā turas.

**Pāršķirtās lappuses sindroms ir mani
Ar galiem jau lauzis un vētījis vējā,
Redzu es gaismu tur, apkārtnē svīstam,
Kur lien ziemas sapņi kā kurmji pa ejām.**

**Mani vai būsit jūs skāvuši laimē,
Kur sapratīgs visums dzen arodu saknes?
Vai jele atgriezušies būsit mājās,
Kam nestāv klāt smeldzošās likteņa blaknes?**

**Nosvītrots vārds skaņā zemnieku ballē
Vēl šlāģerus mantot kā ēdenes koku,
Mūzikas lādes kur īpaši trallē,
Būs iespējams tikties ar pasaules logu.**

**Izstāžu klimati, laikmirkļa tverti,
Kā daudzpakāpjspirāles vijas uz augšu,
Ak, mana dziesma, vēl plūdmainā verdi
Un zini, ka tevi es dzīvodams saukšu!**

Profilakšaudzes un nomenklatūras
Ik pārmiju domēnus dzelzceļos gulda,
Jā, mēs jau zinām to, kas pie kā turas,
Līdz tagadni caurduņ kād' pravieša bulta.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

17:20

24.01.2024.

∞

Spēle.

Humāni, vegāni daiļslido atpakalejošie,
Skrejošie, lejošie, smejošie, blējošie, rejošie, dejošie,
Dzeja kā dzisusi Ziemsvētku svece
Stāv atkalā atkal,
Kā pagale sakalta.
Vējoties aicina iekustināmais rats,
Pareizraksts,
Godaraksts;
Projām uz plombīra raktuvēm aizgūtnēm
Sauc ledus vakances, bilances, balanses, nianšes;
Esmu es sities ar urbi pret pletnīcu svētnīcā gatavā,
Artavām birstot kā skujkoku dzeloņiem
Cauri caur sveloņiem, velkoņiem, mākoņiem;
Cīņā pret negaisu, bezgaisu izkaisu
Topinambūrus, līdz izgaistu diskos,
Kas izkost jau māca, kā savākt, kas savāds,
Kas kavās un skavās kā lavā un strāvā vien lavās.

★★★

Pagaidu diplōms un mežģīņu uzpurnis
Kurina jēgas un vietvāržu sankcijas
Akciju laikmeta dažādās elpās,
Līdz izplēn ik zilbe no gigantu cēlgāzēm.

Rakstot vien tamdēļ, ka jāraksta nodomi,
Izcilie sašūt par zāgripu svilpieniem,
Dižuma priekšā un aizmugurvalstībās
Atbild par sevi vien mēģeņu tritōni.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

14:32

27.01.2024.

∞

Pieskārieni.

**pieskārieni
divas sejas
atspoguļošanās
paradīzes
atklāsmība
domu upēs manās**

**dižciltība
svētas sāpes
ērķšķu vārmās pinas
balalaikas
skumjā dziesma
bērna acīm brīnās**

**kur ir vieni
kur tie paši
vienatnībā paliek
nākotnību
iegriež salti
filmu ruļļi bālie**

**izglābtajiem
rozes smaršas
dāvā likteņspiegi
drīz nāks pamiers
pavasaris
kusīs sērsnu sniegi**

**atpakaļām
atgriešanās
nosauc ziemu vārdā
ozolzīles
saber dievi
jauniesaukto kārtā**

**lejuplādēts
viss no svara
smadzeņšūnu tīklos
atgaisotās
pasauļēsmas
izskan plēstos stiklos**

**zibsnījošās
telegrammas**

aiznes balti gulbji
būs reiz mūsu
dvēseļspārniem
āres pilnas tulpju

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

19:11

29.01.2024.

∞

Saule dziest klusi.

Saule dziest klusi, kā izdziedājusi
Jau pēdējo meldiju ziemīgā čaulā;
Tveice, par līgavu manu vai kļūsi
Tai ainā, kur dievi jau eņģeļus laulā?

Saule dziest klusi, kā pieredzējusi,
Kā pārvēršas dzīves par atmiņām tālām;
Liesma, vai dvēsele mana tu būsi
Tai kausā, kas rada ir Svētajam Grālam?

Saule dziest klusi, kā izdzirdējusi,
Kā ļaudis par naktsputniem paliek un dūdo;
Zvaigzne, vai izvilksi pēdējo dūzi,
Kurš liedagā gluži kā viļņotnes puto?

Saule dziest klusi, kā svabinājusi
Ik mākoņu straumi to patvaļas gaitā;
Zibens, vai šķelsi tu mani uz pusēm
Tai vietā, kas atlikta mūžības klaidam?

Saule dziest klusi, kā pamanījusi,
Kā sazaļo nātres uz cilvēces ceļiem;
Rūsa, vai būsi tu man tā kā mūza,
Kas sadrūp reiz līdzī ik rudeņu veļiem?

Saule dziest klusi, kā nepārnākusi
Tais mājās, kur allaž kūp vīrāks un daktis;
Tur, mana laime, vēl sapņo un dusi,
Ar gaismu līdz pildīsies tumšākās naktis!

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

15:31

30.01.2024.

∞

Ziedonjūsma.

**Sacerēti mīlas toņi,
Apkārt jauka humoreska,
Pavasara ziedu kroņi
Iesauc rotaļību jezgā.**

**Pasakainu vārsmu pušķi
Gaisos dzirkstelītes uzšķīl,
Te var pasmaidīt un gav'lēt -
Visu košākajā saulē!**

**Izkrīt stariņš debess dzīslā,
Kalnavoti neļauj izslāpt,
Skaistas pēcpusdienas stundas
Izsauc sirdīs joku jundas.**

**Labvēlības mundrie ļaudis
Ieklausās, ko spēlē flautists, -
Mīli maigu fantāziju,
Kurai politonāls vijums.**

**Blāzmā, kas virs mežiem turas,
Mūsu dvēs'lēm jāiekuŗas,
Tur, kur putni spārnos ceļas,
Garam spozme jāasmeļas!**

**Izskatīgās launagbrīzes
Dodas rūpestus jau izdzēst,
Atrod patiesākos vārdus,
Kurus rakstīt dzejas chartās.**

**Sacerēti mīlas toņi
Jau gar mūsu sirdīm noņirb,
Sapņi dzimst un ārēs kūšā,
Pārvēršoties ziedonjūsmā!**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

20:42

30.01.2024.

∞

**Atzīšanās.
Pārjēgtie simbōlismi.**

Pašpasludinātos miestos, jaunatklātos Zemes griestos

Rotē cilvēce, tās laiki, kontūrveides gala spaiki,
Izvadcīņu schēmu ratos dzimis ekstraīpašs patoss,
Nukleāros jautājumos garšvielots viss tā kā humuss;

Tendencēs un kataklizmās dievgosniņas joko vizmā,
Atsakoties justies labi, sekojot vien Hammurapi,
Gilgameša jauktās spēlēs paradīzes augļus zelē
Atelpas no seniem metiem, piebalsojot dižpriekšmetiem;
Kulinārijā un trōpos baōbabu sakņu komposts
Norūdīts ir kara vēlmēs, problemātiskajās dzelmēs,
Kamēr atsijāts top cēliens ūperdramatiskiem peliem,
Sašūts griežas aizmiršanas politikumības vanags;
Cilpu savilkšanās brīžos nav vairs sentimenta krīžu,
Viss ir izvazāts un dreijāts pasaknoturīgās meijās,
Interēšu pēcpusdienās galdā celts ir vīns un cienasts
Propelleru vilkmes labad, tur kur valda tikai daba;

Izrociet tos lasīšanas dārgumus no ekōvannas,
Ir, kamdēļ var mūžam censties noskaidrot, kas ir tās jēdziens,
Funktiērprātu čemodāni, izstiegrētie lēmummāni
Saceļ kājās trubadūrus, nogriež apliem visus stūrus;

Kam man tika, kur man tika - mežā vienas baravikas!
Godprāšiem kad alga ienāk, tad ar tām Dievs brangi cienā,
Respektablos kaisījumos, atmiņbilžu plaiksnījumos
Puritāņu aerōštrāses lejā krīt kā lietūs lāses;
Seko vējam, seko makten! Kamēr atnāk māsa nakte,
Dopamīnu sareizini vien ar to, ko labi zini,
Izcilbrošūrās un faunās nebūs nekad jānokaunas,
Spriežcepures jestri daudzīs bungas, kas vēl lāgiem klausīs;
Neatskatāmības ķīlā reiz mēs visi sapni šķīlām,
Tur bij' līksme sazarota, tur bij' vēl da Vinči ota,
Siltos gobelēnus, pledus apklāja tad pļavziedmedus,
Zvaigžņu bēgums atsalaidās neciešamās brīnumgaidās;

Še ir mana sakarība, barība un gandarība,
Še ir laipošanas māka cauri papīrnaudas makam,
Še ir nomiršanas lapa, alķīmiska, taču knapa,
Še ir izdegšanas prauli, kuņi neaizsegs vairs sauli;

Lēc pret namu sētas mietiem, līdz Dievs teiks, ka tagad pietiek,
Postmodernos laukos rapšu es par vijolīti tapšu,
Bēdz ar skrupulōzām veltēm rudeņos, kas nesadzeltē,
Pāri liedagiem un trepēm, pieķeroties likteņkrēpēm;
Prāts vēl sadedzinās tiltus, būs no tā vēl ziemās siltums,
Trobelbobeļsintētikas nesadugs tik sīkas, nīkas,
Racionālie celsies pretim tiem, kas izturas jo svēti,
Nebūs kļūdu skolas solos - tā es dievojos un solos;

Spektogrammu līdzenumos vēl ir eņģeļslauktais humōrs,
Jāiziet ir vienmēr sveikā, lai var zobus iecirst steikā,
Čamdīts gambīts porolōnos ir šīs baltās dienas chronos,
Atkalredzēšanās bučas glābj no viņsaulīšu puča.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

12:55

01.02.2024.

∞

Audžlejas pasaku katamarāni.

Audžlejas pasaku katamarāni
Un sabiedrotie, visu saulstāvju gani,
Kā čirkstošas durvis uz pagātnes saldmi
Ar smilšpapīrreljefu apstrādā skaldni,
Kas vērtusies ticības labad tais sfērās,
Kas asaras lējušas būšanas sērās
Ar topošo atklāsmju pareģošanu,
Līdz prasība kodina sasveķošanu.

Audžlejas pasaku katamarāni
Un viltotie - tie, kam ir tālrāžekrāni,
Kā svilpjošas nācijas augstkalnu korēs
Vēl guldzošas atskaņas dzejniekiem borē,
Līdz ģimst koka piruetes kokteiļu bārā,
Līdz dievi redz taisni, par ko kas ir pārāks.

Audžlejas pasaku katamarāni
Ļauj iebilst pret patiesiem dzimtsvara klaniem,
Kas iztiku briedina lūgšanas garā,
Līdz uzzina, kas tad ir reāli darāms
Tai pulkvežu mantotā triptichu skādē,
Kas kuģus ar pieneņu sīrupu lādē,
Līdz fakultāšugunīs sašķeļas masti,
Ko aizstās simt kaķu ar ūsu un asti.

Pilnbrieda lūdzošās tālruņu pogas
Un funktieri lāgie, kam dzeltenas ogas,
Jau ieņem tās vietas, kas karaļu mestas,
Līdz saskaita kalves, kas vairs neapsēstas:
Tās uzvijas izkaisa internetvidē,
Kad roktuŗi teriņu emaljas citē,
Tad aizpildās šķirbas ar plūstošām vizlām,
Kas ir jau kā zāles tām padomēm tizlām.

Audžlejas tomātu investōrnauda

Un pasaku katamarāni ar jaudu
Dzēš špicbuku, leitnantu mierīgās dusmas,
Kas uzzied pēc lietus kā buberts un usnes,
Sens valkājums tiesā ar labradōrsmaidu
Jau redzamās lietas ar garīgām aiztur,
Līdz dilemmu magnāti paralēlgammās
Ar dubultiem burtiem ved līdzības drāmās.

Audžlejas dīkdieņu propellergriežņi
Un sektōru valdes, to surikātviešņas
Ar pazīmju alkām rauš elpas pie vaļas,
Kam dalītas asinīs kapātās daļas,
Tur bumerangielas met lokus pa īstam,
Tur dzirdēt var debesis, šalcoši plīstam,
Kad aizlaižas protestu trūkumu lauri,
Var sajust, ka lietus līst cilvēcei cauri.

Audžlejas pasaku katamarāni
Un viedie, kas noliedz jau šķērsceļus māniem,
Kā sīksīki dakstiņi krusgraudu šaltīs
Drīz apskaidro katru, kas pabijis maldīgs,
Ar reizrēķintabulu, spiestu pie krūtīm,
Tie nopulē ostas un to, kas ir būtisks,
Līdz izlasa pēdīgos pravietojumus,
Kas kalkulē cerības ziedokļu summu.

Audžlejas dūkstis un parazitvārdi
No smalkākām kūciņām nule nu pārtiek,
Kā atvasar's priekos lec motōri senie,
Jau piešķirot atblāzmu jutekļiem rēniem,
Kā virzulis briesmīgs raud caurviju tēma,
Tai dāvātas gribas un attieksmes schēmas,
Tā atļaujas dziedāt uz pōrainām kārēm,
Kad putni dej rotaļas lillīgā ārē.

Audžlejas pasaku konkistadōri
Un tie, kas māk savaldīt autō un ori,
Nu izbārstās zālē kā gaudi un pelus,
Kā sagaidot sapņus, tik gaistoši vēlus;
Tiem allaž ir gaumīgas vēžveida drēbes
Un vaskotā stiliņā apvilktas mēbel's,
Tur katamarāni bez braucējiem zvalstās -
Uz viņiem šī pasaule diemžēliņ balstās.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

13:28

04.02.2024.

∞

Lazda.

**Violetos trejpretmetos,
Akupunktūriskās dzelmēs,
Izspēlētos pīķa setos,
Klusumizvāgotās vēlmēs
Pulsē, sirds, bez atmiņslazda -
Uzziedējusi ir lazda.**

**Dirižabļu debesskrāpjos,
Mēnesnīcas spulgotavā
Es vēl augām naktīm rāpjos,
Patvērumu rokā tavā
Cerot uziet viņā krastā,
Uzziedējusi kur lazda.**

**Ziemeļapblāzmotās strēlēs,
Iesprūdušās sapņugunīs,
Aizstīdzošās paralēlēs,
Kaimiņvārtu sargu sunī
Dziedi, sirds, kas ilgās rasta -
Uzziedējusi ir lazda!**

**Pulvertoru sīkstos mūžos,
Arabesku smalkos žestos
Daru es, lai mirkļos sūros
Mana sirds pie tavas nestos
Tur, kur mūžīb's karogs mastā,
Uzziedējusi kur lazda.**

**Ilūziju cietumainās,
Klavierēs, kas noput naktīs,
Redzu - mūsu sirdis mainās
Vēl ar spozmi sveču daktīs,
Kas vēl kvēlo, kas vēl pastāv
Uzziedējušajā lazda.**

**Gaidu smeldzes spīvās jūtīs,
Saviļņotās okeānbangās,
Kairi elsojošās krūtīs,
Eņģeļdebess ceļu dangās
Abu siržu balss ir karsta -
Uzziedējusi ir lazda!**

**Dievu zvaigznēs izmargotās,
Atbrīvoto dižmiriādēs,**

Vārdzobenu cīņas rotās,
Bēdzinātās dārgumlādēs
Mūsu sirdis mīlu stāsta -
Uzziedējusi ir lazda.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

16:34

04.02.2024.

∞

Eōni.

Par to, par ko baidījies kļūt,
Tu pēdīgi galgalā tapi,
Skat, pasaule vējo un zūd!
Un sadrūp i dzīves, i kapi.

Kā zibeņi aizliesmo tur,
Kur stāstiem reiz pienāk ar' beigas,
Vēl eņģeļi svētguni kur
Iekš tālēm, kas mūžībā sveiktas.

Kur miglājos dzirksteles sprūk
Kā atvadas novelei mīlai,
Vēl zvaigznāju miriādes mūk
Un skatu veļ hipnōzei dziļai.

Par dievu, kas nepielūdzams,
Vēl ticīgie stāsta uz bruģiem,
Līdz iznirst no šeōla sams
Kā asinsvads miesīgiem kuģiem.

Uz robežām kaldinātām
Tu izvēlies neizvēlēties,
Nu pasaule lādas un pampst,
Kad mūžības krustceļos svēties.

Kad eōni asaras lej
Un nezini, vai tas ir labi,
No zemes prom debesis skrej,
Un sadrūp i dzīves, i kapi.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

12:31

05.02.2024.

∞

Auri.

**Tumsnējo valodu šarmā, kur ledaini ūdeņi zvīļo,
Es iekāpju sirmajā darmā, kas audzina dievību mīļo;
Vakara paslēpju slēpēs un tuksnešu svelmainā elpā
Es ieķēros oāzes lēpēs kā pastarās tiesības telpā.**

**Poltergeistafišu klanos un dīvainos likteņa vaibstos
Caur mīnlauku sardzīgi manos, lai nokļūtu kosmosos skaistos;
Dūmakā sabiezinātā, kur lielceļu rumaki spīgo,
Es iejūtos citādā ādā, kā iespundēts mirdzošā trikō.**

**Tevi es sagaidu skaudri, kad ledū zvilgst aprises tavas,
Sprāgst iztēles burbuļi šaudri kā salūts no jaungada balvas,
Jutoņā savvaļnieciskā un sapņauklu siržtroleibusā
Mēs dodamies reklāmas izkārt, kur mīnuss ikviens pārvērsts plusā.**

**Tumsnējo valodu frakās, kur ievīstās pasaules smeldze,
Mēs rodam, kur paslēpies sakars, kas ledainos ūdeņos velcē:
Klusums tur verd tā kā vulkāns, tam bobsleja trases iet cauri,
Tur vaļāvīksnenēm jo spulgām brāž pāri vien fatāli auri.**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

15:57

05.02.2024.

∞

Satiksimies meijās.

**Pārszkrien ziemas tumšās ēnas pusē
Savvaļniecisks šarms
Un klusē
Visa debess juma tēli,
Brīvi nu no karmas,
Rūsē
Tikai atmiņas no vaŗa,
Tā ir laika vara
Uzsēt zemei baltu sāpju segu,
Kamēr lauskī degu.**

**Pārszkrien ziemas gaišās blāzmas malā
Atkusnis no zelta,
Galā
Tagad visums dziesmas velta
Veltai sniega bumbai
Salā,**

Atkal jādodas ir tālāk,
Kamēr saltums dzelsta
Elpu, kuŗa līdzī sniega pārslām
Universā elsta.

Pārsīrien ziemas rōzā saules rieti,
Sīvabadi no sērām,
Lieti
Noder apstāties un atļaut
Sirdij runāt viedi,
Cieti
Kaut ir ledusstāsta soļi,
Ālīņģos ko bērām,
Tagad laiks ir cerīgākām ērām,
Kuŗas nāk kā spieti.

Pārsīrien ziemas melnās, aukstās naktis,
Ko reiz krāsīs dedzām,
Zagties
Tad mēs allaž klusu mēdzām,
Nodzisa kad daktis;
Vēl iekš tā,
Pēc kā vēl ļaudis rakties
Visu mūžu ņemas,
Mēs nu svētlaimību redzam,
Likteni kad slēdzam.

Pārsīrien ziemas baltie, asie vēji,
Līdzī raujot jūtis,
Spēji
Atkal uzliesmo man krūtīs,
Kuŗās mīlu lēji,
Pūtīs drīzi ziedondvašas smejas,
Dejas kausēs rūtis,
Zudīs ledus kalni palos, lejās,
Satiksīmies meijās...

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:02
10.02.2024.

∞

Kur?

kur tie krusas graudi
tiešām
ciešām kārtām uzplaukst lauki

augi paceļ cilvēci pret sauli
kauli atspirgst rēni
tur
kur uguns silda lēni

kur tā majestāte sirmā
tiešām
biežam acumirklim pirmā
bija valoda pret gaismu
paisums atrit maigi
laikiem vajag mazliet sāļu
vaļu
kuŗai jaunīb's zaļums

kur tā nolemtība greizos ratos
tiešām
viešņām cauri skatos
plakstos
kuŗi skropstas tumsā uztin
kustina
un caurduŗ sāpju ēnas
kuŗas pulsē vēnās

kur tie epitēti smalkos svārkos
tiešām
viešam tikai dārgos
vārgos atdodot tik dieviem
tieviem soļiem skanot cellēs
elles liesmojošās lēlēs
spēles atsvabinot mēlēs

kur tās bezgalības tāles
tiešām
ciešam rūgtās zālēs
vāles vicinot pret vēju
seju piesedzot ar dzeju palsu
balsu apvienības korī
atliek zvīrgzdzus norīt

kur tie zemes varenie un drosmie
tiešām
bliežam dzīves nosmiet
kuģu kajītēs un trapos
kapos maldugunis tvarstot
karsto spirtu sirdīs lejojot
ejot vēl ar veljiem dejojot

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

13:25
11.02.2024.

∞

Manā prātā vārdi ir.

**Manā prātā vārdi ir, kas aumež atkārtos,
Tagad tie ir ģībuši un aizgājuši bojā,
Skelets mans dzen atziņas kā mailītes un plaužus,
Kamēr savu laiku es pa drupačai vien graužu.**

**Manā prātā vārdi ir, kam milzonīga vara,
Gaismas lēnām nodzēšu un laižu putnus ārā,
Kaut kur uzzied zvaigznīte, un kaut kur nosvilpj brīze,
Viņām allaž sveša būs šo domu paralīze.**

**Manā prātā vārdi ir, kam izmisīgi skati,
Aizved mani, grācija, uz tālo Kiribati!
Tur es sauli atzīšu un turpināšu smieties,
Tur ar' man būs svešs šīs ziemas ledusspēka spiediens.**

**Manā prātā vārdi ir, kas juku jukām laižas,
Tur ir arī eņģeļi un dažī kārumlaižas,
Kaut kur nosprūk ideja, un pārskrien komētdzirkstis,
Dievs līdz sāpēm pārbauda tad sirdsdomas un īkstis.**

**Manā prātā vārdi ir, vienalga kam, un cauri!
Drīz pēc plūdiem tveice būs, un atdzims dinozauri,
Tad es celšos mākoņos līdz debess augstām dzegām,
Beidzot nejutīšu tur zem kājām zemi degam.**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

**18:30
11.02.2024.**

∞

Designēšana.

**Skaņā krasta spieģeli, dāvā mūža mieģeli,
Atpūties no esošā, ērgļu krampja plēsošā!
Būs ikkatrs mirklis tāds, kāds ir ilgdzīvotājs-sāts!
Skaņā krasta spieģeli, apbērs mūs ar snieģeli!**

**Taustot ceļus uzejam, pārākums ir mūsējām
Pirkstainīšu uzmaivām, peņģerotu uzvarām;
Tekstils tikai pekstiņiem, bezstils - mīmu žestiņiem,**

Taustot ceļus uzejam, tomēr sirdī klusējam.

**Robežosies spīts un vilts, augšāmcelsies dziesmu cilts,
Gubernās kur kokus liec neatvēries laimes zieds,
Patvērums būs lietavām, zināmām, bet šķietamām;
Robežosies spīts tur, vilts, pāri visam - kapu smilts.**

**Izplūstošais akvarel's tur no pelcēm zeltu smels,
Būs tur skatiens nezūdošs, tāds, kas allaž pretim kož,
Respektabli, švītīgi ļaudis strādās cītīgi,
Izplūstošais akvarel's lai pret ziemu nesapel!**

**Un, kad joku dzejām būs pilns kāds tukls bibliōbuss,
Katrs vārds ko dārgu dos dziļos kurmja rakumos;
Krāsu kaņiem aprimstot, jaunai elpai atdzimstot,
Visām joku dzejām būs nozīme, kas prātā gruzd.**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

12:31

12.02.2024.

∞

Par pili un lillā krokodiliem.

**Otrā pusē viņai pusei dzīvo lillā krokodili,
Es ar viņiem jokojos, līdz nākas atpakaļ uz pili
Doties torņus saspicēt un izkārt brīvestības flagus -
Jā, tā laba darīšana - tur, kur nevaig, nebāzt nagus.**

**Lillā krokodilu sapņiem apzeltītas malas, stūri,
Piles dārzos gatavoti papagaiļu kvarca būri,
Torņiem mūra vaļavīksnes, flagiem smalkas ādas siksnas,
Visur vaļā mīlestības saldsamtainās, košās drīksnas.**

**Vēl iekš piles parka ietvēm sabirušas ozolzīles,
Tanīs slēpjas krokodilu domu jūru tumšās dzīles,
Taču smaids pasaule kā vaļasprieku dižā niša,
Kamdēļ torņi, flagi, drīksnas alkst pēc krāšņa vizāžista.**

**Trešā pusē, šaipus pilei, dzīvo celmlauži un minkas,
Absolūtā simbōlismā uzplaukst tur ar' vilņu lingas,
Krokodili viņas pazīst, gūstot jaunu kvalitāti,
Tagad visi piles ļaudis būšot laimes kandidāti!**

**Lillā krokodili zina - esmu viņu draugs un biedris,
Un šo ziņu, makten spraunu, kristalizē gaisi ģiedri,
Tikai priekšup, tikai augšup laižas pile, viņas mantas,**

Kamēr pērkoniem un bangām krokodilos jānograndas.

**Dzimtas pile, mana sveikā, apvedceļos izlauž mežus,
Latvāņus ar saknēm apēd, izved projām pelus vešus;
Viss, kas minēts šinīs pantos, krokodiliem jāpārzina,
Jo ik mirklis lasāmttekstu mūža metos sadārdzina.**

**Šinī pusē, otrpus laika lillā krokodilu pilei
Jāsalīdzinās ar metropōli blakus koka silei;
Torņiem sava izcelšanās, flagiem jautra plandīšanās,
Tā šie vārdi atradušies vējaprautās rokās manās.**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

16:21

12.02.2024.

∞

Jaunie laiki.

**sadragāta skārda lidmašīna
brauc bez lidotprasmes
iekāpju es gudrā glāzē vīna
kuŗai saldas lāsmes**

**celiet
manas skārda lidmašīnas
citā reālijā
varbūt tās būs jauno laiku zīmes
kuŗas daili bijā**

**skat
kā kļiedziens visur visu sakopj
jūsmu jaunatmiņā
un tur prezidenti spraigi lako
zemi asins cīņā**

**prestīzs vagonš
postaža un mēris
viaduktu elsās
jauno cilvēk
vai jūs esat dzēris
pats es esmu vesels**

**dižraibpupuķīšu laimes svārki
šūti apcirkņtiesā
jaunie laiki nebūšot tik dārgi
ko ar viņiem iesākt**

kolosālo iebildumu ceļā
jaunas eļļas lejas
tā mēs dziedinām un asi dzeļam
cukurbekerejas

jauno cilvēk
vai jums nav par grūtu
ietilpt linu frakā
es pie jums tik medusmaizes sūtu
vai tad tas nav lāgā

izredzēto kandidātu lemess
vienmēr gaišos celsies
tā nav mūsu daļa laimes zemes
kas kā akmens velsies

tā ir šķietamības cena aklā
kas pār draudzēm vēro
un vēl rūgtas indes piliens kaklā
nāvību kas mēro

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

18:04

12.02.2024.

∞

Atver logu!

Atver logu, paskaties - jāņtārpiņu sirdis deg,
Tiem ir patiess apskāviens, viņu gars pie tevis bēg;
Tur, pie upes, dārgums zvīl - eksistences kodols svēts,
Tur kāds neprātīgi mīl, mīla tev ir jāsaredz!

Atver logu, raugies tur - čalo pavasara strauts,
Tas tev dzīslās reibst un skurbst, dvēš'lē nirst kā akvanauts;
Naktis klievē atmiņas, svētavots dzirkst pagātnē,
Dievišķīgas atziņas piedzimst mīļā sapratnē.

Atver logu, noskūpsti ziediņu, kas sveikas māj,
Līdz' ar sniegiem nokūsti, mīla tev ir jāatklāj!
Skaistums dvēš'les dziļumā pateicībā pamostas,
Dievgosniņas viņumā nu jau svētkiem sapostas.

Atver logu, paraugies - saule jau pār kalniem aust,
Laiks ir šodien atļauties tevīm vēja puķes glaust;
Gaismas zvanu pinumā kluss šīs laimes mirklis tek,

Acis apžilbst brīnumā, smaids ir nācis zemi segt.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

19:43

12.02.2024.

∞

Notraus skumjas, meitenīt!

Notraus skumjas, meitenīt,
Pārcel domas piesaulē,
Kaut kur tava zvaigzne mīt,
Viņu tev būs izauklēt!

Izder vīna glāzi to,
Kuŗa mēnesnīcā viz,
Kamēr nakte asiņo,
Tāļi gaismas trase ris.

Nelauzi vairs galvu sav',
Smejies pārkoņgrimasēs,
Tur, kur zemes bēdu nav,
Piederu tev tikai es.

Atnāks vējš jo nevaldāms,
Pretim pastāvēsi tu,
Tad, kad beigsies miegs un transs,
Gaisma būs, lai vēstītu

Jaunu miņu vedienu
Laimes skaidros dzīparos,
Jaunu dzejas metienu
Kanēlī un piparos.

Notraus skumjas, meitenīt,
Tiklums - slavas gaišredzīb',
Tumsas apveids lēnām krīt,
Zvaigzne tavā sirdī zib!

Atklāj līksmes čaloņu
Ziedoņteiksmu vedumos,
Kliedē baisos mākoņus
Dvēs'les dzīļu svētumos!

Rau, kā rītdiena jau svīst,
Senos stāstus gaismojot,
Rau, kā ledus kalni šķīst,

Ēnas bēg un aizjono!

**Pieminu es tavu dail',
Jūsnojot un brīnoties,
Mīlas liesma manī gail,
Neparko tā nenodziest.**

**Pieminu es skatu tav',
Kurā allaž tīksmi slīgt,
Vēlos tevi cieši skaut,
Allaž tuvāki tev tikt!**

**Notraus skumjas, meitenīt,
Ļauj, lai sirds kā zvaigzne plaukst!
Drīz mūs abus mīlas rīts
Jau pie debess laimes sauks!**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

12:19

13.02.2024.

∞

**Vientuļo ceriņu sagšās.
Poēma.**

**Vientuļo ceriņu sagšās ziedonis paslēpies bēšs,
Krustceļiem saules stari lidoņu ligzdās sēž,
Pavīd iekš manas tekas laimītes asaras trīs,
Raudzīšu reizi es gaismu, varbūt tas notiks jau drīz.**

**Vēji pār sirmajiem laukiem senatnes leģendas ber,
Stinguma kalumi saltie mūžu iekš sirdssvāriem sver,
Dalītās domās un jūtīs nopūtas bezgalā skrej,
Lietavas nebeidzas dvēs'lē, debesis svētumu lej.**

**Raugait jūs, lielceļa zibšņi, paliek kur sniegotais spīts!
Atnesis meldiju sēru dzimtenes atmodas rīts;
Raugait, kur apstājas domas, jūs, kam vēl mīlēt ir dots!
Mani ir pametis bēdās liktenis un viņa sods.**

**Vientuļos pumpurus koki debesu strāvokļos dzen,
Esmu es miris šai stāstā, esmu es miris jau sen,
Palsākās jūtīs un oļos sirds, ko reiz mīlēju, smeldz,
Zinu, ka noietais gājums bezcerīgs bijis un velts.**

**Atmiņu kalvē un gunīs tur, kur vēl zibenī dzimst,
Acis man asinīm pildās, kājas tik gurdeni ģimst,**

Salkanās dziesmas un dejas neatzīst atriebes ceļš,
Ai, cik smags viņam ir spriedums, ai, kā tas deniņos dzeļ!

Zinu, ka jāizteic sāpes laikā šai, nākamajā,
Zinu, ka jāpateic mīlai riskants, bet vajadzīgs 'jā',
Vārdi tad, slīpēti, dārgi, dvēselē atgriezīsies,
Varbūt pat kautrīgi lūpas saulblāzmai iepretim smies.

★★★

Aizgāji tu, mana mīla, projām pa padebešiem,
Tur mani cerību putni cauri caur rūgtumu skrien,
Sniegotos kalnos un mežos kaira vēl nojausma dēd,
Bāli tur spoki un veļi ķeķ mani, nolād un ēd.

Klusuma ledainos pirkstos sirds mana žņaudzas un vaid,
Varbūt tā cerē un mīlē, skaudri uz tevi vēl gaid',
Varbūt tā lēmusi rauties projām no važām un gūst' -
Jūtu, kā klintsbluķi gauži pāri tai veļas un grūst.

Nostan no slavas un laimes šaujas vēl dvēseles dzirksts,
Labi jau izsenis zinu - viņas man vietā ir zvirgzds,
Pagātnes ūdeņi aizplūst, pilni ar sapņiem un god',
Zinu, ka kādreiz jau viņiem sirdsmiers būs man jāatdod.

Asaru straumēs, to bangās sajaucas lepnums un lāsts,
Izskalots dūsmās un elsās dzimtenes brīvības krasts,
Esi tu kritusi lejā, zēģeles plosītas kur,
Izmisums mani tur kļāvis, saltāko lēmumu jūr'.

Šalcošie vētras putni nu mūsu dziesmu jau ķērc,
Kamēr tie senatnes dievi pirkstus mūs' asinīs mērc,
Klintīm, kur dragātas jūties, viena ir alga par mums,
Kamēr caur drēgnajām brīzēm ledū salst debesu jums.

★★★

Atgriezies, pasaka mīlā, smaršās, kas ceriņos plēn,
Gribu es kavēties sapnī, bijis kuŗš laipnīgs un rēns!
Ziedos, kas atveras saulei, slīgt gribu, rotaļāties,
Aptecēt kaislīgiem glāstiem, tos kā sald' nektāru šķiest!

Ziedoni, nāc, svabadīgais, lej savu spozmi un krās's,
Dari, ka gars atveldzējas, atžirgst un izdziedinās!
Tveršu tad mīlu es savu gluži kā taureni koš',
Ak, es vēl redzēšu āres, sevi kas vedībām poš!

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

14:51
13.02.2024.

∞

Lāzersmiekli. Austrālija.

**Lāzersmiekli - labie spiegi -
Melburnā plūc rozes ziedus,
Tie ir universa diegi,
Šūti lielos grēku lietos.**

**Tur tu viļņojies kā lēpe
Pārsteidzoši spilgtā gaismā,
Kādreiz tur bij' sausa stepe,
Tagad - ūdenstilpne kaisma.**

**Kukaburru skaņās dziesmās
Kamzojus tu lāpi rietos,
Vasar's ogas vēršas liesmās -
Liesmās, kuŗas saule ziedo.**

**Lāzersmiekli - senie audi -
Pašūdina tavas krūtis,
Vai tu smeļies, jebšu raudi,
Gaisma acīs nepazudīs.**

**Kalmāri nāk krastā sērsties
Tur, kur valda sirmais ķengurs,
Jā, pie viņa varot vērsties -
Tas ir Austrālijas enkurs.**

**Pīlknābjiem un koala-lāčiem
Saspringts turnīrs priekšā gaidāms,
Tas ir dižākais no mačiem -
Sabirzt līdzī likteņskaidām.**

**Lāzersmiekli lūpās tavās
Cauri tuksnešiem skrej, plandās,
Neesam viens otra skavās,
Bet gan bumerangu bandās.**

**Drīz jau saule atkal karsīs,
Uluru degs svelmes nāsīs,
Bet pie okeāna plauks dārzi,
Dvēs'li sašūt tie tev prasīs.**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

∞

#Zigurda Teikmaņa dzeja

16:43
14.02.2024.

∞

Kosmonauts.

izplatījums
zvaigznes sauc
šaujas tumsā
kosmonauts

viņa sirds
kā saule kveld
izplatījums
viņā peld

cauri vējiem
vakuums briest
zvaigznes ir
kas neizdziest

ņem par labu
kosmonaut
to, kas devis
visu ļaut

kājas mezglā
vaļā gars
izplatījums
plaušās karst

brūces izplēn
mēness raud
griezies mājup
kosmonaut

gadi paies
laiki skries
visumā var
aizmirsties

piederēsi
dievam tu
tas tev dāvās
iemeslu

rētas pagaist

naktis draud
sadedz spoži
kosmonaut

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:10
16.02.2024.
∞

Staru katarse.

noklusētas brīnumdaktis
sirdsmākoņos lidinās
spozmi dvēslē izslaucītā
likten's neizmitinās

jā, viss reizi ir jau bijis
arī šķetināmais pants
un no iztālēm jau senis
visā veras amarants

taisnīgums pret balķu grīdu
izčākst dūru pārspēkā
dievi aizslēdz atzinību
rūsas ēstām atslēgām

pavards dziest pret rīta dvesmu
to zog berzes rezultāts
asaras dilst mēnesnīcā
kuņģā apgaismojas prāts

neciešamas ilgu brīzes
aprauj sejas rētotās
zeme asiņo caur rasu
cauri kam skrej sapnis bass

nāves daļā uguns deja
liesmas sviež pār apvārksni
gaismas zīmē jaunu sauli
viņas staru katarsi

sazvērestībās un fortos
baznīctēvi baušļus kaļ
manas pazudušās ēnas
atsauc sāpes atpakaļ

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

21:18
17.02.2024.

∞

Antiduālisms.

Uz sagrautiem bināriem kōdiem trakts kompjuātervadīklus spiež,
Pār elektrōinerces brāzmām nu funkcijas valda un cieš,
Jau kalkulē pastaro tiesu kāds uztvērējhakeris svēts,
Kad programmatūras iekš skalpa tik sprakšķošas pārveidnes dedz.

Ris kapitulācijas, meli kā skrandaiņi teknikumos,
Un viss ir kā piedzimis jaunā un nomiris virsteikumos,
Nav pretenzijuvalodu garšas, nav skulptōru cienīgās slav's,
Ik solis nu palicis lēnīgs, kad atmodas lādiņš tik gauss.

Ar bezvadu klīniskām nāvēm pats Jupiters dzeloņus kož,
Pret cilindru sfērām un riņķiem kāds kaķis vēl kamzoli bož,
Kur skaitliskas vērtības beidzas, ir krustotas starpnuļļu rind's,
Tur eksakto cīniņu galā ir neskarta mūžības klints.

Es zinu, ka neziņas kaktos ir digitāls oreōls viests,
Kur neōna debesis plešas, ir sakults to platformu sviests,
Kā stagnātu rūpnīcu skrūvēs tiek iegriezta laikmeta sirds,
Tā gaisma no tumsas ir šķelta, tā cilvēks no pasaules šķirts.

Pret lillīgi oranžām ārēm, kur mēneši vēžveidā rūs,
Ir pieredzes apmaiņa veikta tiem, kuŗi par statujām kļūs,
Var meklēt jau jēgu un arī ik zemtekstu pretgaismā celt,
Bet asinis likteņa brūcēs nekādi nu vairs neizsmelt.

Kur lōzungi sacenšas kaujās, ir sadursme arīdzan mums,
Tad operatōri ar' cīkstās, līdz tālrāžu ekrāni tumst,
Vien līniju izsauciet, ļaudis, kas sektretariātus lauž puš'!
Tad zināms taps terminu avots, kā labad ir piešķirts šis mūžs!

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

18:31
18.02.2024.

∞

Drusciņa krāsas.

Ieslakiet drusciņu krāsas dziļjūru jauntematismos,
Tur manas čūskveida šalles jau kādu laiciņu vizmo;
Pārrakstīts slēdziens uz zārka mirušos augšāmceļ dēkām,

Kas bija svētais, kas teica - nav bijis pasaulē grēka?

**Zombiju daudztoņu dzīslas mīlas alkst padebess šķautnēs,
Kaira ir lakstīgalbalse, durvis kad pretojas šautnēs,
Acis vēl uzmeklē liesmas, šķirtas no mēnesnīc's bailēm,
Tās cauri hipnōzēm lēkā, uzdrīkstot baismīgi gailēt.**

**Kārdināts pustumsas jātnieks ir zvaigžņu drošības šerifs,
Naktīs tas izskatās klīstam, atrādās eņģ'ļiem kā dzēris;
Dvaša no dievišķas kveldes, pūsma no ledainas peldes -
Stacionāraeroflotēs lietas šīs prestižam ģeldēs.**

**Sakurtas kaislību celtnes romantismēteros pūlas
Vigvamus dedzināt dziesnās, izpaliek lai visas čūlas;
Kalpoņu garos un spokos izplāts ir likteņa liedags,
Tas ledus turbīnu laikos liekas par dimantu cietāks.**

**Vulgāro reptiļu jēdziens - eksperimentālais trumpis -
Izcako miesas kā drānas, norimst kā atdzisis dumpis,
Seksuālo driģeņu saknēs kāzklietas šķērētas baltmē,
Saulēņu sidraba sēklas nākotni veļ dievu skaldnēm.**

**Cauri tiem klaiņotiem astriem ežziedes nenoplaukst Gajā,
Kaut viņas bezdievīgs negaiss krustotiem klinšspārniem vajā;
Trauksme ir daļa no tiesas - patiesas brīvības pavēsts,
Zajā kad pasaule tērpjas, melnā - vislabākais pāvests.**

**Ieslakiet drusciņu krāsas, attaisnots blāzmo kur mēness
Sīkāko domvadu spektros gluži kā pasaku ķēnests,
Rūpīgie apbalvojumi lai skaņu virzuļos šaudās,
Tukšums lai novīlē nagus - tukšums, kas izplūdis raudās.**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

12:20

19.02.2024.

∞

Melodramatismi.

**Galvenais blieziens - spektakļa klieziens -
Atveido dūmus iekš druvām uz klētīm,
Rupjmaize medū - saldākais rieciens -
Atļaujas baltdienu dievāji svētīt.**

**Naktszagļu tēma - vadmotīvs ķītrais -
Reibušās zvaigznēs līdz rītam spurdz vīnā,
Saulē kā aukle - viņas svīds dzidrais -**

Mūžmāju balansā kniebjoši svinams.

**Peipusa ledus - jokdaņu scēna -
Tukšuma draudus met uguņu stabos,
Pōrainās slāpes - atkāpe gēnā -
Drudžainās paslēpēs vairs nesalapo.**

★★★

**Daudzgadīgs sapnis ķiveru siksnās
Primāri datēts kopš nukleārkaŗa,
Spēcīgais balzams piejūŗas slīkšņās
Nācis pie neandertāliskas varas.**

**Aizpildot domu, marsieŗi brīnās -
Cik gan daudz muŗmiŗu saaudzis sirdīs!
Laipojot dēliem likteŗa mīnās,
Debasis Zevs gluŗi vienkārŗi cirtis.**

**Drūzmainās ejas vilkaŗu zobiem
Ļāvuŗas saulstaru lodziņus skrāpēt,
Tā arī visi dzīvojām todien -
Tad, kad gaiss nebeidza pakrūtē sāpēt.**

★★★

**Dalmāciet's Pigors piekalnes miestos
Sludina brīvību salauztiem gariem,
Darot, lai Zeme allaŗiņ grieztos
Cauri tiem trauksmainiem komētu bariem.**

**Fosilijfruktos saduķejgrupas
Sader ar Dievu, ka pastāvēs mūŗam
Templis, kam vajag pacelties drupās,
Templis, kas atvēries mākoņu slūŗām.**

**Mirklī, kad acis atdarīs pūces,
Vienosies reptiļi kopīgās dzīrēs,
Tad iekŗ tās pirmās konstruktōrspuldzes
Saknes dzīs ābeļkoks - morāles šķīrējs!**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

11:08

21.02.2024.

∞

Rīta zvaigzne.

Miers, miers, miers, miers...
Augstu lēca rīta zvaigzne;
Atskaņās no pusnakts balles
Tāļi šāvās staru taisnes.

Miers, miers, miers, miers...
Kļuva tā par dūjas spārnu,
Veldzējoties gaismas druvā,
Atguva tā protovārdu.

Miers, miers, miers, miers...
Rīta zvaigznes dzestrā elpa
Pārtapa par manu dvēš'li
Nemirstības mūžībtelpā.

Miers, miers, miers, miers...
Kļuva tā par asarstraumēm
Agrīnajās koncertzālēs,
Kuŗās dievi neaplaudē.

Miers, miers, miers, miers...
Rasā rīta zvaigzne gūlās,
Atmiešķējot kara kāvus
Saldsērīgās preambulās.

Miers, miers, miers, miers...
Kļuva tā par laikapstāju
Sasalušos debesskrāpjos
Un par manu ceļu mājup.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
15:34
21.02.2024.

∞

Frēze.

Retrogrācijcukurdozes atklāj Zemes īpašniekus
Atceļā uz paradigmām, kas pēc grēku plūdiem piekūst,
Suģestētie fantomasi pārklāj sidrabvižņiem žestus
Braucienā uz turbōzibšņiem, brucina kas everestus.

Lietderīgie parameri izkož caurumspiežu ķēdes
Prombūtnē no likumiem, ko pieņem folklōristu sēdēs,
Sīkstumā, ko trenē kaktuss, diverģences atsvešinās,
Tīkojot pēc variantveižu kokteiļa, kas neizzināms.

Atkārtotas melodijas savrup sapņus iztamborē,
Laiku sadrupinot notīs, paceļas kas pāri korēm,
Zvaigžņu gaišie pulverīši saules zenītu māk svaidīt
Lielām, respektablām glancēm, kas nekad ar' neliek gaidīt.

Dzīves izvelkamā daļa, meditātīva kā jōga,
Iztaujā pēc nāvesdziņas, šķīstībai kas analōga,
Acu mirkšķu labsaskaņā un to krietnā munīcijā
Biōlauku jēgnoture visus likteņgriežņus sijā.

Antīkajos uzvedumos solitārie seismogrāfi
Rūpējas, lai dzejasvārdus gaismā celtu Dižais Grafīts,
Ģeotermālajos tvaikos pasaule ir saziēpēta,
Tad, kad planētas stāj rindā, patiesība jāiesvēta.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

13:40

22.02.2024.

∞

Nāves lapiņa.

skricelējošie mēnesnīcas astri
saraksta manu klusucietošo domu
vasarraibumaino traģikomēdiju

vēl mazdruciņ ir laika
pastāvēt sapņu kolīziju
daudzkrāsainajās stafetēs

vēl var nobaudīt
no izmisīgo jautājumu radītajām sekām
pilnmēness blāzmotajās krustvārdu mīklās

kur izdzīvojušie?
kur nemainīgie?
kur tie pasaku strēlnieki?

skricelējošie garaiņu pirksti
uzmet blāvas skices
uz mana galvaskausa

vēl mazdruciņ ir laika
satikt nopūtu fantōmus
šī ziemasceļa izkurtēšanā

kur mīlētāju tandēmi?
kur trīsvienības dvēsele?
kur tā apskaidrotā miesa?

planētas uzsprāgst manā krūšukurvī
un to atliekām ir lemts dzirkstēlot
manās liktenīgi atvāztās sāpēs

skricelējošās debesu dziednieku rokas
paraksta manu nāves lapiņu
mākoņos gaistoša morga smaidā

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

15:31

22.02.2024.

∞

Simbōlika.

Gredzenkakla papagaiļi
Izsmēļ gaismu Jupiteram,
Atdziestošais komandējums
Spēku dāvā senam zvēram.

Pretnodokļu biržu lādes
Piešķir veltes akcionāriem,
Nu it visas dzīves dziņas
Saliktas iekš sirds pa pāriem.

Mutes ermōņiku salūts
Jaungadā dzirkst dižfrizūrās,
Republikas struktūrveidnes
Aizpeld silto zemju jūrās.

Triecienvadu liesmojumos
Atdzimst pneimatiskais rēbuss,
Gaismas paradīžu vārti
Neielaidīs iekšā sebos.

Kaktu domīniju svārkiem
Aizdedze mirdz aizmirstībā,
Filmu drudža starpsekvencēs
Dievs ir tikai domu tipāžs.

Liedināto dvēs'ļu aurās
Trešās acis nemirkšķina,
Vaiņakos kur afekts mājo,

Smaršo gaiss pēc jauna svina.

**Terraformēšanas laikmets
Izkristalizētās precēs
Ir ik vārda pamatteicējs
Un ik vārsmas liktenislēdzējs.**

**Retināto grāmatplauktu
Vēstuļpapīrčēmodānos
Ir jau nākamības elpu
Iecirst bezgalībā plānots.**

**Feodāļu dzimtsarakstu
Dzemdīnātā smieklū gāze
Nu ir spridzināta daiņās
Simfōniskā parafrāzē.**

**Leiputrijas diplomāti -
Naktsskandālu reportieri -
Folktransmeditācijskanās
Spriež, lai kosmoss mūžam mierīgs.**

**Koloratūrepiteti
Zīmē saikni teatrālo,
Kamēr bērnu bumbvedēji
Mēro mūžīgumu tālo.**

**#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:21
23.02.2024.**

∞

Leļļu teātra raustāmo striķu demobilizācija.

**Mākslīgais intelekts,
Kodīgs un nepiesegts,
Rāda, kur saules lēkts
Debesīs šorīt degts.**

**Valdošie tridenti,
Durstoši slideni,
Izaudzē vīteni
Dvašā pret rīteni.**

**Ģenerālģerboņi -
Cīnošies elkoņi -
Atvēlē velkoņiem**

Jūru bez spelgoņiem.

Metafōrinerces
Iznēsā izredzes,
Tautās kas iztecēs,
Sapņus kas izecēs.

Kristīgais antidots -
Ģeniālais elles sods -
Izskan kā kvintakords
Notīs, ko raksta Lords.

Daudzšķautņu prēmijas
Kaisītas prērijās,
Mākslīgās nērijas
Aug filmu sērijās.

Solārais vadmotīvs
Ilūzijžņaugos brīvs,
Nomirstot paliek dzīvs
Sirdslaimes objektīvs.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

16:22

23.02.2024.

∞

Kontūras.

lietderīgi lietus panti kosmodrōmu zvaigžņu režģī
piemiedz jaukmīlīgas sfēras kuņas dzīvi nesarežģī
labākie no labākajiem izlidina pūkus augstu
pats par sevi saprotams kur ziemeļblāzmas karstais aukstums

degošajiem pārcēlājiem un to joku materiāliem
jāizcīna uzvara starp dvēseļotiem gara māliem
neeksistējošās gaismās un to nešļavās kas saltas
brīvmūrniecisks piekūns siro impulsīvs un nesavaldāms

atslēdznieku asariņas tīras tīras aizmirdz ārēs
uguns firmaments kur brāzmo apakšzemes lavas marēs
dzenbudisma priekšstāvības juku laiku okultisti
sākuši caur rituālpraksēm universu jaunā šķīstīt

gaišo geišu guašu gāršas garšo grašu diedelniekiem
kolibri kad pārlido caur antarktīdas mēmiem sniegiem
visa cilvēce svin krāsas jauktas mēness starospējā

kamēr aizlec ķenguriāde boksēties un karot dzejā

**drebi sila lakstīgala valodnieciskajā stāžā
bumerangs pie ķīlniekiem sveic atgriešanos ekipāžā
dopamīna leijerkastes nu jau zina prātulbirkas
sacerētas augstā tiesā izsmieklotas zemā cirkā**

**trikotāžas izcilības meistarklasēs pulverizē
trubadūru zvejasrīkus kamēr saule nestāj vizēt
pacietības sūrā alga dāsnus augļus pasniedz pēcāk
kad tu esi sliekšnī klājies esi kad par mirkli vecāks**

**tā nu rožulejas dzīrēs svinības drīz izrauj ārā
pantformas no kodeksa un konteksta kas neizvārāms
visur sakrīt mulsi čuksti smaidīkļi un rauktas pieres
kamēr skaistumkonkursvērtē laurus dabū inženieres**

**tā nu eksistenču baļļā šodien peldas dinozauri
un neviens nav teicis tiem ka šoreiz tiešām viss ir cauri
durstīgajos ķieģeļguņos špakteles spīd fluorescējot
atmodu caur elektrības augstspriegumu tūlītējo**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

18:33

23.02.2024.

∞

Spriestspējas līmeņrādis.

**pāri pār rūpestiem dalītā saprātā
dziesmu dveš nosaukums atveidā sakrālā
nokrīt no biežņas nams valējiem aizkariem
atstājot vietu vien impērijaizkadriem**

**vajātā smeldze kā poliglōtvērsieni
aizķer aiz dakstiņiem principu bērzieni
atļaujas saņemtas miersēja paveikta
dzejnodokļavīze valstībā apsveikta**

**plešas pār pērkona brazdieniem burbuļi
finiša lentās mīt šampaniešskurбуļi
pēdējā kaujā līdz gilgameškrustsoļiem
atvadās rietumu līknes no kustoņiem**

**pareizrunčempionāts valējām paušanām
izmeklē bravūras kuŗas iekš plaušām skan
diriģē postmodernismus kāds klaidonis**

gaidāmā garā kā baidonis gaidonis

**rau manas sāpes par vietvalžu nedienām
kuŗas māk piešķircēt indi ik ēdienam
tur visa mākslīgā priekšā irst pilsētas
galvkāju trasēs un konkursos misētas**

**raidlugas ietvaros skrupulōzs mīnotaurs
kāpina mijkrēšļus vīnmaisos mūžam caurs
smadzeņu neirōnu saitēs un esencēs
pamostas lādiņš no iekšpuses neredzēts**

**tritōnu kurpēs un bezdelīgactiņās
taukvielu oāžu niedrēs un krādziņās
spulga jo spulga mirdz pravieša atklāsme
gluži kā naglota spoguļu saplāksne**

**iztiecies vidup jel rāmnesi mudīgais
kamēr no kafejas rūgtākās trūdi gaist
čemodānrati jau pilni ar tabaku
nesauks neviens tevi par klaju nabagu**

**rāmējies garšļaukus varoni veterān
šorīt tu biji iekš TV jau ēterā
dzīvie kur pulcējas miglotās vadziņās
slīdi šai brīvē kā smaidošās atziņās**

**pāri pār rūpestiem chrōniskās izcelsmēs
aviōbiedrības rudeņos izdzeltēs
mākoņu vārti un dardedžu skatpunkti
nebūs zem pasaules svara vairs sagumti**

**rosības slejās starp mantrām un lōzungiem
cepetis pasniegts kā kalpiem tā lielskungiem
un pašā galā kur rīmējas vārsmokles
sasniegts ir pats visu cēlākais stāvoklis**

**robustā teknikā rīvētais kārtojums
krāsojas ārēs kā saule mēdz sārtot mums
gliemeža gaitā kad gepardi tuvojas
sazaļo sapņos vien ievas un sekvojas**

**gurkstošos apavos rēbusi līdzinās
kamēr dievs ūdeņu kristībā slīcinās
zemledus sacīkstēs cilvēces submarīns
smaršo kā kaņepju eļļa un rozmarīns**

kārtslēcējvienības izlaužot naktsmītnes

seifus kā podziņas savieta atvilktnēs
orbītā salaižas gājputnu poēmas
atstājot gaismai vien akvareļnoēnas

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

12:14

24.02.2024.

∞

Rezgalības.

augstās klases tīrradnīši saules stāstu vizuļīši
iedzirkst siržu labprātībā audzē ziedus atklātībā
mazo mēnešdruvu laksti rītvējmaiņas možie plaksti
paceļ gara medusmaizes dieviņiem ko gaismā aiznest

sabiedrības krējumlaižas marcipāna modēs gaišās
tīko zelta sidrabiņa kā to prasa labā cīņa
sapņu zemju dzidrās stigās spozmi kaisa bezdelīgas
dzintariņi piepūš buras tās pie patiesības turas

eņģeļmatu dzirkstelītes jaukās munderās sirdsspēlītes
atgriežas no slavas laukiem dāvā prieku visiem draugiem
prestīzs arods atrod lāgā trejas piparkūkas māgā
pilnbriedā kad kvieši tvīkstas jāvij mīlestības ligzdas

ceri sauli saulcerīti nesi laimi laimnesīti
pērlītēs kad jāgozējas sākas viss pēc tases tējas
sviesta cepumiņu kārtā iesvētīts gars jaunā vārdā
celies mežarožu audze celies gaismas goda draudze

pateicības daudzos slāņos tauta līgo tauta jāno
kurpniekpuika jaunām zolēm delverējas apkārt spolē
fizkultūras zīmols brangais krosa ceļu neizdangā
tur iet varbūtības vektors tur ir lodgrūšanas sektors

maigie spulgie viņi strautos dara to lai es nu ļautos
rotaļām kas smaidus pulcē visu žilbinošā spuldzē
gažām lido jāņtārpiņi un jo labi zina viņi
pasakās tie vada dienas bēdu stundas vairs nevienas

dižcitrōnu dzeltenumos slēpts pats visu saldāks kumoss
sirsniņsvētku šokolādes ieguldītas cerīblādēs
jestro danču sākumsolī vārsmas griež kā pirmdzejoļi
un it visas dziesmizrādes ierakstītas laimes kladēs

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

15:36
24.02.2024.

∞

Propoliss.

repatriācija atgriezties mācīja
skujkoku mežiem tad piemita grācija
ezeri peldēja debesu dziļumos
jaunatne dzīvoja mīlā un mīlumos

satversmes tiesa uz laiku bij' pārtraukta
skanēja miesti bez zīmīga parauga
stāvkrastu ieži par likteni zobojās
stīdzēja dūkas un dūdoja obojas

izira arumos sviedrautu paneļi
raidstacijmērauklās sprēgāja kabeli
predestinācija valstību slacīja
svoidāmām eļļām līdz cilvēce sadzija

globalizācija rēca caur rācijām
vienotā dvašā par izredžu nācijām
piespiedu dzenskrūvjū tribunālsankcijas
laistījās sirdsserdēs gluži kā mantijas

geizeru rečitēts binokļu kardigans
savērpās tvaikos kā vīrākos vaticāns
madrigālkoņos un diagrammmantiņās
pāršalca zemi dievs pēdējā pantiņā

kur tiesas spriedumu galīgie akcepti
vai tie būs ziemsvētku godībām apcepti
gailošiem pirkstiem plūc atmiņas tupošie
kamēr zeļ vulkāni vidzemē kūpošie

polarizācijas pirmspirmās stacijas
izlaida aprītē spārņveida šasijas
tīmekļu tēmēkļi objektu secībās
mērķauditōrijas atstāja dedzībā

chromatisks atvērums starptoņu skārumā
izstiepās nāves un dzīvības gaŗumā
pjedestāldžungļos un glaciālos vakuumos
bezdievju klosterī noslīka rakumos

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

19:19
24.02.2024.

∞

Termogrāfija.

laikrāžnovietne uz brīdi perlamutra zvanus skandē
pasaule uz gaismas ass ir tīta ziemassvētku bantē
brīvbiļešu kandidāti akadēmiski un glīti
gaida pirmo autobusu ceļojot ar bīzmārīti

vilksomaiņu koņu klasēs lokās zandarti pie pultīm
apātiskos smieklos nākas tiem šo dzeju šķirstā guldīt
paradīzes tranšejgravās dzīvīb's koka augļu raža
nokļuvusi briesmās lūkojas pēc pazaudētā graša

aizstāvjomitejas sēdēs vīnā apreibst goliāti
tas nav brīnums šodien visur skurbumā mīt ļaužu prāti
tas kas izdzīvojis visas dzīves vienā staru šautrā
baudīs patiesības sulu kompānijā visai jautrā

transcendentāls blāzmas tīkls ierauj zirnekļus līdz ausīm
iekšā brīvestības pulsā kuŗā visi zeltu krausim
laiks ir laiks un viņa daļa stājas tur kur dvēs'le sastingst
tas ir paraugs filmu stendiem un to smalkjūtīgais kastings

olu čaumalās un plostos ļaudis cer ka nebūs plūdu
pavasars kā ierasts ziedošs zīmē smaršu amplitūdu
drupu vietu svētugunis lāpas aizdedz vienreiz mūžā
saglabājot zibens troni karaļdēlam augstdzimušam

draugi pazūd līdzī sniegiem nakts par velti kāvus mazgā
pēdējie no pēdīgajiem karstu eļļu salej maskās
uzvilkuši rītasvārkus nu tie aizies līdzī šalkām
šosejā uz apsolīto zemi un tās brangām algām

guli klajā cerībsagša nosnaud laika prelūdijas
nemosties kad skaļi skanēs liktenstrāvu perkusijas
fotomomentos un bildēs uzzied savu autogrāfu
lai ik kļiedziens uzzinātu beigās savu epigrāfu

sōli deō glōria sauc debessbraukšana un gari
strinkšķinot tās stīgas ko reiz vilka vecais stradivāri
rīcībspējīgie un šķirtie lai nu rozes stādos kopjas
kamēr gaismas tīrie audi aizdun zvanu skaņās dobļās

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

12:37
25.02.2024.

∞

Mājup.

vien' pa vienam atgriezāties
mājās
debess norās jaukās
labs ir draugu stiprais kamies's
balstot sirdi
mūžīb's laukā

vien' pa vienam atcerāties
sapni
izsapņotu ziemā
zinām nu ka sāpes pāries
peldot
mēnesnīcas pienā

vien' pa vienam galvas liecam
svētuma
un bijas priekšā
tas ir brīnums nenoliedzams
tas mūs tura
dieva riekšā

vien' pa vienam spārnus plešam
lidojumam
zvaigžņu skropstās
cauri meteōru mežam
stājam
bezgalības ostās

vien' pa vienam miera skavās
dvaša
atveŗ nezināmo
kosmiskajās saldmes dravās
baudām
ētergaismu rāmo

vien' pa vienam smaidā plaukstum
smaidā
valgmes remdinātā
ceļš uz debesīm jo augstām
sākas
mīlestības prātā

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

17:04

25.02.2024.

∞

Migrēšana.

vispasaules attiecību konsulāts ar durvīm vaļā
dibina šīs zemes vējus kuŗiem piešķirta ir vaļa
ciešamkārtas radījumi logosus sveic nekavējot
tā ir arī mūsu darīšana kuŗa visu spējot

palso sauļu apvienība sirdī sējot svešas dzimtas
pelnos atrod kapsulas kas dusējušas gadu simtus
skaitļumānu dievgosniņas tekot planētviržu ritē
atdod suflierkomandtiltus nebeidzami drosmām bitēm

še ir nopelni un stīgas vasarlaika promenādē
še ir izmirstošās sugas vinillietās skaņuplatēs
ōpusos kur valda mūzas zibensnovēdēju ģintis
apdomības preskartōnos pasniedz likumīgas indes

reku restartētie prāti tiem ir vara augšāmcelties
pāri sniega pasaciņām leduszōnās atsāk smelties
vārsmu lidojumu trases vēkšpēdus ar ķiršiem mutē
tā ir cīņa demobilizēta kuŗa zemi stutē

izlaidums ar trakiem tankiem bungu skaņās līdzsvarojas
nebija tas ābols saldaiss kas pēc izskata bij' bojāts
degungalu aritmētikā un izdegošās lāpās
svētie vārdi sajukuši bija sirmo galvu plāpās

funkcionē ak funktierprese dižākā no dižām mantām
ka tik tevi reibumpriekos piepeši mēs neizvandām
izlīdzinies nu ar visiem paspēj nopūtās sēt spēku
dirižabļi neaizskaŗ ka tavu debesskrāpju ēku

funkcionē ak labā griba mūžamežu laipu spraugās
vai tu neredzi kā draugi zvaigžņu zagļi apkārt raugās
ķerot vizmu atnākošu gūstot mēnesnīcas strautus
kuŗiem viss ir velti bijis arī gaismas cēlais audums

kinōzāļu lauvu temats šodien pateicības pārpilns
nebija pret dogmām jāsit pieres kā to dara tārpi
miŗŗu smaršinātās ielas svīŗu steidzinātā debess
uzvilkusi kaŗogmastā ķīmiskiztīrītās drēbes

jānoturas jānoturas re pār smilgām zeltkarekļi
nolemtībā iet kā sargi skrien kā universa bēgli
kompozicionālie drudži neōromantiskie bendes
cēlušies no ūdens pozīcijām un to dziļās gremdes

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

11:45

26.02.2024.

∞

Glamūrvārdi.

godprātības sapņu ailes sasniedz tālredzības smailes
caurumspiežu dioptrijas laiku samudžina dziļā
vīna degustēšanīnā smaragdlietus vienmēr līnā
pirmcelšanās frāžu cilmē tumsa gaismu zibot filmē

tā ir dvēs'les procedūra kas pie sirdsapziņas tura
chrestomātiskie pēc kara brīnumus aiz saules dara
izvilums no kādas lugas evaņģēlijā pēc lūkas
raida bezgalībā liesmas kā vēl dziedam senās dziesmās

enciklopēdiskie stāsti debatiski neapgāzti
biezpienraušus eļļā vāra uzticamam sanbernāram
iztulkojot zvaigžņu zīmes darbam gatavs nu ir slīmešts
nodarbinātības kultā aizkaros un kāzu gultā

receptūru birokrāti un to bakalaura grādi
dokumentu iespiedpresē saviem zirgiem slāpes dzesē
izšauts lielsvinību gabals upēm pārplūstot kā sapals
peld ar viņiem humōriskiem cauri noslīkšanas riskiem

demiurgs ar dieva delnām kaut ko saka sev un velnam
filosōfu tirgus placī varot dabūt zilu aci
pārspriedumu teōrijas liktas grāmatnīcu rijās
izpauž dzīves vitālības paglābjot no spitālības

gaisma ausīs centrvidū tur kur valda zenītritums
pēctečiem no mūsu danča vienmēr kabatās būs gandža
hipnōaromātiskumi nebūs vairs nemaz tik drūmi
kanālos kas rakti gadiem paliks gods uz radu radiem

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

13:23

27.02.2024.

∞

Svēts! Svēts! Svēts!

**Svēts! Svēts! Svēts!
Sauc erceņģeļu pulks!
Dievs, mūsu Tēvs!
Tavs attēls mūsos spulgs!**

**Lai dziesma skan!
Jauna dziesma šeit
Dieva godībai,
Kuru mūžam sveikt!**

**Svēts Dieva Vārds!
Kas bija, ir un nāk!
Nu laiks ir klāt
Kungu godināt!**

**Svēts! Svēts! Svēts!
Sauc atpestīto ģints!
Tu mūsu Dievs
Un patvērums, un klints!**

**Lai dzīvo Jērs!
Dieva svētais Jērs!
Mira viņš par mums,
Lai tiktu izdzēsts grēka mērs!**

**Lai dzīvo Kungs!
Caur mūžiem, laikmetiem!
Viņa Svētais Gars
Iekšā mums kā uguns skrien!**

**Svēts! Svēts! Svēts!
Skan visās valodās!
Vārds joprojām ir
Kā zobens Dievam ass.**

**Lai slavēts Dievs!
Patiesības Gars!
Mūs jau aicina
Paradīzes dārzs!**

**Jeruzalemē
Gavilē lai visi ļaud's,
Uzvarēts nu ir
Nežēlīgais tumsas drauds.**

**Svēts! Svēts! Svēts!
Slava Gaismas Tēvam mūs'!
Viņa godībai
Nemūžam nepazust!**

**#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
21:16
01.03.2024.
†**

Mūžības Kungam.

**Patiesā Gaisma, Tu, Kungs Jēzu Kristu,
Mīlu tik skaidri es Tevi!
Tavējā spēkā mans gars visu iztur,
Paldies, ka dzīvību devi!**

**Spīdi visspožāk, ak, Kungs mans Visdārgais,
Manā šai vienīgā dzīvē!
Ugunī Tavā jau dvēs'le man pārkaist,
Uzliesmo dievišķā brīvē!**

**Nav Tevim līdzīga itin neviena,
Un par to godu Tev dodu,
Esi man dzīvē visgaišākā diena,
Kurā es svētlaimi rodu!**

**Mūžības Kungs, Jēzu, uzvaras Nesēj,
Esi ar mani līdz beigām!
Dzīvūdens straumēs jel slāpes man dzesē,
Dod man tapt veselam, sveikam!**

**Esi, ō, mūžību līcis man sirdī,
Vārds Tavs ir svēts manā miņā,
Golgātā uzveicis esi Tu mirti
Dievišķi noliktā cīņā.**

**Svaidītais, Svētais, ō, asinis Tavas
Mazgā nu drānas man baltas,
Lai šinī pasaulē grēka vairs nava
Un tikai mīlība valda!**

**Patiesā Gaisma, jau eņģeļu pulki,
Svētie dzied godības dainas!
Dari, lai līdz' taviem šķīstības spulgiem
Zeme šī ticībā mainās!**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

17:57

02.03.2024.

†

S. D. G.

**Saule šodien tik koši spīd,
Dodos Dievu es iepazīt,
Teikt Viņa Vārdu pasaulē,
Gūstot brīvību dvēselē!**

**Svētais Gars, vadi, iedvesmo,
Priecini sirsniņu ticīgo,
Atklāj dievišķas zinības,
Ved pie garīgas pilnības!**

**Jēzu, piederu Tevim vien,
Manas kājas pie Tevis skrien,
Svētīts lai ir Tavs Gods un Vārds,
Notiek lai tikai Tavējais prāts!**

**Ak, kāds prieks dzīvot ticībā,
Patiesīb's valodu izzināt,
Ceļš, Patiesība un Dzīvība
Esi Tu, Kungs, mana brīvība!**

**Gaisma šodien lej starus sav's,
Atrasta noklīdusī ir avs,
Miers kā vilnis ir atnācis,
Dievbijā dzīvo lai visums viss.**

**Nāciet, spēlējiet mūziku
Dievam ar līksmi un uzviju!
Dziediet slavu un pielūgsmi,
Esat jūs debesīs ielūgti!**

**Zinu caurcaurim, ka izglābts es,
Mani spārni pie Kristus nes,
Kārtības un šī miera Dievs
Pats manās mājās ir ieradies.**

**Svētīts lai ir Tavs cēlais Vārds,
Dievišķā godībā mūžināts,
Visu, kas man ir, es dodu Tev,
Jo Tu mans mīlošs un gādīgs Tēvs!**

**Evaņģēliju jel izpau diet
Visi, kas mākat Tam Kungam diet!
Viņam gudrību izlūdziet,
Patiesību nu atraisiet!**

**#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
11:13
03.03.2024.
†**

Saknes iet dziļi.

**Gaismas Tēvs dārgais, es dzīvoju Tevī,
Saknes iet dziļi, un vīnakoks nevīst,
Tūkstošiem mūžu glābts asinīs šķīstās,
Žēlastīb's laiks nu ir, dvēselē kristāms.**

**Atnāc ar gaismu, Dievs, sirdsprātā manā,
Valstība solīta pulkam, kas ganāms,
Saknes iet dziļi, un vīnakoks uzplaukst,
Kungs, arvien esi mans dvēseles Uzraugs!**

**Ciānā svētki un Jeruzalemē!
Dievišķā godība plūst visā zemē!
Taisnie lai Kungu ar cītarām, flautām
Sveic līdz' ar svētizredzētajām tautām!**

**Saknes iet dziļi, jau vīnakoks ziedos,
Dievs Savu Dēlu no jauna mums ziedo,
Upuris svētais tai Golgātā baigā
Ļauj, lai mēs Dievu nu redzētu vaigā.**

**Laimīgs, kurš mazgājies asinīs Jēra,
Dievs Savas svētības izlej bez mēra,
Vīnakoks augļus nes derībā cēlā,
Saknes iet dziļi mums Cilvēka Dēlā.**

**#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
11:00
04.03.2024.
†**

Svētdzīve.

Visdārgākā pārle debesu druvā

Sauc, lai es eju pie Dieva tuvāk,
Baltākās drānās lai tērpies es būtu
Un lai par visuma gaismekli kļūtu.

Jēzu, Tu atdari acis man plašāk,
Sēj mani, kur Tava godības raža,
Attaisno, apveltī dievišķu spēku
Šaurajā ceļā, kas izdeldē grēku.

Visdārgākā pērle Israēla zemē
Atrasta Jaunajā Jeruzalemē,
Uzvaras kaņķogs kur plīv Dieva Vārdā,
Esmu es aicināts svētajā kārtā.

Spodrākais sapni, mans Dievs, visu labais!
Esmu ar Tevi, kad tumsība pagaist!
Esmu ar Tevi, kad svētījos garā,
Dievs, Tev nekā nav, kas neizdarāms!

Visdārgākā pērle pasaulē šajā
Aicina mani gaismotā klajā,
Piedodot, lūdzot un slavējot to
Lielskungu, godības apvējoto!

Jēzu, jel sargi no ļaunuma mani
Un vēl pie dzīvības ūdeņiem gani,
Vīzijas redzēt dod, svētas un lāgas,
Zinu - no Tevis viss labākais sākas.

Visdārgākā pērle kristības gremdē
Manī tik dievišķas atklāsmes dzemdē,
Debesu ilgās un dārgakmeņgatvēs
Esmu pie mīlas iekš svētdzīves atvests.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

14:38

04.03.2024.

†

Kēniņu Kēniņ un kungu Kungs!

Kēniņu Kēniņ un kungu Kungs,
Parādi pārāku ceļu mums,
Kuŗu iet ticībā, zemībā -
Tavā, tik Tavējā svētībā!

Kēniņu Kēniņ un kungu Kungs,

Svētais Tavs Gars lai kā upe plūst
Dzīslās mums, dvēseles avotos,
Gaismā, kas tumsību paņem nost.

Kēniņu Kēniņ un kungu Kungs,
Elļu dod, lai tās mums nepietrūkst,
Gaismekļus deguši, gaidām mēs
Godību Tavu iekš pasaules!

Kēniņu Kēniņ un kungu Kungs,
Lūpas mūs' mūžīgi Tevi lūgs
Uguni nest, lai tā versmo vēl
Kristībā jaunā, kas neizkvēl!

Kēniņu Kēniņ un kungu Kungs,
Gara prieks esi, kad cilvēks skumst,
Svētais Jērs, tika kuŗš nokauts par
Grēku, lai tas nekad neuzvar.

Kēniņu Kēniņ un kungu Kungs,
Zeme Tev' slavē un debesu jums!
Nāci ar eņģeļiem tumsu šķērst,
Lāstu par svētību ātri vērst!

Kēniņu Kēniņ un kungu Kungs,
Līdzībā Tavā viss universs spulgst,
Mūžīgi valdi no troņa Sav'
Mīlestībā, kas pār visu stāv!

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

12:24

05.03.2024.

†

Viens vārds.

Vien Tu zini, Kungs, manu sirdi,
Vien Tu manu lūgšanu dzirdi,
Ak, pasargā mani no ļauna,
Lai svētībā aust diena jauna!

Ak, piedod tiem, kuŗi vēl staigā
Tai grēkā, jo smagā un baigā,
Un viņiem nu ticību dāvā,
Ka uzvari katrā Tu prāvā!

Dievs, asaras manas Tu glabā

Kā asinis pie krusta staba,
Un nopūtas sakrāj Tu traukā,
Lai svētītu tās garā jaukā.

Ak, ticību stipru man dari,
Ka visu, Dievs, iespēj un vari,
Un mīlēt dod, kā mūs mīl Kristus,
Kaut visums uz pusēm ar' plīstu!

Es šķietos kā akmeni veļam
Un galu vēl neredzu ceļam,
Ak, pārvērt šo akmeni dūnās,
Tad apklusīs nešpetnas runas.

Es šķietos kā pārtopam klintī,
Bet kristīts es izglābto ģintī,
Ak, Dievs, manī liesmu nu iededz
Un mīlības lietū ar' liedē!

Kā Gaisma no rītausmas šķīļas,
Kā nākot no dvēseles dziļas,
Tā dzimst manī ilgas pēc Tevis,
Dievs dārgais, kas visu man devis!

Kā aurorā zvaigznītes lāso,
Viens vārds visu pasauli krāso -
Tas Kristus, par mani kas mira,
Lai sirds mana svētītos tīra.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
20:20
05.03.2024.
†

Jauns laikmets.

Kad izeju rītā no mājām, es raugu,
Kā radība Tevi, Dievs, slavē!
Es izredzēts saukties par Tavu, Dievs, draugu,
Lai Tevī vien varētu stāvēt!

Tu padomu dāvā, Kungs, gudrības vārdu,
Tu klints, uz kā namu es ceļu;
Ļauj doties uz priekšu nu, važas ar' ārdot
Un teicot Tav' dievišķo ceļu!

Ir izcīnīts visums, kas Tevi nu godā,

**Ir atpirkta tauta, kas svēta,
Nekad vairs tā neieies dusmības sodā,
Bet laimē caur Tavējām rētām.**

**Tu apskaidro prātu, kas liecina Kristu,
Ak, pateicos, Dievs, Tev par Garu!
Vairs vecajā grēka nemaz nepazīstu,
Jo šķīstos ar Tavējo sparū!**

**Es sekoju, Jēzu, Tev tagad un allaž,
Un asinis Tavas man' sargā,
Jau valdīšanai Tavai neredzēs gala,
Kad nāks Kunga Diena tā bargā.**

**Dod atklāsmi jaunu par godību Tavu
Un dziesmu liec mutē man arī,
Uz vārda kad pārlicinoši es stāvu,
Tu sāk visu pilnīgu darīt!**

**Ō, Dievs, Visuvaldītāj, svēts ir Tavs likums,
Kas mīlu tur augstu un cēli,
Jel dod, ka mums dārgs ir Tavs zeltītais tikums,
Ka zinām, cik daudz laba vēli!**

**Ō, Dievs, valdi Tu Gaismas pilnīgā pausmē,
Kur mirdz Svētais Jērs paradīzē,
Nes godību Savu nu debesu draudzē,
Kas Vārdu ceļ, izkristalizē!**

**Jauns laikmets ir sācies, Dievs, mēs Tava tauta,
Kas dzīvo jau ticībā spožā,
Ik asara žāvēta, nedzird vairs raudas,
Nu esam mēs mīlā jo drošā.**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

11:06

06.03.2024.

†

Svēts ir Tas Kungs!

**Svēts ir Tas Kungs un Tā mīla!
Aptver tā āres un dzīles!
Svēts ir Tā bauslis un likums!
Jaunajās Derības līgums!**

Sveicu es Tevi, Kungs mūsu!

**Nevaru palikt es klusu!
Dziedu Tev godu un slavu!
Atdodu dzīvību savu!**

**Svēts ir Tas Kungs, Viņa vārdi!
Liesmo tie manī kā sārti!
Piedot un mīlēt man māci,
Dievs, cauri dzīvūdens krācēm!**

**Sveicu es Tevi, Jēz' Kristu!
Svētajā Garā es tvīkstu!
Dod man iet taisnaju teku,
Sirdsprātā lolotu, slēgtu!**

**Svēts ir Tas Kungs, Viņa domas!
Dievdruvas darbi un jomas!
Izsūti Vārdā mūs strādāt,
Dievs, par ik dvēseli gādāt!**

**Dieva Jērs, Tevi es sveicu
Un Tavu upuri teicu!
Miri un cēlies Tu augšām,
Atsvabināji no kļaušām!**

**Svēts ir Tas Kungs Trīsvienīgais!
Gaismā Tā tumsība izgaist!
Atzīst nu katra lai mēle -
Dievs ir dzīvs, uzveikta elle!**

**#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:47
06.03.2024.
†**

Miers. Jauns vīns.

**Jēzu, mans labākais draugs,
Es ticu, es mīlu, es ceru,
Kā lotoss man dvēselē plaukst
Dievs, logus kam, durvis es veļu.**

**Jēzu, viss piepildīts ir,
To teici Tu Golgātā todien,
Kad gāji par grēkiem mūs' mirt,
Lai nebūtu vaļas vairs sodiem.**

Svētgara mīlīgā balss

Nu runā uz cilvēku sirdīm -
Lai ceļas, nāk Dievvaras valsts,
No kuŗas mēs neesam šķirti.

Brīnumu Dievs, mūsu Tēvs,
Pats liecina garā man tagad -
Ej sludini, neesi glēvs, -
To vēsti, kas tumsību dragā.

Vīns, visu jauns, svēts un labs,
Nu Jaunajā Derībā lejas,
Es zinu - nu esmu es glābts
No zudības un bezizejas.

Jēzu, Tu lāgs, uzticams,
Tu mani nekad neatstāsi,
Uz Vārda Tav' būvēts mans nams,
Un atrasts ir zaudētais grasis.

Jēzu, kāds miers brīvestīgs
Nu ienāk man dvēseles laukā,
Nekad tas, nekad neizsīks
Šai debesu valstības raugā.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:16
06.03.2024.
†

Augšāmcelšanās.

Gaismā es sevi atradu -
Debesu mīļajos namos,
Izdzēsis Dievs bija parādu,
Izlējis žēlību Savu
Pār dvēseles lauku un pļavu
Dzīvūdens ezeros rāmos.

Svētumā pašā es iegāju
Caur krustu, cilvēces pelto,
Un attaisnošanu, kā pieklājas,
Es saņēmu Dievā un Jērā
Caur debesu asarām sērām,
Lai dzīvību jaunu es smeltu.

Jēzus drīz mani ar' kristīja
Ar uguni, Svētajo Garu

Un pilnīgi dvēseli šķīstīja,
Ka patiesīb's brīvē es laistos
Vien brīnumu svētbrīžos skaistos
Pār mīlas un laimības āru.

†

Ved mani, Svētais Gars, dvašu dod runāt
Un teikt Dieva slavu kā pārkoņu dunā;
Paldies Tev par brīvību senapsolīto,
Ka uzklausi mani, kad ceļos es krītu.

Rakstīts ir: "Visu es daru nu jaunu!"
Paldies, Dievs, ka uznesi krustā ar' kaunu,
Un grēku Tu izdzēsi skaudrajās mokās,
Lai pasargāts būtu es tēvišķās rokās.

Svētīts Tavs varenais Vārds Jēzus Kristus,
Iekš kuŗa Tu vadi, lai gars neizmistu;
Nu Gaisma ir nākusi pasaulē šinī,
Ko, Dievs, katrā sirdī paud, dedz, atgādini!

†

Pazudušais dēls mājās atgriežas,
Dievam godu dod visi pravieši,
Tici Tam, kas ir tevi radījis,
Iekš augšāmcelšanās tevi vadījis!

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

11:37

07.03.2024.

†

Lielajā Debesu Draudzē.

Lielajā Debesu Draudzē, kur svētums no Dievtrōņa plūst,
Gars pateicas mans par To Kungu, kas izglābis visus ir mūs,
Par Gaismu, kas nāvēja tumsu un uzplauka ticībā ar',
Sirds liecina pasaulē šajā, ka tā visu svētdarīt var!

Iekš Dzīvības jaunās un brīves, ko Svētais Gars mūsos jau pauž,
Sirds apvārkšņos zeltītos laižas un godību pilnīgu jauž,
Kur dārgakmeņmirdzošās ielās dzied debesu koŗi tik jauk',
Ir ticība svētīta manī, jo mirklis, jo stiprāk' tā aug.

Ō, Debesu Kēniņ, Tu svētais, ver acis uz cerību mums,

Kas solīta pieņemam spēkā tai dienā, kas vairs nesatumst,
Ir Dieva Jērs gaismeklis katram, kas uzvilcis taisnības drēb's,
Tas gaismeklis dievišķam skatam, zem pūra ko nakts nepaslēps!

Ō, dziedu es slavu un godu Tam Kungam, kas atsvabina,
Un Svētajam Garam patiesi - tas mīlēt man atgādina!
Nāc, Kristu, ak, godībā savā un parādieš katram, kas tic,
Un visiem, kas neatzīst Tevi, - lai dievbijībā nu tie trīc!

Jā, Lielajā Debesu Draudzē, kur eņģeļi kalpo un lūdz,
Ļauj mīlēt man, Dievs, visu karsti un dziedāt Tev no visas krūts;
Kur dārgakmeņmirdzošās ielās svēts izlejas jau dzīvūdens,
Ir piepildīts Vārds, Viņa bauslis un brīvības solījums sens.

Lai izglābtā tauta nu saka - mūs atpircis Dievs, mūsu Kungs!
Uz zemi tas nāca kā Cilvēks un mira kā Jērs Viņš par mums,
Lai teiktu mēs Svētajō Vārdu un ieietu Valstībā drīz,
Lai atzītu visi To Kungu, ko slavina universs viss!

Dievs, dāvā man ticības domas un mieru, pēc kā sirds man alkst,
Nu tagad, kad dzīvoju Tevim, kad pārcirsts ir grēcības valgs,
Un apgaismo Ceļu man arī, lai ietu es taisnīgi to,
Un stiprini mīlību manī, ar asinīm zīmogoto!

Ak, visuma Radītāj, Kēniņ, Tu Tēvs mūsu cildināmais!
Ir pasaule pilna ar Tavu šo godību, dzirkstī viss gaiss!
Ar palmzariem mājām mēs Tevim un ticībā vienojamies!
Kā upurī dzīvi mēs dodam Tev sevi un ziedojamies!

Šai Debesu Lielajā Draudzē, kur darīts viss pilnīgi jauns,
Sirds gaviļē mums katru mirkli, uz Tevi, Dievs, brīnišķi sauc;
Kungs Jēzu, nāc, stāj mūsu vidū, uz mums Svēto Garu nu dves,
Lai evaņģēliju šo dārgo it visiem nu varam mēs nest!

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

14:27

07.03.2024.

†

Psalms.

Viena vārda attālumā esi, Dievs,
Tu Kungs mans dārgs,
Pazudis kad esmu, dod man atrasties,
Tu, Kungs, mans Sargs.

Svētumu es bijāju, Dievs, taisni lem

Un atpestī,
Dzied lai godu Tevim visa debess, zem'
Šai svētbrīdī!

Šķīstī visus manu domu skatus, Dievs,
Pēc laba prāt',
Dod pie Tavas stiprās rokas pietverties
Un mājup nākt.

Mutē liec man lūgsnu vārdus dzidrus, Dievs,
Lai slava skan
Tevim, Kungs, ka Svētā Garā kristīties
Nu atļauj man!

Visu esi radījis Tu pilnīgu,
Es baudu to,
Cik Tu esi labs, es Tevi cildinu,
Ka apskaidro!

Lielos bēdu laikos Tu mans patvērums
Un cerība,
Izlej Savu žēlastību pāri mums
Iekš derības!

Kungs, Tu zini visus manus ceļus, tek's,
Tās līdzini,
Neuzvar lai manā dzīvē ļaunums, grēks,
To nīcini!

Dievs, Visvarens Valdnieks Tu šai pasaulei,
Tu Aizstāvis,
Gavilē lai Tava svētā tauta, dej,
Un spozmē viz!

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:11
08.03.2024.
†

Naksnienas.

nobažījušamies atslēgvārdam
trīs triādes padomā
trīs kultivācijas nodomā
trīs pērkoni gaisā

uz elektrōnifikācijām salaidušies

kosmosa aeronauti
pričendāļi skaņi skan
plosīdamies zibeņu miriādēs

kūstošo atmiņu svētuma prezentācija
kā tirkīzzila smaragda upe
savirpinās bērna plaukstiņā
ar rievām pret dzīveni

lasi, kā mākot izžvidzināties
turpini, kā esot palaizdamies
mierini, kā pieprotot sijājumus

★★★

respektablu funkciju pamatdomēni
atgriešanās augļus nes
padziedi, mazputniņ
uz šīs izglābtās sacenses

atkritēju fabulas
projāmdzenošās ābeces lauž
kamēr nereālais bīts
no degļiem tīmekļus auž

atgriezies nomoda pārtikā
ceļojošais rudzugraud
tevim nekas šinī dieva dzimtenē
nu nepavisam ne kait ne draud

★★★

tas nekas, ja nav piesaukts vajadzīgais vārds
man vēl pieder
dusmu sārts

tas nekas, ja glance pametusi jaunpiedzimšanu
es vēl esmu
par maizes krimšanu

★★★

sacelies pret pastāvošo varu
brūkleņu dīdītāja skaistā
manus karbonizējošos pantus
pati augstākā valdība aizstāv

★★★

topinambūru saucienu iztikas māgā
Terrafrims rodeļus šņauc
Terrafrims - mītiskais auglis
atbilžu variantus nenošmauc

republikāņu goda jautājumu
augstspriegumu virzītā joma
rekonstruktīvi iztīrā koplietošanas ekrānus
kā vīnā izplunčājusies chromosōma

eņģelisks mājiens vai nu zēģelisks klājiens
pulverizēto notikumu epicentrā
smadzeņu saskalās kapitulizē
vaivariņu klēpi membrānā

★★★

būs vēl jāizdomā
pēcgala plāns
vai tas nav bijis
pagalam plāns

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
01:26
09.03.2024.
∞

Gardvesma.

pareizrunu jūra plūst
gar krastu tik
gar krastu stājas emōciju vilnis
sūrs
kur bangas dus
pret krastu tik
kur valda smieklu pilni
pelni
naktssajūta
pamostas

domu veidņu pirmsattēli brūk
uz meža linājiem
mēs zinājām
mēs piepratām
ar dzīvu rakstu deguniem
uz degumiem

ar losjōniem un musōniem
vien cīkstēt varas
spriedumu

dieva daļiņas kā spuldzes kvēl
man šodien nebūs žēl
es iešu treknā nozvejā
pret afixām un cerībām
par lielām gaismas zvēribām
es runāšu
kā kapitulējošais sūtnis gurd
kam salauzts vārds un burts

rītvakaru maiņas slābais sods
ir manas izdzīvošanas
un spējo zināšanu gods
kas tvēries porcelāna krūku osās
tur kur tikai rudens plosās
drānas taisnojot un dziesmas dziedot
nu ir laiks to ziedot

eņģelprelūdiju krāšņais skats
ir gara izlaišana
klau pie durvīm zvaigzne zvana
mana
kaut kur bišu sanā
jūtu pavasari tvanam
skurbtā dzīves melodijā
laižas kas kā trauksmē klijāns
izziņojot laiku beigas

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:06
09.03.2024.

∞

Dzīve turpinās.

Dzīve turpinās, nu, ko!
Es eju vaļā acīm
Un esmu jaunos sākumos
Kā ziedu pilnā placī.

Nāve klieģējas, nu, ko!
Es ļauju saulei spīdēt,
Un piparspraigos asumos
Es varu bēdai spītēt.

Mīla pieņemas, nu, ko!
Ir Dieva miers man garā,
Ko eņģelēni aplido
Šai jaukā pavasarā.

Laime atgriežas, nu, ko!
Es ceļos zvaigžņu tekās,
Un manas dziesmas saputots
Ir prieka saldašs nektārs.

Svētums uzdzirkstī, nu, ko!
Es ticu vārda spēkam,
Kas, iesēts domu līdumos,
Plauks pāri saules lēktam.

Gaisma žilbina, nu, ko!
Tā rāda ceļu mājup
Un atļauj gatves aplūkot,
Ko visu mūžu gāju.

Dzīve turpinās, nu, ko!
Es smaidu, šalcot vējam,
Tas pūtis jūtis apbrīnot
Un soļus jaunām dejām.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:02
10.03.2024.

∞

Fragmenti no dzejas cikla "Rēbuss"¹.

★★★

Tarantellas cienīgs skrējiens
Aizskaun debess juma valdi;
Tiec pie dzīves, jauno strēlniek,
Tavi soļi ledū kalti!

Uzmirdz liktenību domas
Tā kā pelašķīši spraunie;
Humoresku prāvu sēdēs
Ļaudis, plēšas skaņāk rauniet!

★★★

Labāk nojaukt cietokšņmūrus
Gaŗa ceŗa īsos stendos,
Vēŗ aiz zoba maktens kumoss
Liesmo daudzpakāŗju brendos.

Rodeŗmodeŗeŗŗas lēŗiens
Liedē spekulācijprāŗjus,
Domes formulāŗu priekŗnieks
Atstāŗ vaŗā bilŗu rāŗjus.

★ ★ ★

Noliec galvu, rūŗju flautist,
Akmenī uz rēŗā vaigā,
ŗonakt zvaigŗŗu pilna debess,
Un tur sapŗŗu eŗŗŗi staigā.

★ ★ ★

Izkauŗanāŗ bija liela,
Kamēr izlauŗāŗ caur pieri
Gavēŗŗaika diŗais ōpuss,
Gars kam aumeŗ rāŗs un mierīgs.

★ ★ ★

ŗķīŗtī mani, Dievs, pavisam,
Esmu pateicības pausmē
Licis statūtus un varas,
Kuŗām diŗciltīga tauste.

Vara manim bija dota
Tā kā aŗŗāŗniska slava,
Tomēr, Dievs, es radu beigāŗ
Pativēŗumu rokā Tavā.

★ ★ ★

Trōpiskā vaŗā un aizdedzes sistēmā
Moduŗi brāŗas kā meldijas virstēmā,
Piedod man, tumsa, par gaismu pa lāgam,
Un piedod man, gaisma, par dzisuŗāŗ bāķām.

¹ Dzeŗas cikls "Rēŗbuss" - imagināŗs.

10.03.2024.

∞

Kārtējais kliedziens - bums.

**pilni vārdi pilnu domu
saskalots samērīts dienvidus ir
spēles pret ieganstu
spēles ar lomu
ļaudis no ļautiņiem vienkārši šķir**

**mākoņu lakricās rotaļu matrica
būtības zvanus pret liedagu šķērž
tā jau nav gluži
šīs pasaules vadītā
kuŗa pret akmeņiem rupjmaizi berž**

**piesauktie vārdi sapņu īlenos
uztraukti bakstās un gumiju stiepj
māte pīle
savējos pīlēnos
visuma gaišanu neatriebj**

**palūk kur tronī sēd dievs varas zizli
herbālās praktikas vīrāka smārds
mēs jau vairs neesam
greizi un tizli
pieder mums atklāsmes lielākais vārds**

**atdalīt dvēseles centošās smadzenes
projām no skepses kas miršanu lād
mušmiŗu vīnā
arīdzan peldos es
mūžīgi alterēt manim šo prāt'**

**glābjošais paņēmiens prestižā augstskolā
pārvēršas upēs kas sauļukus svin
krēslaino zāļu
grīstīšu akrobāts
buņģieŗu aplaudēts salkstoši šķind**

**izdoto grāmatu hantēļu pievedums
atmiņu tulkiem dod iespaidu pūr'
vai tik tas nebūs
kārtējais kliedziens bums
šķērdē kuŗš svaيدا un glabā un tur**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

09:39

11.03.2024.

∞

Ilūziju aizkadrā.

ilūziju aizkadrā es lūkojos
es pūkojos
kā pieneņziedi pavasarī
ilgojos
es ilgojos
iekš dieva vēnām sakrustotām
zilgajās
tais debesīs
kam ļauta vaļa mākoņotām
mēnesī
un pasaulē

ilūziju aizkadrā es spodrinos
es godinos
par katru labu algu mākslā
noskrienos
es noskrienos
iekš dieva ratiem apzvaigžņotiem
atrodos
es arodos
starp dvēseļceļiem apgaismotiem
pārrodos
es mūžībā

ilūziju aizkadrā es dziedinos
es liedinos
kā svētā lietū mirkdams
krusā izšķīstu
un izšķīstu
ik dzīves lapu košo krāšņo
krāsaino
man atainot
un atvainot
nu meklējumu kristīto
kas aplaimo

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

11:01

12.03.2024.

∞

Zibspuldze.

**Atradu jaunhorizontu
Un atvēru lūgšanu fondu
Tad domas tur saliku šķērsām
No Zemes līdz Venerai, Marsam**

**Pravietis biju līdz galam
Nu gaišanas laiks ir tā skalām
Pa kaislei, pa kveldošām alpām
Ir piešķirts man - dievišķam kalpam**

**Cik jēgas bij' atvaram dziļam
Tik šķietos es vairs nepieviļam
Ne garu, ne sirdīgu troksni
Starp smadzeņu pusložu sloksni**

**Diendusas prātvēderkaujās
Iet sargtorņa strēlnieki plaujā
No skābekļa mainītām pūrām
līdz putekšņu vieglajām spūrām**

**Izteiksmju gani un trani
Kā laikliktenšpodrētie zvani
Nu mani šņauc tabakā asā
Kad mūžs ir par dzīvību mazāks**

**Atradu jaunhorizontu
Ar strāvu tam pieplūda kontūrs
Un juvelierizstāžu pagrabs
Ar mīlestību bija sagrābts**

**Asiņu pirtīs, to kublos
Es spārnus bij' izpletis dublos
Kur vārdi kā līdztekas stinga
No cilvēces, pusnakts un lingas**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

13:43

12.03.2024.

∞

Norises dabā.

Iekš norisēm dabā iet mehānisks pulks,

Viņa sānsolī zvaigznēs kā dzirkstoši smieklī
Pret nāciju varām kā kurtuves kveld,
Šķīstās polārās gunīs un bezrūpā viegli;
Kā kamanīnsportā trauc dievišķais tulks,
Viņa porcelāns liesmo pret atskaņu dziesmām,
Kur augstības mākoņos vētrputni peld,
Nava grācības dusmībā augošām briesmām;
Kur kapteiņu trapi jo saudzīgi vald',
Visa pasaule vīstās iekš zibeniem sārtiem,
Ko starpā ir nācies mums dzīvību kalt
Pāri Ēdenē mirdzošiem briljanta vārtiem;

Lai tālāk skan doma kā impērij's traips,
Atstāts mežotņu kambaņu dzīslās un miesā,
Kur smaršo kā desmitā tiesība klaips,
Nogriezts visums ir šķēlēs, tik medaini biezās;

Iekš norisēm dabā, kas aicinot tvan,
Pāri krustceļu gariem, kas taisnību meklē,
Spoža saule kā ābece sirdīs jau skan,
Mūžu nošķirot čiekuram, briestošam eglē;

Kā lai dūmvadi šoreiz par liec'niekiem kļūst?
Visa gudrība atklājas lūdzošā praksē,
Kad viss apliets ar gaismu, kas dvēselē gruzd,
Un par bagātīb's valgiem raud svētceļu askēts;
Lai šķidrauts plīv, spēlējot spēli, kas vaid
Senu minekļu dzīparu šķaudītās strāvās,
Pār prātsvarā lauzītiem apgaisme raid'
Visu cienīgus zibšņus tais žuvušās rāvās;

Kad kapi ir šķelti un mēneši dilst,
Augšām ceļas tie mirušie, ticības pilni,
Tad godības stari kā vulkāni milst,
Visus aizskalo bezgalīb's lolotais vilnis;
Kad katra acs saredz, kā drānas sev plēst,
Katrs celis tad palokās svētuma priekšā,
Tad dzirkstoši izpaužas rakstrakstu žests,
It kā aicinot kāzās un dižtronī iekšā;

Iekš norisēm dabā, kur viedie arvien
Laižas dejā kā piekūni šalcošiem vārdiem,
Ar' domas man ilgstoši pasakā skrien
Cauri pārkoņu slēdzenēm, ratiem un dārdiem;
Man laime ir šķīlusies, uzteikta nu,
Un mans nedarbs svilst magmā, kas Svētgara cimdā,
Tur ik kauju Dievs dēvē par uzveicamu,
Ejot turpmāk tai ritošā gadskārtu simtā;

Jau vārdi, kas pulcēti memorijās,
Palmu zarus klāj atdevē kaistošām rokām,
Pār kuŗām drīz izredzēts valodnieks jās
Cauri nāvības divcīņas likteņa mokām;
Tur spektrs, kas paveras, stingrs kā klints,
Visas grēcības atmasko pastaigas solī,
Kas šķīsties var būt tā kā knašākais sprints,
Kuŗa galā steidz mīla kā asinis nolīt.

Es zinu - ir cerība neredzama,
Kuŗas vēdās ir ziedoņa glāsmainā vēsma,
Kas garā aizvienu ir iededzama
Tā kā balle, ne savtīgi izlikta ēsma;
Es zinu - ir mūžība sajaužama,
Kuŗas elpā ir brīvības līksmīgie stāsti,
Kam dvaša nav triecama, salaužama
Un kam sapņos mīt dārgakmeņsvaidītie krasti;

Nāc, Svētum, iekš norisēm dabā, kas zeļ
Savā laikā pēc noliktās kārtības labās,
Kur radīts viss vienīga iemesla dēļ -
Lai mums dvēseles allaž ar dievišķo sapas!

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

13:20

13.03.2024.

∞

Spoguļmozaīka.

spoguļmozaīkas krikši zibšņi vizuļi un mirkļi
izģenerē nopūtas kā gaismu sauju sāpju rievās
krokodilu zobu kroņi stīpiņas un sidrabķekši
atžilbina pienākumu drumstalbirku tauriņsnuķus

jūsminātās kartogrammas ziedi zeķītes un svārki
sadārdzina kāros skatus jubileju zaļumballēs
griežot brīnumsveču dzirkstis aptumsumu kolonādēs
vīna darītavas pulsē atkušņos un cigaretēs

serenāžu plaukstiņpolkas licencēs un jauktos koŗos
nojauž tribunālu smakrus agros zvejas inspektōros
dzīvība kā valoddziņa atklāj bezprātības cenu
trauksmē sirēnās un treļļos rallijos un debess kāpnēs

pusnakts derības ar laimi finansē ar' politiku
ēnu spriedumos pār nāvi pēdu spiedumos kur pāvi

dižpārdokļus lasa zvaigznēs komerciāli laminētās
kamēr drīkstēšana pārplūst apteksnēm un amerikām

leiputrijas marmelāde skaudru ziņu asins vējos
nošķiež hipijus un pāžus viesmīlīgām fonogrammām
karaļnamu ugunsgrēkos trīsvienība asariņas
izlej magnētiskos viļņos liedagos un paraplānos

turbīnās kas paredz sekmes tekstils plastisks uzgriež plates
semantiskās daudzveidībās kamēr zemeslode stājas
mobilie un kurināmie fosilie un dedzināmie
daudzinātās vārmās atkož universa cietos riekstus

destrukcijas teorēmas pašauj vaļā bebru sprostus
tagad HES būs vispārpieņemts jaudas skafandros un rīkstēs
čaumallobju virssacīkstēs poseidōns un viņa vaļi
izdzeļ okeānu un jūru beŗot trejas riekšas smilšu

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

16:45

13.03.2024.

∞

Mīlestībā bezgalīgā.

miera pasakainajās dižkrācēs
kur galva ļengana kā vilkvāļīte
nopūšas nakts zvaigžņu mežģīnēs
un es aizmiegu mīlestībā bezgalīgā

kur trotuāri pārvēršas liegās sniegpārslās
un rozes savas pēdējās ziedlapas met
nopūšas mans saldsērīgais sapnis
aizmiegot mīlestībā bezgalīgā

tava kairā elpa mijkrēšļa pavedienos
noglāsta katru manu dziļilgu jūti
nopūšoties pār vakarblāzmas stīgām
mūs apņem mīlestība bezgalīga

zvaigznes dusēt ies iedegdamas lāpas
mūsu skūpstu valgmes ielejās
kur nopūšoties līdz' ar ziedoņa vējiem
mēs aizmigsim mīlestībā bezgalīgā

rīts kavēsies atnākt ar kaistošiem stariem
mūsu saldmē un divvientulības tirpiņās

un mēs nopūtīsimies kveldošās oglēs
aizmiegot mīlestībā bezgalīgā

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

18:13

13.03.2024.

∞

Meža mūža kāja.

Ceļo, meža mūža kāja, ceļo, ratos sakulsties,
Mana atkārtotā slava pāri pļavām sagulsies,
Kur pēc sniegotajiem lauriem vārdi iebirs kupenās,
Atdzims mana laimes deja bezgalībās drupenās!

Mana meža mūža kāja, ievelc zeķi, autus ar',
Redzi, viss ir vienkāršāk par to, kas tikai zemi ar',
Sirdssāpēs un vieglā nāvē paskaties, cik tuvs ir viss!
Tur ir zvani sagaidīti, Dievs, kas nevoid nomiris.

Keramikas plīstošajās pīruešu vilkmītēs
Dzeja sarit raitu garu samīļotās zilbītēs,
Nesteidzini gaisa masas, vējš trauks, as'ras žāvēdams,
Varbūt arī krēslas soļos liktenis būs paredzams.

Ak, tu, meža mūža kāja - zaķa kāja? Kur tu dedz?
Jaunu gaitu iegūst vīns, tā vīnamaiss, ko tukšot mēdz
Tautieši pār labiem svētkiem, šaurās tekas spīdekļi,
Kamēr jestrās pantomīmas noauž dabā zirnekļi.

Jā, būs gals, kad nāksies saukāt atkal vārdus parastos,
Lai tik pazudušais dēls vēl reizi mājās pārrastos,
Zinu, esmu atmetis it visu, varbūt tas ir daudz,
Tomēr jaužu - katafalki tagad tukši allaž kladz.

Vienu mazu peņģerotu aļavaskas, bārmen, ser,
Lūdzu, lai ar' izslāpusī dvēsele no ziņas dzer',
Iedvesma nāk ļoti lēnām, pēdas sniegā iespiestas,
Aizskrienošās grāmatas ar pīlādžsulu piešķiestas.

Bet, ja atgriežamies nu pie meža mūža kājas tās,
Kuŗa dzīvo sapņu kōmā, pasaciņās aijātās,
Sadzirdu es viņas soļus, perkusīvi matētus,
Viņa vēl sauks mērot mirklus, dievišķīgi datētus.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

12:15

14.03.2024.

∞

Zudusī pasaule.

zudušās pasaules spēkratu cīņas
atiež no aizlaikiem slīpētās zvīņas
palagu nācījas naktsmiču vilnā
sludina bezmiegu ērkšķainām milnām

ciešanu apmetņu liesmotie kadri
aizlaižas debesīs spulgotās ātri
laupīto sapņu un brīvības labad
saķeres rezultāts iegravēts dabā

aizslietņu raksti un precību zīmes
izšaujas tumsā no sirds karabīnes
piešķirtā slava kā bumerangs īpašs
metusies asnos un zobgriežņu stīpās

kapakmeņraupjuma reibstošās malas
šodien ir atmodas gaviļu balasts
centrifūgtēmas un šķilšanās process
izpilda dalības vaļības slodzes

zudušās pasaules tiranozauri
uzzied aiz ilkņiem kā sengrieķu lauri
daiņvežu binokļu stiklotās margas
firmamentspozmē liek dardedžu arkas

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

10:51

15.03.2024.

∞

Sametināmais.

Sametināmais un vienkāršais ceļš
Pret brīzi sauc pelnus, kas negaisā kaisās,
Otrādās pusēs, kas atveidus smel,
Kauc lūgšanu ugunis atvērtās aizās.

Pārrautās plēšas un ciešanu žņaugš
Pret atklāto pasauli pusnaktī vandās,
Kur esi, sāpju un izredžu draugs,
Vai maskējies nācis tu liriskā pantā?

Afekts uz afekta liesmaini dreb
Pret dunošiem likteņa klauvēkļiem steigā,
Skolgaļu rietošie līdzekļi slēpj
Uz atvadu kartītēm cilvēces beigas.

Smaršīgie ziedi un kliežu takts
Pret balādēm strinkšķina vēlnas notis,
Pavediens tumsā, kā laikrādis zagts,
Jau mudina taustoties tālāki doties.

Patoss uz patosa stiegraini svilst,
Pret dievīgām ilgām nekādas tam varas,
Debesīs krāsojas taisnuma pils
Pie visiem, kam acis tik gaudas un bāras.

Skaņkārtu džungļi un salkstošais grauds
Pret galvām sit elektrolādētas tieksmes,
Kosmosā tagad vien glābēji brauc,
Un viņiem ir pārvarams bezdomu sliekšnis.

Sametināmais un akūtais ceļš
Pret sārņiem steidz gaismu saukt vaļējiem delmiem,
Aizmirstot visu, kas nolād un dzeļ,
Tas vijas starp likteņa pamestiem celmiem.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

10:17

17.03.2024.

∞

Sapnis sapnī.

Sapnis sapnī. Debess krāces
Aizrauj ogu lasītājus,
Vai jēkad man būtu nācies
Spozēm laistīt mellenājus?

Sapnis sapnī. Izkapts senā
Nopļauj naudas drukātājus,
Vējš tik lapas kūtri dzenā
Laukā, sauktā «Dzestrais klajums».

Sapnis sapnī. Dusmu ķelle
Mālē atgriezeņu saites,
Varbūt tā ir tikai spēle,
Nepiemetīsies kam kaites?

★★★

Piĉpaunu izmisums. Tīrākais jēdziens
Iztulko lasāmo mierīgā garā,
Pilnākais vēders ir rietekļa slēdziens
Atmaskot iekšu, kas blīdusi ārā.

Saņemtie godi un grīdguļa svētā
Pārcieš ik mirkli, kas sagruvis sūno,
Dzīvi mēs toreiz gan dabūjām lētāk,
Nekā to izšķiežam, laikmetam dunot.

Vienmēr tik gaišo un labo, un tīro!
Mašīnu eļļas gan sagremo dzelžus,
Kamēr pār pilsētām vanagi siro,
Akmens būs jāgrūž gan stumšus, gan velšus.

★★★

Palīdzi, natūra, skrejceļu zīmēt,
Didaktu rasētu, algādžu mītu,
Kamēr vēl dvēsele nenostāj rīmēt,
Asaras izžūs pret spožāko rītu!

Atlaidies, lidoni, putns ar ilgām,
Slacītām lietū, kas nepazīst baiļu,
Varbūt ar' vientuļam klaidulim vilkam
Nebūs tad sirdī to pagātnes spaiļu.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

17:17

17.03.2024.

∞

Transdimensionālisms.
Leģenda.

Transdimensionālie vārti,
Žuburlēkmju kaldināti,
Ercenģeļi vērti, kurti,
Atrod īstenos un tikros
Paradīzes meklētājus;
Augstu debess vilkmju spārnos
Sēd pa dimantkrusās garam,
Gatavam dot zemei šaltis,
Pilnas bagātības cildas;

Augstu firmamenta ciklos
Saules ceļš pie brīnumteiksmām
Aizved gaismā zvaigžņu bērnus,
Liecīniekus jaunām lietām,
Kas no dabas tīrās laimes
Smeļ pa atdzimšanai svētai;
Transdimensionālie vārti,
Dzidras gribas izmargoti,
Veras izredzēto skatiem
Baltu pārļu goda vizmā,
Uguns mēļu labbūtībā!

Nesiet jaunām ārēm spozmi,
Vientuļie no vienatnības,
Celiet krietnumā to drosmi,
Brīvību no vienaldzības!
Nesiet dzīvūdeni valgo,
Taisnnieki no patiesības,
Lai to izslāpušie malko
Asins palu gandarībās!

Transdimensionālie vārti,
Atkušņi no plūdu laikiem,
Sasauc putnu vēsmu jundas
Atgriešanās svētku reizē,
Vaļavīkšņu krāsu sardzē;
Karogmastu dižās ainas
Dārgakmeņu šķautnes slīpē,
Pārsteigumos vērtas, bērtas,
Laiž tās sapņu straumes krākāt
Milzu universu spēkā!

Tur, kur noraso pēc raudām
Augstšķirnības tēlains viesis,
Mēness uzdrīkstēties jaudā,
Mugurpuses nepagriezis.

Tik, kur pierakstāms ir eposs,
Līdzšinējo cīņu ieskauds,
Atbildes skan arvien tuvāk,
Spožs to aiziešanas šķidrauts;
Tik, kur pārlicības gēnos
Debess atvari mīl dzirkstīt,
Jutekļi spēj atklāt vairāk,
Nekā dievu nāves pirksti.

Transdimensionālā gatve -
Aleja no seniem mūžiem -

Izplāj zeltā šķetinātus
Likteņus, kas ļaudīm kalpos
Viņu versminātās dejās;
Putnu gaviļēs un dziesmās
Izkalts ceļš, kas gaisos metīs
Vēja smaršojošās brīzes,
Neatkarīgas no prāta,
Nenocietinātas, brīvas!

Izsauciet tos ziedonģarus,
Jūtu strēlnieki ar zalvēm,
Sapulcināt saules starus
Zemes sirdī - uguns kalvē!
Aizmirstiet par tumsas dienu,
Šķeltu zobeniem un nažiem,
Nojaukt vajadzēs vēl sienu
Godības un ausmas pāžiem!

Mīla plūdīs nebeidzama
Pāri badam un tā sātām,
Slava viņas krāšņam namam,
Kaislē neapgrēcinātam!
Gaismekļus tā droši slacīs,
Lai tiem elļas neaptrūkstas,
Ogļu svētas lūpas sacīs
Viņai bezgalīgas lūgšanas.

Nodreb zeme, nodreb mūri
Dieva atnākšanas stundā,
Un tas viss, ko sauļā turi,
Ir vien ūdens kraujā rumbā;
Naudas maisu uzšķēršana
Zenītā, kas visam pāri,
Ir kā bišu vieglā sana,
Kurai sveši ļaužu kari.

Transdimensionālie spektri -
Brīnumi, kam Dieva duka, -
Aiziet uz visdziļu serdi,
Dzīve kam ir tikai luga,
Tā ir nāvējoša suga,
Kurai vārdi zibens sperti,
Tie ir atdzimšanas vārti,
Kurī deg kā elles sārti!

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

11:23

18.03.2024.

Par snaudošajiem kaķiem.

**Atvērtās durvis un aizvērtie nami.
Tu, mana dvēsele, vēl nepamani
Snaudošos kaķus to palodžu svelmē,
Izbērtos dārgumus miglāju dzelmē.**

**Atplestās rokas un aizgrābtās sejas.
Laime šo nakti vairs neaizkavējas
Snaudošos kaķos un mēnesnīc's suņos,
Svīstošos tempļos un to bākugunīs.**

**Svečsēžu liesmas un vīnspaida skurbums
Pārvedīs kliezošo ticību šurpu;
Snaudošos kaķos un rītausmas lūšos
Aizritēs valodas leišos un prūšos.**

**Aizmigt un aizmirsties, aizbēgt kā stirnai,
Nezināt, mirklis kuŗš piepildīts pirmais,
Snaudošos kaķos, kam sidraba ūsas,
Atminēt Svētgara nopūtas klusas.**

**Akcentēt, apcerēt pilis un zārkus,
Kuŗus nes mūžībā modrīgais Arguss,
Snaudošo kaķu vislīksmākās ņaudas
Savēdīs mājās ij ciltis, ij tautas.**

**Pārprastais tuvums un klātbūtnes aura.
Dzīvības dakts adatacī, tik šaurā,
Snaudošos kaķus kā modinot glauda:
Re, šorīt brokastā Daugavas raudas!**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

14:29

18.03.2024.

Ilgi esmu gaidījis.

**Ilgi esmu gaidījis, pretim tumsai smaidījis,
Iztukšots kā pusnakts vīns,
Esmu gājis visai viens
Mīklā, kuŗu neatmin
Degošs pērnā gada siens.**

**Ilgi esmu gaidījis, seju neizmainījis,
Devies aklumā, kas šalc
Tā kā okeāna valds,
No tās mēnesnīcas balts,
No tās pirmās ziemas salts.**

**Ilgi esmu gaidījis, ilgas kosmā raidījis,
Žēlināts kā zudis dēls,
Esmu augšāmcēlies cēls
Sirdī, kuŗa neizkvēl
Tad, kad rieta stunda bāl.**

**Ilgi esmu gaidījis, mirklus ēnās šķaidījis,
Piedošanā atgriezies,
Pats ar vārdiem sagriezies,
Esmu sācis gaismu viest,
Tā kā zvaigznes sazadzies.**

**Ilgi esmu gaidījis, mīlestības baidījies,
Asarās, kas šķīstu dar',
Manas domas prātu ar
Vēlmībās šosvētvakar,
Kuŗš pie debess skumjas kaŗ.**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

16:39

18.03.2024.

∞

**Kā atbalsis savu skaņu dalīja.
Teiksmā.**

**Notrīs koki mūžības galējībās. Vētrasputna dziesma sašķel pēdējo mežrozītes ziedu
uz pusēm. Kāda klaidulīga piesavināšanās! Respektābli ņērdziedoņi antikvariātos
lasa cietumnieku vēstules, kuŗās lūgumi pēc palīdzības mijiedarbojas ar nikniem
rēcieniem. Taču turpmākais ir sekojošs:**

**Tanī gadā, kad lōzungu cepures tika šūdinātas no strausa spalvām, atgriezeniskās
saites bija pārmantotas no dievu sekcijām galvanizētos subtrōpos. Tur arī mēs
piemitāmies kā šķērsnodokļu svīres augošajās briesmās, kas šķīta samilstam pār
bangojošajiem ūdeņiem. Visi mums prasīja, kālab humoreskas vairs nešķetina gāzes
balōnu pieprasītos uzdevumus, bet asaras par to runāja visskaņāk. Kādreiz jau ir arī
jānotirkšķina samazinātās lomu spēles līdz atbaidošam likteņlēmumam.**

**Tā nu turpinājās arī žestikulējošais naftas magnātu sirreālisms. Toreiz, kad pirms
launaga vīns tika sakulstīts ādas maisos, drīgeņu krēmzupa arī tika baudīta pēc**

etalona un galda etiķetes augstākajā piedienībā un manierībā. Bet mēs nezinājām šablōnisma savrupinātās korespondences iztikas līdzekļus. Varbūt pat, par laimi, jo juridiski tas viss sasaucās ar aizlaiku aizmetņiem diplomātiskā ceļā, kurš noteikti pastāv vēl mūsdienu pasta iestādēs. Kad satumsa, mēs piepratām savirknēt vārdu jēgas atmiņu tīstokļos, kas savukārt liecināja par smalku pilotāžu vietējo policijas iecirkņu debitēšanā.

Sakņaudu klāsterīši, pārveidojoties neatkārtojamībā, bija allaž bijuši tēlnieku sabalansēti un mālētāju izžvidzināti. Jebkuŗa vārda skaidrojošā izcelsme jau savu bija padarījusi, tomēr mēs vēl cīkstējāmies ar neredzamo pretinieku ūdeņu virpuļošanā.

Katrs izteiktais spiediens pret slīdošajiem ekrāniem sacēla jūtu vētru svešterminu iztulkošanā, kas pēdīgi noveda pie jaunu zemju atklāšanas bižutēriskā glancē. Un par atskaņām še nebija ne runas! Tas bija pašanalīzes tieciens uz baltā galdauta svētkiem jebkuŗā valsts teritorijā, kam, jāpiebilst, allaž bija sava disciplīna, pietāte, svars un saturs. Tā arī mēs zinājām, ko gaidīt no teiku un leģendu accelerando un crescendo.

Vārsmojumu kokteilīši jau bija sadevušies rokās ap to laiku, kad universs valdīja pār sevi un cilvēks bija ieradies tā tālākajā malā. Izskatīgi lēmumi un savervēti lērumi bija polarizējušies anglicismos, kas jau no sākta gala šeptējās ap ļaužu miestīņiem un ceļamkrāniem. Atlika tikai viens jautājums - kur varas mežģīnēs bija aizķēries tas mūsu dvašas vilkmes milzu elpojums? Tur jau sekularitātei nebija teikšanas. Tur jau valša ritmos griezās sabiedrības untumu radītās ķildas. Bet mēs, dievišķi nesasteidzinātie, aprūpējām bungu rīboņu šamaņu antagōnismā, kas nedaudz vēlāk atainoja zināmas jēdzības starp vecišķo un novatōrisko. Aizmirstās tendences atkal nokļuva gaismā, tomēr šoreiz mēs vairs nebijām vieni.

Kur staļļu ugunis, kur liesmu zirgi? Vai precedents būtu charismatiski noplaucis noputējušajā klavieru taustiņā, kas allaž raugās pret saulei? Ak, kādreizības iegansti! Tur toreiz mēs skraidījām pa nekurnekadzemes svabadajām sapņu līknēm, sarakstot vien ziedoņvēsmu dzejolišus par skaistām un nevainīgām idillēm! Lietas nu it nemaz nebija nopietnas, un mums nevajadzēja attaisnoties par sava deguna bāšanu burtkopās un salikteņos. Kāds jau mūs vienmēr bija lasījis, un tālab mēs bijām laimīgi, veidodami Zemi, Mēnesi, Sauli, zvaigznes un citas reālijas un nereālijas. Pastāvējām ticībā. Tur mūsu eksistence mūs aicināja uz kinō, nepieredzot jaunās dienas. Ak, kāda atvieglojoša doma - atminēties atmodas gadus, jaunpiedzimšanu un izšķilšanos no ēnu dižbišķrēsliņas tās vainagotos suminājumos!

Tātad mēs rakstīsim par to, bet mūsu smaids laistīsies pār tehnoloģisko attīstību visvaŗu un visdaŗu kultivētajā atribūtikā.

Notrīs koki mūžības galējībās, un mēs esam kā augoši nadziņi varbūtības skavās. No izrietošajām sekām mēs smeļam pa elektrōnieciņam turpmākā vārdā un esam par vienu balsienu tuvāk gigantiskajai atbildei. Tā vēstī par mūsu ienākšanu gaismas plaknē, kas savedusi kopā cunami ar atvaru un uguni ar liesmojošu lavu, zibeni ar plazmu un vēju ar orkānu, zemi ar augsni un ūdeni ar straumi. Tāpēc mēs esam šī universa pastāvošie un brāzošies, tāpēc mūsu mēle ir šķelta vienotībā.

18.03.2024.

∞

Vēl agrs.

Rīts austot apguļas senajās kāpās,
Vēl agrs - dus putni uz elektrōstabiem,
Klīst sapņi, kā zuduši likteņa sāpēs,
Tos, putni, ar spārniem aiz bezgala glābiet!

Klimst jūta, kā ilgota cerības līcī,
Vēl agrs - ko manī kā apse vēl trīci?
Jel raugies un apvārkšņa svētumam tici,
Tad laid mani lidot jau eņģeļiem līdz!

Dus aizmirsies plakstiens uz smilšainās sēres,
Vēl agrs - nav modušās mašīnu ēras,
Skrej domas, līdz vilnāju skatieni veģas,
Tak laimības jaukā tie neatdzeras.

Rīts austot selgā beģ zvaigznes un glāstus,
Vēl agrs - to sapņiem es klusiņām stāstu,
Drīz pametīs putni šo kailatnes krastu,
Pat saukti, tie mīlas vairs nesaprastu.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

08:37

19.03.2024.

∞

Tauriņu pasakas.

Ōda.

Jau tauriņu pasakas manī šo zemi kā vējdzirnas griež,
Un zibeņu dziesmotās dravas jau saldkairu medu tik rieš;
Es varēju palikt uz vietas, kur uzburts ir svabadīgs gars,
Kad kļuva tik vēsi pie saules, pie dvēseles kļuva tik karsts.

Jau brīnumu daiļotās notis skrej klusumu neprātā šalkt,
Man būs visu mūžību dzīties un brīvības dvašas jau alkt,
Kur briesmīgā nakts chromatikā pa zvaigznei vien kosmosā dziest,
Būs taurēm no senajām dainām nu simfōnijtimpānus bliezt!

Kāds karogs! Tas izkārts pie muižas, kas debesīs svētlaimi jauž,
Kur cilvēki rokas un dēstī tos kokus, ko vilts nesalauž,
Sirds atkal pret visumu cīnās, lai varētu rītausmu sveikt,

Lai atkal es varētu mīlēt un ticēt ar' vairs neizbeigt.

Pār pilīm, ko pērkoni uzceļ, mans atmodas lidojums trauc,
Tam pakļaujas jūti un sapņi, bet pasaules gars nepakļauts;
Ko uzlasa putni pēc manis no gaudiem, kas gaismājos birst,
To dziedē ar' dvēsele mana, kad spozmē no žilbuma mirst.

Jau tauriņu pasakas manī redz - spārni man allažin pland,
No senatnes dziesmām pret klintīm kad dievišķās atbalsis grand,
Es brīnos par aizsauktu mīlu, kas saldenu arōmu nes,
Tad lietavās stāvu pret vējiem, mazlietiņ kam piederu es.

Un acis man dotas šai brīdī, kas neaizmieg pusnaktis trīs -
Lai slavēta saule un gaisma, kas kaulos man valgmāini līst,
Lai sasauktas brīnišķās bites, kas svētību kārēs nu liek,
Ar' manim būs gaviļu sanā jau patiesīb's liecību sniegt.

Kur kalnos jau ziedonis staigā, sniegs lēnītēm delnās man kūst,
Ak, gaisma, kas bijusi sirdī, nekad tevīm nebūs še zust!
Uz darbu, kam palīga vaļa, lai mūžīgi rokas man līdz,
Kad eņģeļi atver ik lūgsnu, pie Dieva no zemes kas stīdz!

Balts klajums, un atmiņu ziedi tik noslēpumaini nu plaukst,
Es iededzu tumsībā lāpu, ik mirklis nu svētdarās jauks;
Jā, savlaik es sasniedzu zvaigznes, pār viņām kad asaras bēr',
Bet tagad, kad aizslaucīts visums, uz viņām vēl dvēs'le man cer.

Jau tauriņu pasakas ņemas iekš vēsmām man dzīvību klāt,
Es allaž gan esmu tur bijis pie debesu draudzības klāt;
Lai dzirksteļo atplestās āres, kam dzīslās vairs laiks nepastāv,
Tām blāzmošu līdzī es dejā, kam līdzīgas pasaulē nav!

Mirdz gaišums iekš pilsētu vidus, nakts klievēta, himnas jau skan,
Vispārpilnīgākajos svētkos ir jāieiet uzvarā man;
Kad ticība plaiksnījas miesā, kam astrāls ir sūtības mērs,
Ir lidojums jāveic līdz galam, ar mūžību tad jāsader.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

11:11

20.03.2024.

∞

Aizsaules klajos.

Leģenda.

Mākoņu ceļos un aizsaules klajos,
Kur ideju valstība ēterā zaigo,

Ir ticības apmetnis brīvības sajozts
Caur mirdzumu valdošo, cēlo un baigo;
Tur izgaist ik mirklība piesātinātā,
Kas cieši reiz turēja dievišķus grožus;
Kas gūstīt spēs negaisa lādiņus prātā,
Pēc kuŗiem ik asara rūgtākā nožūst?

Es cērtu to ceļu, kas augšup ved klintī
Caur postu, kas likteņu akmeņos skrāpēts,
Lai atgūtu senatnē mirušās zintis,
Ar kuŗām drīz veldzētu naksnīgās slāpes;
Arvien mana trauksme iekš pārkoņiem nobrazd,
Kad dzirkstis met dvēsele zibeņu strēlēs,
Arvien griežas tālāki laikmetu zobrats,
Kas runā it visās šīs esības mēlēs;
Tur, augstu pie vaļējiem gadsimtu vārtiem,
Ar' teiksmas, ko mīlu es, piebriest un aizdun,
Tās līdzīgas ir kaŗa lielgabaldārdiem,
Kas dārgakmeņkalti iekš godības skaistum';

Kāds niknums gan ķēris ir mani šais alkās,
Kam izzināt visuma baltkvēles dziņas,
Kad laižos pār pasauli vētrainās šalkās,
Top tālas reiz lolotās sirdslāgās miņas;
Vien tieksmi es jaužu kā cīņiņu lielu,
Kam atklāt būs nākamās cildenās lietas,
Tās slepšus kā čukstot uz sapulcēm ielūdz
Ik poēzij's rakstus, kam nozīmes viedas;

Iz mākoņiem plēsti nu sapņi un ceres,
Ko piepilda zvaigznes ar debesu lavu,
Tās bijušas esot visspožākās bēres,
Kas eņģeļus piecēla augšām ar strāvu;
Tais mākoņu ceļos un aizsaules ārēs,
Kur spridzina dievi nakts aizsprostus drūmus,
Likts svētības zīmogs ir astrālās varēs,
Kas apvaŗavīkšņo jau firmamentjumus;

Zvīl slavas un rītsvīda margotie audi
Pret ledu, kas kosmosa vilnājos salis,
Bet tāļi tā stindzīgie tumsības draudi,
Jo liesmainās nākšanas spriedums ir galīgs:
Re, asiņo ugunis dvašā, kas rauta
No mūžības sprādzienu atbalsīm dobām,
Re, milzīga iraid tā svelošā jauda,
Kas piešķirta likteņa asajam zobam!

Jau gaisma teic pastaro lēmumu klāri

Par vienību mīlā un garā, tik spējā,
Ka jālido izredzētajam būs pāri
Tai nāvei, kas izkaisa dzīvības vējā!

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

10:02

23.03.2024.

∞

Tie.

Tie rakstīja sāpes, kas nenodziest lejās,
Kur uguns ar uguni blāzmoti skrejas,
Pār debesu vilkmēm, kas sārtojas dziesnā,
Tie izpaua notis, ko nedziedās dziesmā;
Pār kailatņu brīzēm, kas šalkojās vārdos,
Tie iekala atmiņas degošos zārdos,
Kur nokrita atslēgas svētbiržu sūnās,
Nekad nedzirdēs vairāk eņģeļu runas;
Tie pārlaidās pāri kā veļi no stāstiem,
Kas spēkradni lauž visiem sendienu lāstiem,
Kur sveces vēl dūmo, kā dzēstas no kara,
Bij' izlietas stundas no zelta un vara;
Kā miglainā brāzmā bij' svaids tas aklums,
Kas zārkos dzen pēdīgās asajās naglas,
Kur līkst zemi zari pār nomoda jausmu,
Mēdz liktenis kauties caur lauski un šausmu;
Tie dīrāja mirklus, iekš pieres kas cieti,
Un zemi vēl slacīja asiņu lieti,
Kur aizbrāzās pagātne atriebes alkās,
Pār pasauli nolija dievišķas salkas;

Tiem rūpēja zibens, kas elementcīņā
Bij' atstājis visu tā likteņa ziņā,
No rietiem kas oglēs tvan dūmakas šūpās,
Līdz elektrōsitiens šauj ķerubu lūpas;
Tie turējās pretim ik tumsības ziegam,
Kas gurdeni tvaiku klāj sapņiem un miegam,
Lai ataustu kalnāju putnos, to plandās
Un krāsotu lillijas cirsmās un randās;

Kad noklusa firmaments bijības garā,
Tie izlaida starus no zvaigznājiem ārā,
Bij' gaiss piesātināts un ellišķi pikants,
Kad mākoņus valdīja paisums jo līgans;
Un saule tad dzirkstīja svešādus kāvus,
Ko nakts bija bezgalā plāvusi stāvus,

**Tad radiōvilņos kā stiegrās jo tvirtās
Tiem bangoja sirdis jau dieviešu cirtās;**

**Tie rakstīja kārdināšanu un dzirkles,
Ko pāršķēls reiz nāves un dzimšanas mirklis,
Tad pergaments zīmogots tika līdz laikam,
Kas vaļu dos iztēles valodām spraigām.**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

11:08

24.03.2024.

∞

**Zibens valdība.
Ūda.**

**Speŗ zibens debesu vērpētes
Un ņemas tumsībā gaismu dvest,
Tur tieku pie patiesīb's klātāki,
Lai sapņi dzimtu man bagāti;
Speŗ zibens nakšņoto līdumu
Un īstenībā vēŗš šķitumu,
Kad plaiksnī multiverss dzīslotnēs,
Kveld karsta versme man azotē;**

**Jau parādības krāc smadzenēs,
Un gars, kā uguņu aptecēts,
Sprāgst pušu, izliedams elektrīb',
Kas cauri apvārķšņiem zibēt zib;
Jau debess dusmības bangojums
Iekš dzirdes nerviem kā dravas zum,
Tad mostas vētrainās lietavas,
Kas atnāk tuksnešus palos gāzt;**

**Kur vēju atblāzmas krāsmatas?
To ceļš ir izvījies negants un ass,
Kur taisno pirmspēku atbalsis?
To dvēs'les nule iekš orkāna ģist!**

**Kā zvaigznes liesmo iekš galaktik's,
Pat nāvē uz mūžiem kas neaizmigs,
Tā zibens manim to dvašu plēš,
Kad alkas pēc taisnības vaļā pleš;
Kā saule rītu drīz atzaigos,
Būs vētra briedusi aizlaikos,
Kad dievi asinis baudīja,
Iekš kuŗām tiesības maudīja;**

Uz zibšņiem, brāzmotās spārnotnēs,
Dzimst teiksmas - šīs cilvēces varones,
Tās dziesmās ierakstīt pieklājas,
Pēc nakts lai nāk gaismības vieglajas;
No ausmas stariem to godībā
Vēl redzu izjājam spodrībā
Trīs garus, vienotus dievībā
Un prāta atklāsmes viedībā;
Tie slavē zibeni draudīgo,
Tā skatu, mūžīgi šaudīgo,
Un pravieto, ka vēl vētra nāks,
Kam gaismas viesulis strāvos traks;

Spers zibens vaļņus un cietokšņus,
Un ēnu zirnekļu mitekļus,
Ik brīd', kad radība mirkšķinās
Sev acis, plaismojums šausies krass;
Tad dzīvīb's dzīslās un skeletos
Trauks gaisma ugunu virpuļos,
Un doma, ātra kā komēta,
Būs zibens valdībā kronēta!

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
19:29
24.03.2024.
∞

Riekšā

Ja kādu tu laiku reiz ziedotu sev
Un pilnīgu brīvību smeltos,
Tad zinātu pasaule, kas ir tās tēvs,
Un kosmosam iepretim celtos.

Ja glances no visuma pārdozētos
Un iespruktu tavējās krūtīs,
Līdz beigām tad aizskrietu cilvēces kross
Tais parāžu dunētās rūtīs.

Kur aizraso tāfeļu zaļganais zaigs
Un asaro paparžu saknes,
Pret rītiem ir allaž vērts tavējais vaigs,
Kas smilktīs dus gluži kā akmens.

Jau ļaudis drīz iemācās putekšņus sūkt,
Un piepildās pravietojumi,

Nu varēšu tevi uz viesībām lūgt,
Par kuŗām tu kādureiz skumi.

Ja neōns būs izredzēts, diena būs nakts,
Es mīlēšu tevi ar gaismu,
Kam bīldināt zvaigznes ir pirmreizējs fakts,
Lai elpotu dvašu un baismas.

Ja kādu tu laiku reiz iedomātos,
Kas saspertu celmus un zvīrgzdus,
Tad izskatīgs sagrūtu pasaules posts
Tais vienīgos dievekļu pīrkstos.

Ja lemts man būs īlgot pēc mīlestības,
Kas dudina sirdi tev, īekšas,
Es sarukšu laīmē tik trausls un mazs,
Lai īgultu tev tavā rīekšā.

#Zīgurda_Teīkmaņa_dzeja
13:21
05.04.2024.

∞

Mīrkllis mīrkllību kad ķēra.

Sīltais sirdi sasīldīja
Pīrīekšmetīskā laīku vījā,
Mīerīgais par laīmī bīja
Atkušņeīfōrījas mījā.

★

Esi tu kā rozēs ērkšķis
Asīnsvadu saldenumā,
Uzliesmojot, dzīestot pēkšķī,
Rētas pluīni debess jumā.

Tīkai īlūzīju salūts,
Tīkai prāva jaunmodīgā
Mūs kā kībernētus salūdz
Atkalapvīenotā žīgā.

Līktenības maīgās dūnas,
Kaķa ūsu trīsēšana
Tagad īr tavs skats un runa -
Tā, kas svētlāīmība mana.

Tveices jaunā optimismā
Sagulst mūsu kāzu ziedi,
Vīzijas kā virši cirsmā
Uzsmaršo, kad dziesmas dzied.

Visa paradīze slejas
Pretim mūsu miera trosei,
Stiepta tā no mīlas dzejas
Līdz pat ugunīgai rozei.

Spoguļi pret aizmigšanu
Lieto vīnu trīsreiz dienā,
Un, kad es tev nepiezvanu,
Reize ceturtā tad pienāk.

Mirkļis mirklību kad ķēra,
Saķēru es tavas jūti,
Nezinot nekāda mēra,
Lidoju kā sarkankrūtis.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:56
05.04.2024.
∞

Vienīgi

Pārspiestas vīnogas vīnogu laukos
Ceļu uz sūtību atslēgām veļ,
Kamēr vēl esi ar pasauli draugos,
Diena - ik diena par padomu der.

Krustsoļu mīmika - karstākais puzlis
Centus pār centībām viskōzi beļ,
Drīz jau ar' sidraba mierstājai uzlīs
Jaunvārdu birums, ko ārzemes sver.

Falšie un kodīgie godīgā modē
Pretstatus žonglē, uz aplausiem cer,
Tā arī pieklājas caurvēju kodēm
Iztikt ar smaršu, kas degunos cērt.

Mudīgie suflieri kartīšu spēlēs
Vaibstus kā granītu diennaktīm kaļ,
Visiem, kas debesīs vairs nesapelēs,

Jādodas reizi būs ar' atpakaļ.

**Rauj, mana miesa, par paraugu augļus,
Kuŗi vairs neprasa tiesas un post',
Kamēr var samatīt lidojam kraukļus,
Visam būs jēga, ko gadskārtās post.**

**Aizšautie vārdi un izziņas process
Vēl aizvien uzņemas rūpes par mums,
Jautājums uzdots, un tīrs ir tā kodekss -
Gluži kā dzidrākais tabakas dūms.**

**Frāzētas frēzes un izmisīgs sauciens -
Vēl jau kas paliks pēc zemeslodes,
Tā būs tā glābšana daudziem jo daudziem,
Pasludināšu ko vienīgi es.**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

21:29

05.04.2024.

∞

Par dzejnieku un viņa laiku

**Dzejnieks sirms kā krasta ūpis,
Mūžīgi starp viņa lūpām
Cigaretēs dūmi kūpēs,
Mūžīgi uz viņa krūtīm
Pasaule, tās smeldze guldīs
Akmeņus no seniem laikiem,
Atmiņas no saules zaigiem,
Rožu sārtus jaunavsmaidus,
Zeltu bezgalīgos skaitos.**

**Visi zina laimes naudu,
Visi zina vētru skaudru,
Visi zina gadsimteņus
Tā kā raibus suņus, dzeņus.**

**Dzejnieks lāgs kā liedags dzeltens,
Nav viss gluži tērēts velti,
Arī viņam zīmuļskaidas
Vairs neviena nenobaidās,
Arī viņa grafitlapas
Nav no asarām vairs slapas;
Tagad laiks ir dzintardzejām
Ļauties jaunām kabarejām.**

Visi zina putnu sugas
Tā kā pamatskolas lugas,
Arī izklūt kā no murga,
Pašnāvībā demiurga.

Dzejnieks domīgs vārdus dzesē
Grīvā, laiks kur kļuvis lēzens,
Katrā sapunktotā burtā
Jūtas tā kā plaudis murdā,
Izmeklēts un atrasts dusam,
Laižas līdz' tas kaiju blūzam:
Ar' visskaistākajām mūzām
Kādreiz jābūt ļoti klusām.

Vilnis brangs pieskalo pamatus celtnēm,
Kuŗām būs Venēcij's skatuvēs peldēt,
Pāri viscietākām čaulām un riekstiem
Jārod būs pozitīvs lēciens pār griestiem.

Apziņa plašāka paliek ik brīdi,
Teātra mākslā kad vienojas glītie,
Zīmogu stampas vairs neklausu spiedei,
Zvaigznes kad gaismu iekš dvēseles piedēj.

Rakstura izmaiņu brīvzemes fokuss
Beidzies kā kārtējais 'hokus' un 'pokus',
Atvadu ardievas smieklos un krunkās
Mūžīgo šamaņu sirdsskandu bungā.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

15:54

07.04.2024.

∞

Saulainā diena

Sēdu, putnus klausoties,
Vēja dūkas ausoties,
Nospindz saules stariņš smalks,
Mana sirds pēc tavas alkst.

Noskrien vakargurdums jau,
Sūrā diena projām blāv,
Dievs pie gaišas debess liek

Mīlību, kas visiem tiek.

**Raksti dienu greznojot,
Mīlē gaismu gleznojot,
Nāc pie manis vasarā,
Ļaujies laimes asarām!**

**Mākoņus jau pavadu,
Lasu senu grāmatu,
Princese tu esi tur,
Mana roka tavu tur.**

**Spožums tavā sejiņā
Laistās valgā vējiņā,
Jauna diena, sveicot mūs,
Dod mums laimi atkal just!**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

09:55

09.04.2024.

∞

Laika sprādziens

**laiks jutīgs
mudīgs
mutīgs
sutīgs**

**paņem, laiks, pie mūžības
vienu baltu lapu tējai
vienu jaunu pantu sejai
zelta graudus labai sējai
vadi spēka dūšībās**

**laiks kutīgs
zudīgs
laimes namā
krama atslēdziņas rāmā
ritējumā atklāj jēgu
radot gaismas pārcilvēku
laikam bīdot vajā stelles
jāizkāpj no pašas elles**

**laiks domīgs
nonīks
tikai kūla
tecēs pirmsmūžības sula**

sēkliņām pa vidu mīsies
skats ar skatu iepazīsies
jaunas domāšanas skala
ornaments būs naža spalā

laika draudi
laika draugi
esiet pirmsmirklības krampji
uzplūduši visi dambji
eņģēm vārstot lietas tvirtas
visām grāmatām reiz šķirtas

laika bangas
laika stangas
uzmeklēt pie karstās gangas
smaršu zāles sinoptiķiem
brīdis kad ir jauniem stiķiem
izfiltrēt ko kodolziemā
tautu izlolotā ciemā

laika termins
ģerbonītis
infiltrācijā tas šķīdis
aizmirstības atkošanā
atžirgst mūsu atmošanās

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
14:06
09.04.2024.

∞

Jaunais ceļš

satecēja līdzenumu kalni
asins avotā
aizvējoja eksistences pelni
zibsnī strāvotā
aizlidoja akmeņi un dvaša
uguns ezerā
atgriezās tas tik pie sevis paša
vairāk nezvēram

domu maiņas sintētiskā šifrā
kodus balansē
matrica jau izstiegrojas likrā
īrot kanoe
mākoņvālu pārsteidzošie spektri

pōlus purina
kundalini kārtslēkšanas metri
kaulus kurina

amplitūdu augstsprieguma pastā
ziņas plivinās
tuksnešiem un tundrām uzsauc basta
zelta zivtiņas
esot viss no visu lielā svara
domā kāpēči
ceļu allaž makten jaunu dara
dieva papēži

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
10:58
10.04.2024.

∞

Pirmsesme

Kaut kur jūra aizplūda
Pazuda aiz oļiem
Kā var jūru aizrunāt
Staigāt sīkiem soļiem

Akcenti zuda akcentā
Pildījās kā nārstā
Jūra sirdīm apņemtā
Uzlīda uz krasta

Pārsteigts bija bišu mežs
Apskriedams ap sauli
Ja tu neesi vairs svešs
Atspirgs senču kauli

Jūra jūtīm kopotā
Atmirdzēja Dievā
Kaleidoskōprobotā
Nebij' vietas nievām

Bilde bildi apsveica
Šķīstījās līdz galam
Reinkarnācijapgreidam
Jāpeld bij' uz salām

Ja tā viss tik kārtīgi
Balansēts uz svāriem

Jāatmin vien sātīgi
Bars starp citiem bariem

Jūra laidās papelēs
Smaršojošā vēstī
Viņa drīz vien sameklēs
Pirmsesmi kas pestī

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
18:43
12.04.2024.

∞

Līdzšinējība

Sakrita raksti par konkrētu tēmu
Sakrāls bij' orchidejatvāztais čemurs
Pasauli citādu raudzīja daudzi
Ilgi bij' dzirdams to palīgā sauciens

Iebērtās sēklas pa paaudžu godiem
Bija ar graudiem jau samītas ļoti
Kāds kaut ko redzēja
Kāds kaut ko šķīra
Kāds cauri baseiniem likteni dzīra

Lai kas būt' rakstāms par iztēles vaļu
Liels ir tās klusuma dārdošais skaļums
Eņģeļu dzejnieki jocīgās drēbēs
Guvuši taisnību plāpīgās smēdēs

Reizi jau tīrījām plastilīnzobus
Viss bija šaipus
Bet mēs bijām otrpus
Reizi jau atsprāga durvis ar krāsām
Bijām mēs gatavi gulbjkaklu kāzām

Medus un sinepes vienotā dziesmā
Atskatās fotō un galerijliesmās
Puantilisms un lablaika vērpe
Plāvmalā atrodas līdztekus dzērvēm

Tā jau tas prātvirziens dzenājis kubus
Kamēr viss dievu klans zīmēja tupus
Tā jau balts narcīšu leģiōnu tēriņš
Bijis stalts vārdkaļu šachmatu skvēriņš

Būs tik daudz retumu pilnības makstī
Kuŗus būs lielajiem mazajos rakstīt
Mierdusas spēkratu ambīcijformas
Pārsniedz nu līdzšinējās aktu normas

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

17:09

13.04.2024.

∞

Laba vajaga, slikta nevajag

rakurss kukurznis rakurss pīlādzis
sveši simptōmi jaunus slazdus kaļ
reku laimnesis āre valkīris
senu muzeju sapnī uzeju

laba vajaga slikta nevajag
mana lakrica sausā neatstās
viss ir vienumēr tā kā caurumā
pilnā cerības jautras spurgšanas

skaties dzenskrūve lillā sieviete
dīvas vienkārši modē apgrozās
viss ir caurmērā diezgan vienkārši
mani apgaismo ciema dzērāji

labtīk laimneši rōzā ķenguri
un pa virsotnēm zaļi bumbieŗi
kaut kur tāļumā izgaist melnumi
mana vācele pilna dziesmiņu

jestras fabulas tukšā neatstās
esmu piecēlis visu valstību
jau no rītausmas dabūs prēmijas
visi sirdēsti kaučukmūžmežos

seru serumi skaistie rekrūši
vižu čivinās laimes pakulās
goda bušmeņi lauru stiegraiņi
zīles iestādīs acu vidučos

reku dzeguze āre zeltmate
brīnums piepūšas ziepju burbuļos
klausies naktssēde dzi vai spīdola
krāsas pamanīs mīlas ligzdiņā

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

11:01

14.04.2024.

∞

Smiekli

Smieklu lāse jūras vidū
Aizmirst nedienas jo ātri,
Pulksteņi kad kūst un lido,
Vaigi rādās visai sārti.

Smieklu gāze slavas lietū
Černomōra maršu spēlē,
Atzaigst prātā senais viedums,
Saldums katrā karamelē.

Smieklu fāze gadatirgū
Saules aptumsumu deldē,
Vai pie vainas dārgais pirkums,
Aizmirsa kuŗš, kā ir peldēt?

Smieklu klase vidusskolā
Baltas lapas krītā zīmē,
Zvērests, dievos neapsolāms,
Radis mājas nulltā cilmē.

Smieklu kase lielveikalos
Izdod kupōnus un markas,
Programmās un TV mālos
Dzīve nebūšot tik dārga.

Smieklu pase muitas zōnā
Bišķrēsliņus lasa makā,
Viss reiz jāatstāj ir fōnā,
Arī vārds, kas neizsakāms.

Smieklu trase blakusvāģiem
Bezbiļešu risas braukā
Cauri Sahārai, tās zaķiem
Pavēlot lekt laikus laukā.

Smieklu frāze, bāze, glāze
Satrinkšķ saules spīdulīšos,
Tur pār kalniem bērni drasē
Dieva solījumos dižos.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

13:52

14.04.2024.

∞

Sintezējot

**lāga varas lāga vārti
manis paša briedināti
manī pašā liedināti
svērti, sperti, kaldināti**

**svešvalodu tīrie saukļi
laižas mazsvarībā auļiem
diegti, liekti, svabināti
kāršu kavās labināti**

**sūro romanču un dzejas
filigrānās domu dejas
sažmiedz asas rozēs saujā
un pēc patmīlības taujā**

**miera vētru skaņās gammas
ir šīs eksistences pamats
rauši, lozberi un alus
neredz ķitvaināžu galus**

**lielās elpas zaļie masti
nosūtīti tiek pa pastu
interpretu plašās vīzes
aizžvidzina projām krīzes**

**lāga varas lāga vārti
savrup, nomaļ apdziedāti
manis paša vērsti, sērsti
vajā atstāti par versti**

**putekšņopijs un tā radi
gaismas saujā aug un sadilst
respektabli sintezējot
visus labas gribas vējus**

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

15:51

14.04.2024.

∞

Izej

Izej smalko labirintu
Kas būs pusē
Kas sāks gruzdēt
Un ar jaunu gadu simtu
Mācies dziedāt
Mācies klusēt

Kaut kur pajuks visa zeme
Pēc šī kaŗa
Pēc šī miera
Izaugs arī koŗas sēnes
Ko iekŗ groziem
Duŗiem pierakt

Debesvalstība ir tuvu
Pienākusi
Katram klātan
Arī es reiz viņu guvu
Savā sirdī
Savā prātā

Atceries par stāvo nāvi
Dzīvībā
Un mīlas naktī
Tai mirdz pretim visi kāvi
Zemeslodes
Centra daktī

Augšāmcelšanās jau notiek
Tā tas būs
Kā vienmēr bijis
Visām rētām cauri sodiem
Dzīslojums
Iekŗ Dieva dzijis

Izšķirt labu vēl no ļauna
Vai to jaudā
Krāsu gamma
Āķi vēl aiz augstām ļaunām
Iekŗeruŗies
Tiesas drāmā

Izej smalko koridōru
Lustras skarot
Zīda pirkstiem

Sveiks lai slavēts gaismas fōrums
Ko uz mūžu
Zvaigznēs izstiept

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
11:09
15.04.2024.
∞

Labgribības taisnais ceļš

labgribības taisnais ceļš
ērķšķu asnus asina
vējam nākot
tikai elš
laiku lēnām stādina

uzpucējies kur tāds tu
kur tu iesi mūžībā
sprostus brīvē virināt
dievdaļiņas sprakstināt

jūs jau mani pazināt
eksistences dižmēles
varu tikai aicināt
jūs pie dzīvas izvēles

klajums sarmas autos tīts
labgribības taisnais ceļš
līdz pat elles gunīm stīdz
līdz pie vārtiem dobji belž

kur tu iesi
pekainīt
uniformas pagērēt
klāt ir sklanduraušu laiks
vulkāniskā atverē

jūs jau mani atkodāt
krāsns pakšu attēlā
tikai krasā atmodā
zibens saspeļ ateljē

labgribības taisnais ceļš
ir mans cēlais rezumē
tik tā pagriezīnu dēļ
naktis dienas nesummē

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

12:39

15.04.2024.

∞

Reizē

sienumsienas apkārt slejas
reizē ir
un reizē nav
tikai sijas
dimensijas
gaismas spektros labi stāv

pērļupītes dzidrie krasti
reizē plūst
un reizē grūst
mājās pārlido jau strazdi
viņu balss
par dzīvi kļūst

trako laiku rāmās sejas
reizē smeļ
un reizē raud
šovasar kas nesīs meijas
pratīs arī
sauli skaut

tvaika vilcieni un prāmji
reizē kvel
un reizē peld
aiziet mirkļi
viņi pārmij
kas tad īsti sirdij ģeld

robežā starp šo un citu
zemestrīces
reizē dārd
izdomāts ir mūža ritums
un tā eksistences
vārds

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

14:21

15.04.2024.

∞

Atpūta

rudzugrauda ceļojums
mana laimes ētika
gleznapstrādes eļļojums
namu sēta svētīga
pieved piedevību man
paskat vārdu plaujā skan
izkaptis kā āžragi
daudz par gaismu ašāki

piepešs guldziens vīna kauss
auglīblaika mīnotaur
pasmaida pār pilsētām
balzamu dod ciltsrētām
pirms bij' matērija šeit
puisis bija un ar' meit'
autogrāfi tika tiem
kuņus spodrināt ikdien

barbarismu šifru spars
pretkustības vilņu marss
piruetes galmos griež
laukos bērzu sulas urbj
kamēr padebesis sviežs
allaž aicina kāds turp
prom no mella darba bēgt
gaismas dabu neaizsegt

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

17:18

15.04.2024.

∞

Piemērs

Poēma

Kādreiz jau istabai pienāks ar' beigas,
Kad pašmāju mūziķi sadosies rokās,
Uz rokenrōlsteliņģiem sakrautās notis
Tad brīvībā pulsēs caur asiņu dziesmām;
Pilns attēls - šī burvība skaldītā priekā
Sedz noziegumskafandrus purpura velvēm,
Kur uzkrīt sniegs dzidrais ar ledāju smīnu,
Pats pirmais tiek slavināts rutīnas līdums;

Vei, redzi šīs galaktik's stiegrotās rūtis,
Kas aizspļauj prom tumsu kā gumiju slābu,
Kad garša ir beigusies trošuāru cieņā,
Viss zenīts drīz paceļas gudrības algā;
Plet finansu darbus pret līdzekļiem smuidriem,
Kad bilance tikusi darīta sviestā,
Tad izgājiens tālīns pret mostošos dabu
Būs audeklu plandās kā grāmatā rakstīts;

Pret kūstošo laiku, kas sabirzis delnā,
Es piemēros atminos saulainās dienas,
Tad kristība bija par olekti tuvāk,
Kad gani bij' griezušies mājupu ceļā;
Drīz konglomerāti ar tvaiku un šnapstu
Tur liecina klaji par dilemmu vārdiem,
Kam vienulaid dziļas ir nākotnes sekas
Iekš saknēm, kas laidušās brīnumu skrejā;

Ō, viss, kas ir bijis līdz zināmām beigām,
Nu piepūšas gaisā kā klusuma rāmums,
Ar' mani ir ķērušas punktotās briesmas,
Kas pavīd uz tauriņiem apkakles gūstā;

Pats pirmais no izlases mudīgiem svārstiem
Bij' Filantrōps, arī saukts Diženais Glōbuss,
Tā varā bij' apmesties bezgala auklām,
Kas savērpa kosmosu deserta traukā;
Bet, ja man lemts runāt par skaidrības dziņu,
Kas tikusi laukā no parādes durvīm,
Es atminos autiņus, brāžam pa štrāsēm,
Līdz valodu izdaiļo lapeņu laka;

Tik drīzi, cik piemērs no piemēra šķīļas,
Mans prāts būs ar dziestošiem pavardiem mijies,
Ar plaušām, kam plēšas ir sveloši karstas,
Es uzkāpšu bedrēm, kas lietavas tura;
Kad ieskrējies esi, lai realitāti
Jau mainītu sevī, tad pietiek ar vāģiem,
Kas dimensijsetus šķir negaisa pērlēs,
Lai pārtaptu iedegums pludmales smilktīs;

Tā, lecot pa prizmām, kas kāvušās senis,
Es mantoju dzimtes, kas kļāvušās vienā,
Un noslēpums prāvs dzimis visā, ko rakstu,
Lai sapnī to atklātu jūrnieki filmās;
Tā visu, ko radījis budists un pastnieks,
Mēdz mīlēt ar' stichijas medainiem svārkciem,

Jo tad, kad ir noskrējis atlaižu sprādziens,
Var aisbergus redzēt to pilnībā baigā;
Jo eksplozīvs allaž ir bijis tas rēbuss,
Kas dzīvības smalcina vīziju scēnās,
Lai skavotu skaņdarbus mīlīgām rozēm,
Še vajadzīgs būs miega cildenais skāvums;

Un ne jau nu tāpēc es dziedāju toreiz,
Lai neturpinātu neko šinī ballē:
Es izrāvies biju no paralēlēm,
Kas atrisināja man priekšā šo spēli.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

19:04

15.04.2024.

∞

Aizrautības

Tā bija simulācija, kas digitalizējās,
Tā bija glābtā nācija, kas spējā vējā sējās,
Tas bija mūsu minimums, kas gobelēnus auda,
Tā bija nakts, kas nesatumst kā apzeltīta nauda.

Jau vārtus vēris krēslas laiks, un sāpes pēkšņi pazūd,
Un aklais acis atver naigs un piedzīvo daudz kāzu,
Jau eņģeļi pār dūsmām skrien, lai svētvakarus kurtu,
Un manas balādes arvien lien iekš' uz ezermurdu.

Vai tām būs slēdziens mīkstinošs kā plastilīns vai dumbrājs?
To suņi dzird, bet nesaož, kad augšup kāpj pa stumbru,
Jau ārpus klajas izvēles, kas aizmigt liek tik cieši,
Tiek sāktas citas izpētes, kam tuvi saules grieži.

Nāks spēks, nāks padoms rīkoties ikkatrai ratu rumbai,
Kad pasaule sāk līgoties līdz pēdīgajai stundai,
Ar' binārie prot kvantos diet kā lietuseģu šalkās,
Kur medusbišu skaņais spiets san aizrautībās spalgās.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

11:38

16.04.2024.

∞

Izvērt

katra sekunde
veco jaunina
mīlas balāde
naidu kaunina
izvērt pasakās
dzīves labumu
tikai asakas
glabā skābumu

rakstu rullīši
dienu raibina
kviešu kūlīši
nakti kaitina
izvērt jociņos
tumsas šarādes
kaislos lodziņos
atspīd zvaigznītes

triumfs pilnīgais
laiku stādina
skatiens viltīgais
naudu gādina
izvērt pasaules
iekšā otrādi
tur kur mītu es
aplī ovāli

slava slavena
krūtīs cilājas
rōzā avenes
mutē vilājas
izvērt atbildes
ziņām mudīgām
visas iztēles
domām budīgām

plaukas triecošas
smaidus kutina
nāves kliezošas
nepazudina
sprādžu ventiļi
mēra sirdēstus
debess reptiļi
mūsu dzirdēs kust

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
12:30
18.04.2024.

Vārdmāksla

Vārdmāksla, sniegpārsla, ģenerēts skaistums
 Uzzied uz liedaga gluži kā paisums,
 Izburtots lielformas garadarbs prātā
 Attīsta grifus to nozīmju hartā.

Nostādņu reljefs un dzimtsakņu fokuss
 Izmālē debesīs arkveida lokus,
 Sprādzienu zīlēs un kaļamos rīkos
 Sanskritā dziesmoties iemanās Pīkols.

Trejdeksņu gravīru sintakses loksnes
 Atbild par fantasmām ozola koksnē,
 Smilšalu pieskāriens - dobumu šļirce
 Pavēl mums pāri šiem dzejpantiem mirdzēt.

Kapteiņu šantāžu klinšainā jūra
 Izgrebj drīz kubus bez leņķa un stūra,
 Kārtīgo kloķu un ambīcij' zibšņos
 Ēters kā paradokss ugunīs vižņots.

Vārdmāksla, atklāsme, apzvaigžņots molberts
 Dzirkstī mums kuņģos kā ledusauksts sorbets,
 Jāķer pie otas, lai gleznotu rotas,
 Dižuma slāņos kur iespiestas kvotas.

Vienmēr un visur balss saskanīgākā
 Atkož pa pustoni klavieņu vākā,
 Nesaistīts prestižs kā spēlmanis tumsā
 Laižas pār tintnīcām laikmeta plūsmā.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

13:05

19.04.2024.

Sapnis šis

tik iesviedies
 tik aizmirsties
 šo nakti sapnis
 aizmirst ies

šīs domu ēras izskaņā
kur mīlestības pilsētas
par vaļavīksnēm steigšus kļūst
ir ilgas apņēmušas mūs

tik gaismojies
tik smieklojies
šais vārdos sapnis
viegli skries

kur mīlas notis izsētas
mūs apņem gaismas pilsētas
par vaļavīksnēm ir šis stāsts
un vēl par to kas slīd kā glāsts

tik smaidojies
tik līksmojies
šais jūtīs sapnis
tīksmi dies

kā briljants rīta zvaigzne lās
tās vēlēšanās piepildās
lai vaļavīksnes milzīgās
nu plauktu mīlas pilsētās

tik cerējies
tik ilgojies
šīs debess sapnis
zilgmē smies

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja
17:30
19.04.2024.

∞

Grāmata
Poēma

Daudz stāstīts par kļaušanos rindā,
Kur zibeņi atklātnes mētā,
Tuvs etaps ir brīvības auglis,
Kas pavēl iekš pinbōliem spēlēt;
Jau vārtiņi uzmirdz kā tronis,
Kur klusumam zvanīt būs gaismā,
Nav zināms vien pēcgals un sākums,
Kas visu liek savējās vietās;
Ir rādīts šis ekrāns un maņas,

Kas svinu kā kaučuku loka,
Jau rūdīts ir pulksteņa irklis,
Kas izraksta tagadnes varu;
Sauc mirklis pie plūsmas un lauskām,
Kur saplīsis mijdarbes lērums,
Vien plēšas kā sidraba putni
Mēdz nolaisties mākoņu gultnēs;
Daudz šifrēts ir laikmijas spārnos,
Kur ambīcijpavēles skraida,
Nē, nebūs šai pulvera tornī
Ne slābuma dzemdētā grēka;
Un atkal rīb palodzes ausmā
No gribas, kas rietumos kuņas,
Drīz pienāk ar praviešu slēgi
Kā atskārsmes diženi, brīvi;
Un nieze kā zosādas šķemba
No manierēm laužas uz āru,
Lai skatītu raženo templi,
Kas dēvēts ir cilvēka vārdā;
Mazs noslēpums tagad ir vaļā,
Es drukāju grāmatu kaudzi,
Lai pieņemtu mani drīz debess,
Kur atskaņu vienmēr ir pulka;
Jūs zināsīt vienu šai laikā -
Trīs reizes mīl dievi gan sevi,
Trīs reizes ar' rakstīts ir spriedums,
Kas pārvērtīs pekli par sauli;
Kur stari ir labības kūļi,
Ar' simtiem visskaistāko asnu
Dzen dzēšlapas finiera krastos,
Lai režgotu satiksmes daili;
Un vienu es iemācos mūžā -
Kā aizrunāt atmosfēr's nimbus,
Kas ezeriem līdzīgi dziesmo
Par visuma lādzīgiem sapņiem;
Bet neēju atkal tai straumē,
Kas balina kaulus kā smilktis,
Tik nojaužu beigas kā vāku,
Kas grāmatai ticis tāds lunkans;
Un centrēties iemācos drīzi,
Kā zudušo atrast un glabāt,
Tad vārsmas kā patversmi tīru
No mēstulēm, droniem un schēmām;
Jūs arī jau pārsteidzāt mani -
Es nominstinājos uz brīdi,
Tad skrāpēju dzīvajā miesā
Trīs tetovējumus bez tintes;
Lai salecās sirdis un nieres,

Kad pierēs gulst pasaules smeldze,
Uz priekšu ir jādodas katram,
Kam secen ir gājusi vara;
Un tā jau ir gaišredzīb's tiesa,
Kas atkārto miglājos pantus,
Vai sejas to nojauž un mana,
Kad jāizkāpj ārā no pirkstiem?
Tās tendences, erroti trakās,
Mīl nobrāztiem lielceļiem važot,
Tur parādās arī pa platei,
Ko lentinieks brokastīs košļā;
Tur parādās rīsi un irbi,
Kas satverti prasmīgās rokās,
Tik sakapāts, sapluinīts virsraksts
Ar audekliem vairs nesaietas;
Kad aizmests ir tirāžas sauklis,
Kam motō mīt veikalu skandās,
Viss ieskrien daudz dziļāk par dziļu,
Lai iekāptu nākotnes vāgās;
Un vārdiem te laiktelpas slava
No mūžmežiem raso un pludo,
Lai cīniņu izglābtu pūrās,
Kam medšūnu izteiktais saldums;
No bērņības skatlogu rūtīm,
Kur grāmatas spīd metropōlēs,
Es atminu ķermeņa mīklas,
Ko naktis auž izelpām līdzī.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

22:18

20.04.2024.

∞

Asaras

Pašizpaušmju detaļas
Kā nopulētas medaļas
Redz citādāk, redz dīvaināk,
Un katrs burts sav' ceļu sāk;
Vien, mostoties no orkāniem,
Par labiem augļiem domāt liek
Nakts asaras, kas zvaigznēs sāp,
Līdz sajust sanāk savādāk;
Kur kokgriezums? Kur mātesplat'?
Kur dziedinošais rasas skats?
Es eju, mūžam pienākošs,
Un savu sirdi citai doš'!

Kā pavēle, kas garā kremt,
Mans spīts ir atkal nenolemts,
Kur dienasgrāmatas jau skrien,
Mans dzīvesgājums tumsu sien;
Un galā nav, ko nodomāt,
Kad esmu gaismas nomodā,
Tur līdztekus ir sapnis spriests
lekš planētām, ko nepagriezt;
Tā arī senās akcijas,
Kas savlaik sevī sabijās,
Uz iztukšotām pelcēm sauc
Ikvienu, kas māc mīlēt daudz;
Re, radurakstu kokteiļi
Un debesmalu smokingi
Pie rožu drēbēm spraudes durī,
Un tos neviens vairs neaptur;
Tik simbōlos var patverties
Tas dziļgudrībās kūstošs sviests,
Jo tad, kad kalnu saule lēc,
Tu esi palicis tik svēts;
Un tamboradatiņu sāts
Ir paralēlo dzīvju grāds,
Kas leņķus nemēra nekad,
Lai mēness skaņas nenolād;
Cik arī noiets mijkrēsli?
Cik sveķ tā līksmie sirdēsti?
Es meklēju un atrodu
Šīs eksistences valodu;
Daudz eņģeļu ir izgājis
To Vārdu, kas ir driskājis
Ikvienu tukšumstāvokli,
Kas zobenu dod Dāmoklam.

Viras asarām, kas naktīs trīc,
Ir ausis avangarda rīts,
Es smeju savā nodabā,
Kā pasludināts etapā,
Kas vēl aizvien stindz redzokļos,
Kas manas domas nenodos,
Lai dvēse'li vējos tīstītu,
Līdz bezgalībai šķīstītu!

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

10:34

21.04.2024.

∞

Kaut kur nospindz klusums straujš
Déjà vu

Kaut kur nospindz klusums straujš,
Mana jūtu vētra glauž
Tavu lolojumu, kas
Dzied kā vējā malagass.

Déjà vu taps piedots mums,
Vēstījot tā pārākums,
Mana jūtu vētra - guns,
Tava atnākšana - grunts.

Kaut kur nospindz vijoles
Vēja virp'ļu piruetēs,
Tur es esmu kamīns tavs,
Dzīve, pildīta no nāv's.

Déjà vu būs lielais grands,
Kurā iegriezts mūsu danc's,
Mana jūtu vētra dzeļ
Tā kā krusa mīlas dēļ.

Kaut kur grūtāk elpot kļūst,
Vēstījot tā golgāt's krusts,
Tikai nekad nešķirs mūs
Laba, ļauna mīnuss, pluss.

Déjà vu ir riņķa dzirksts,
Atkārtot tā neaizmirst
Mūsu soļus skūpstošos,
Sīržu pukstus sūrstošos.

Kaut kur nospindz klusums straujš,
Mīlestības ceļš ir kraujš
Dvēselēs, kam izsenis
Vienmēr sanāk tikai ģist.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

18:20

21.04.2024.

∞

Pusnakts

Šī pusnakts ir garāka apziņā tavā,
Drīz mēness nāks atprasīt zvaigznes;

Lai bites, kas dzimušas kairsapņu dravā,
Pie tevis nu mani jau aiznes!

Kur tumsa ar saulrieta atblāzmu mijas,
Kūst skūpstī mums saldkaislīgāki,
Vēl apogu noktirnes debešos vijas,
Un čuksti klīst apkārt kā magi.

Tik elpa vēl dzirkstī ar sendienu tvīksmi,
Un mīlas kauss pildās ar vīnu;
Ak, gulsimies tagad, kur vārdi kļūst mīksti,
Tai vietā, ko vieni vien zinām!

Šis mirklis ir apstājies apziņā mūsu,
Un krustceles debesis zīmē,
Vien asinis jūtu es mākoņos plūstam,
Kad spokus mums sirdī tie grimē.

Nakts rokas klāj dūnas mums priedaines lokā,
Kur sūnas tik maigas un liegas;
Ak, vērsimies mūžīgi visuma logā -
Tais jūtīs, kas vieniem mums sniegtas!

Vējš izplās pār miesām mums tirpstošu audu,
Zem kuŗa mēs kļausimies kopā,
Ak, vasarlaiks dzidrais, tu esi mums bauda,
Iekš kuŗas par eņģeļiem topam!

Šī pusnakts ir degusi liesmu mums krūtīs -
Lai mēness nekad neņem zvaigznes!
Tās vienmēr mūs' mīlu kā dārgumu jutīs
Un raudzīs pie dieviem to aiznest.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

22:14

21.04.2024.

∞

Stādi

vadi plati radi badi
smelamkausa atveids ir
tikai daļiņa no kosma
kuŗš gan labu jaunu šķir

pildi kladi nenolādi
citrusaugļa zenīts ir

laipnība no avīžrakstiem
kuŗi sākuši ir virst

lieli sāti uzceļ rāti
debesbraukšana mums ir
pieejama katrā krogū
kuŗā likteņtēvi sirgst

aptin drāti lai kladz rati
dubults neplīst trijnieks gan
kur ir dievu cēlie spārni
kuŗi atbalsojot skan

zelta lādē mostas māte
tikai bezgaumīgie mirst
kad tos uzlūko jauns cēliens
tā kā slavu alkstošs šķirsts

nost ar smādi lai nāk gadi
kuŗiem pakaļ kauli irst
viņi zeltsidraba tīklā
tā kā brīvprātīgie nirst

laika skādē jādināti
zvaigžņu puteklīši dzirkst
asa prāta miglas vālus
tie nekad vairs neaizmirst

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

16:24

22.04.2024.

∞

Svabinot universumus

Poēma

Kad jūra raks gruntsslāni mandarīnsārto,
Es kļaušos pie egles, kas salusi miegā,
Tad robežas atvērsies kaķacu zibšņos,
Lai paliktu vienmēr ar brīvību sirdī;
Un bezmiega stundas, kas mijas ar sapņiem,
Tad neredzēs beigas šīm liesmainām vārsmām,
Es kļaušos pie egles, kas stingusi vēlmēs,
Lai pavasar's atnāktu drīzāki ciemos;

Lai asaras manas par mīlību pārtop,
Kad iedvesmas malki līdz pavardu turēt,

Pār radiō programmām esmu jau laidies,
Lai atgrieztos skolā, kas nenokavējas;
Vairs nava, ko sažmiegt, vairs nava, ko spēlēt,
Es atmiņas kaisu no devītā stāva,
Lai sniegpārslās izkustu laime un slava,
No nodevīb's skaldnēm kas noloba čūlas;
Vien pildītie trauki no žēlabu griestiem
Nu paceļas augstāk par ūniju delnām,
Lai rokrakstu spiedienu līnijas, zīmes
Neviena vairs nevaino absurdās lēkmēs;

Pat atņemtie nami no uguņu grēkiem
Nu ir tikai rotaļas pāragrā nāvē,
Kas kaleidoskopus griež lilliju druvās,
Lai lūkotu apceres dižupju grīvās;
Pat melnākie soģi no aizlaiku tēzēm
Nu ir tikai aizbildņi gruvešu gēniem,
Kas ģeniāli skumdina svētākos garus,
Lai piedotu gludekļiem karstgalvju darbus;

Es esmu. Tu esi. Viss skaidrs kā diena,
Mans arods ir atgādāt burtus pie skaitļiem,
Kad nostājas viss un kad paliek vien bailes,
Es aizsaucu tiesnešus divkaujās jautrās;
Visdziļākā pasaule nostāstu labad
Ir augusi manī kā baōbabs senais,
Kas pārrauj ik likteni mazotnē sīkā,
Lai spēkotu mākoņus debesu ailēs;

Nu viss. Esam guvuši mācību lielu -
Aiz liesmām ir pelni, kas pelēki ādā,
Aiz kalniem ir lejas, kas ūdeņus lolo,
Aiz sirdīm ir ilgas, kas vīzijas dursta;
Un enerģisks jautājums arī jau sprēgā -
Vai esam mēs miruši bezgala liftā?
Ak, jā, viss ir labi, un jāelpo tālāk,
Kad uzraksta pirksti, kā dēļ esam dzīvi;

Tīrs atkusnis sekundes vaļīgi dzenā
Un pludina valodas mūžīgā skarā,
Tur tieksme pēc līdzības pēckaŗa gados
Ir tendence kaila, kas pamatos likta;
Un viegli ir lasāma laicīgā vara,
Kas milēniumos koŗ remarkas jaunas,
Tur dziedinās tumsa kā naktsvijoŗrasi,
Kas plombīrus degustē īpašā kārtā;

Kad vārdi ir veikuši gaismoto darbu

Un idejas atgriežas kosmosa dzīlēs,
Es pavadu saknes līdz pasaules serdei,
Tās uzpīdams kaulos, kas dzīvību dzīslā;
Kad gaisi ir vētraini plēsuši stabus,
Es elektrīb' novadu papēžos savos,
Lai skrietu vēl ātrāk par domu un jūtu,
Kas tagadni svētī ar briljanta krusu;

Kad zināms, ka strādnieks ir algas sav's cienīgs,
Kā aicinot, plaiksnī no dzirdes un jausmas
Mans nenobeidzamais un savādais mērķis -
Gūt mieru, kas svabinās universumus.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

19:17

22.04.2024.

∞

Kaļ kaļamo liktenis

Kaļ kaļamo liktenis, spridzinot mirklus,
Kas pašaujas valā no aizsprostu tīkliem,
Aiz mūžvecu ganību dzirkstītiem sniegiem
Splauj ugunis debesis vaskotām vārmām;
Un izvēlu krustsoļu špagatu zīmes
Kā dzidrotas gammas speķ zibeņu lakstus,
Kā tumsības dzīles pret orkāniem mēdās,
Tā esība ir tikai kāpņota doma;
Kur ideju spirāles laikmetus žūžo,
Es piekļaujos mūzikas vietnieciņai spīvai,
Lai kamptu tos brīžus, kas izlaužas laukā
No mūžības lietavu sprēgātiem mežiem;
No dvašas, kas atraisa mēles un sirdis,
Ir sazvērestības kā modeles glaustas,
Kur nokrīt pa niansei stingstošā skaņā,
Ir beigas un sākumi nirvānai skaistai;

Jau rakstīju teiksmās, ka vēlos es redzēt
To nopietno gādību pasaules viediem,
Kad elektrōskati par vulkāniem pārtop
Un varoņi dzedrie pār kanjōniem laižas;

Kaļ kaļamo liktenis, ej, viņu maini,
Kad predestinācijā zvaigžņojas būtnes,
Par pamatu principiem iestellē tračus,
Kas norimsies vētrās, kad eņģeļi vaidēs;
Par spriedi jau esmu es nostāk no lāvas,

Kas lielākos tikumus mīlībā zvana,
Tur plombīra plakstiņi diendusu velē,
Kad rūpnīcu ceči dedz spīgšanu krūtīs;

Jauks humōrs jums, laime, kas esi ar mani,
Kad parādies, zūdi, es mūku un jūku,
Pār jenotu suņiem kad lido ar jundu,
Es sagaidu pulksteņus aizelstos lāgos;
Un četrinžu gaitēju chromi un bromi
Var vicot tos pārkoņus gigantu cīņās,
Jo tad, kad slīgst nedienas atmiņu varās,
Dīgst čiekuri samteņu vainagu dzīslās;

Drīz izdomāts būs viss līdz galam - es zinu -,
Un dogmas kā undīnes locīsies liesmās,
Tām uzroču siksas, kas lādētas vārdos,
Būs padomu blodas, kur vīnam ir vieta;

Kad aizņemtas sāpes no gammām un spektriem,
Daudz lāsteku milžiem par zobiem tiek sniegtas,
Lai tie, kad kļūst saltāk, prot smieties par fōnu,
Kas izplaiksni kosmosu dīvainām krāsām;
Kļūst labāk. Es jaužu, ka atgriežas lēnām
Tā godība, kuŗu es mantoju senāk,
Un lasīts tiek aizgūtņu cildenais slēdziens,
Kas slejās liek atbalsu pilnvaru daļas;
Ar vēju, kas sašķeļ un izārda esmi,
Es staigāju pazemes lēmētos džungļus,
Lai tad, kad tvīkst saule tiem robotiem spārniem,
Es būtu jo gatavs viscēlākām dejām;

Kad smeldze iekš acīm par laimestu ceļas,
Acs zīlīte arī kā lāzerstars šaujās
Uz siekalu ieleju gudrības svētkiem,
Kas rīkoti trīsreiz tiek gadā par godu
Visrātnākiem ļaudīm, kas ēdenes stāda,
Vislabākiem bērniem, kas uzvedas rāmi,
Visbrīvākiem jungām, kas smadzeņo gaismu,
Visjestrākiem dieviem, kas svētumu tura;

Un, lai gan laiks aumež uz priekšu tik taisās,
Tā bijis nav vienmēr, tas pulsē un mainās,
Tas virpuļo pantos, kas uzvarā šķīļas,
Lai varētu teikt mēs, ka ir jāatgriežas;

Kaļ kaļamo liktenis, nebūšu draugos
Ar viņu, kas turējis aplamā žogā,
Miers atnāks, kad elpojīs būšu es gāzi,

Kas aizraus uz balāžu spriegotām notīm;
Tur katrs, kas citrōnus skābākos spiedīs,
Būs aicināts atgūties dīvāna zvilnī,
Un es, kas reiz zaudējis mīlu un cilmi,
Tad spēlēšu klavieres antīkā stilā;
Un neceriet jūs, ka būs spriedums šīm mīklām,
Kas izpunkto valdības dzelošos kroņus,
Es džinkstošos zvārguļus nodošu tiesā,
Bet pats saldi smaidīšu būvbedres vidū.

#Zigurda_Teikmaņa_dzeja

00:04

28.04.2024.

∞